

СТЕФАНИ ГАРБЪР КАРАВАЛ

Част 1 от „Каравал“

Превод от английски: Милена Илиева, 2017

chitanka.info

На мама и татко, за това, че ме научиха какво е
безусловна любов

ОСТРОВ ТРИСДА

1

Минаха седем години, докато напише писмото както трябва.

ГОДИНА 50 НА ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин директор на Каравала,
Аз се казвам Скарлет, но Ви пиша заради сестра си Тела. Рожденият ѝ ден е скоро и тя много би се радвала да види Вас и Вашите удивителни актьори. Рожденият ѝ ден е на трийсет и седмия ден от Растящия сезон и ако дойдете, това ще е най-страхотният подарък за правника ѝ.

С искрена надежда,

Скарлет от завладения остров Трисда

ГОДИНА 51 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин директор на Каравала,
Пак Ви пише Скарлет. Получихте ли писмото ми? Тази година сестра ми казва, че е твърде голяма да празнува рождения си ден, но според мен просто е разстроена, защото така и не дойдохме на Трисда. Този Растящ сезон тя ще стане на десет, а аз — единайсет. Не иска да го признае, но аз знам, че много ще се радва да види Вас и Вашите прекрасни актьори от Каравала.

С искрена надежда,

Скарлет от завладения остров Трисда

ГОДИНА 52 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда, господар на Каравала,
Моля да ме извините, че обърках името Ви в предишните си писма. Надявам се, че не заради това не дойдохте на Трисда. Рожденият ден на сестричката ми не е единствената причина да ви пиша с молба да доведете удивителните си актьори на нашия остров. Аз също бих дала мило и драго да ги видя.

Извинявам се за краткото писмо, но баща ми ще се ядоса, ако ме хване, че Ви пиша.

С искрена надежда,

Скарлет от завладения остров Трисда

ГОДИНА 52 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда, господар на Каравала,
Току-що научих новината и искам да изразя съболезнованията си. Макар още да не сте дошли на Трисда и да не отговаряте на писмата ми, аз знам, че не сте убиец. С огромно съжаление научих, че известно време няма да пътувате.

С уважение,

Скарлет от завладения остров Трисда

ГОДИНА 55 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,
Помните ли ме — Скарлет от завладения остров Трисда? Знам, че минаха няколко години, откакто Ви писах за последно. Чух, че отново изнасяте представления с актьорите си. Според сестра ми Вие никога не ходите на едно и също място два пъти, но тук нещата много са се променили след последното ви посещение преди петдесет години, а аз съм дълбоко убедена, че никой повече от мен не би искал да види Ваше представление.

С искрена надежда,

Скарлет

ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,

Говори се, че миналата година сте посетили столицата на Южната империя и сте променили цвета на небето. Вярно ли е? Ние много искахме да дойдем двете със сестра ми, само че ни е забранено да напускаме Трисда. Понякога си мисля, че никога няма да стигна по-далеч от Завладените острови. Сигурно затова толкова много ми се иска да дойдете тук с актьорите си. Едва ли има смисъл да Ви моля отново, но все пак се надявам да премислите и да дойдете.

С искрена надежда,

Скарлет от завладения остров Трисда

ГОДИНА 57 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,

Това ще бъде последното ми писмо. Скоро се омъжвам. Така че ще е най-добре, ако с актьорите си не дойдете на Трисда тази година.

Скарлет Драгна

ГОДИНА 57 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпа Скарлет Драгна от завладения остров Трисда,
Поздравления за предстоящата венчавка. Съжалявам, че не мога да доведа актьорите си на Трисда. Тази година няма да пътуваме. Следващото ни представление ще е само

с покани, но ще се радвам да се запозная с Вас и Вашия годеник, ако успеете да напуснете острова си и да дойдете при нас. Моля приемете приложеното като подарък.

Собственоръчно от Легендата, господар на Каравала

Чувствата на Скарлет се изляха в цветовете, дори по-ярки от обичайното. Неспокойното червено на нажежени въглени. Нетърпеливото зелено на млада трева. Трескавото жълто на размахани птичи криле.

Най-после ѝ беше отговорил.

Прочете отново писмото. После още веднъж. И още веднъж. Попиваше с поглед всяка мастилена завъртулка, всяка восъчна извивка на сребърния му герб — слънце с вписана в него звезда и сълза, вписана в звездата. Същият печат беше ударен и върху приложените към писмото документи.

Това не беше шега.

— Донатела! — Скарлет хукна по стълбището към избата да търси по-малката си сестра. Познатите миризми на меласа и дъб превзеха носа ѝ, но от щурото момиче нямаше и следа.

— Тела! Къде си? — Газени лампи хвърляха кехлибарено сияние върху шишетата с ром и няколкото прясно напълнени дървени бъчви. Скарлет дочу тих стон, последван от тежко дишане. След поредната караница с баща им Тела явно бе прекалила с пиенето и сега спеше някъде на пода между бъчвите. — Дона...

Едва не се задави с втората половина от името на сестра си.

— Здравсти, Скар.

Тела я стрелна с крива усмивка, цялата бели зъби и подпухнали устни. Меденорусите ѝ къдрици бяха разрошени, шалът ѝ се беше свлякъл на пода. Но не това, а младият моряк, който я прегръщаше през кръста, накара Скарлет да заекне:

— Да... да не прекъсвам нещо?

— Че ни прекъсна, прекъсна ни, но нищо не пречи пак да го започнем — отвърна морякът с мелодичния акцент на Южната империя, който звучеше много по-меко от твърдия говор на Меридианната империя, с който беше свикнала Скарлет.

Тела се изкиска, но поне бе така добра да се изчерви малко.

— Скар, познаваш Джулиан, нали?

— Радвам се да се запознаем, Скарлет — каза с ленива усмивка Джулиан, изкусителен като сянка в Горещия сезон.

Скарлет си даваше сметка, че би трябвало да отвърне с някаква любезност, нещо в смисъл че и тя се радва на запознанството им, но не можеше да откъсне поглед от ръцете му, все така прилепнали към светлосинята рокля на Тела — пръстите му подръпваха ресните по корсажа ѝ, сякаш Тела беше подарък, който той нямаше търпение да отвори.

Джулиан беше на острова от няма и месец. Когато бе слязъл с олюляваща се походка от кораба си, висок и красив, със златистокафява кожа, всички жени бяха затаили дъх. За кратко дори Скарлет усети световъртеж, но като умно момиче спря да му обръща внимание.

— Тела, може ли да дойдеш за малко? — Успя да кимне учтиво на Джулиан, но веднага щом двете се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува той през бъчвите, прошепна: — Какви ги вършиш?

— Скар, скоро ще се омъжваш. Мислех, че си наясно какво се случва между мъж и жена, когато останат насаме — каза Тела и я сръчка закачливо с лакът.

— Не за това говоря. Знаеш какво ще стане, ако татко разбере.

— Точно затова не планирам да разбира.

— Говоря ти сериозно — ядоса се Скарлет.

— И аз. Ако татко разбере, просто ще измисля начин да обвиня теб. — Тела се усмихна кисело. — Но ти едва ли си слязла тук да говорим за това — добави тя и сведе поглед към писмото в ръцете на сестра си.

Меката светлина на лампа се отрази в металическите ръбове на хартията и ги подпали в златно, цвета на вълшебствата, копнежите и обещанията за идни неща. Адресът върху плика пламна със същото великолепие.

Госпожица Скарлет Драгна,
Трисда,
Завладените острови на Меридианната империя
(до изповедалнята)

Очите на Тела грейнаха, вперени в лъскавия надпис. Тя открай време харесваше красивите неща, точно като младежа, който я чакаше в момента зад бъчвите. Случваше се Скарлет да загуби някоя своя красива дрънкулка и после да я намери скрита в стаята на сестра си.

Но Тела не посегна да вземе писмото. Ръцете ѝ останаха отпуснати покрай тялото, сякаш тя не искаше да има нищо общо с него.

— Още едно писмо от графа? — Изплю титлата през зъби, сякаш мъжът, който я носеше, бе самият дявол.

Скарлет отвори уста да защити годеника си, но Тела вече ясно бе дала да се разбере какво мисли за годежа ѝ. Нямаше значение, че уредените бракове са нещо нормално в останалата част от Меридианната империя, нито че от месеци графът засипваше Скарлет с мили писма. Не, Тела просто отказваше да проумее как е възможно сестра ѝ да се омъжи за човек, когото никога не е виждала. Само че перспективата да се омъжи за човек, когото не познава, плашеше Скарлет много по-малко от мисълта да остане на Трисда.

— Е — подкани я Тела, — ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— Не е от графа — прошепна Скарлет, защото не искаше морякът да ги чуе. — От господаря на Каравала е.

— Отговорил ти е? — Тела грабна писмото. — Богу зъбите!

— Шшт, тихо! — Скарлет бутна сестра си назад към каците. — Някой може да те чуе.

— Какво, вече не ми е позволено и да празнувам ли? — Тела извади трите листчета хартия, приложени към писмото в плика. Светлината на лампата се отрази в печатите им. За миг те грейнаха златни като ръбовете на плика, но после бързо се промениха в опасен оттенък на кървавочервеното.

— Виж! — ахна Тела, когато върху едното се завихриха сребърни букви, затанцуваха и бавно се подредиха в думи: „Единичен пропуск: Донатела Драгна от Завладените острови“.

На другия лист се появи името на Скарлет.

Третият съдържаеше само думите „Единичен пропуск“. И на трите покани надписите се намираха над името на остров, за който Скарлет никога не беше чувала — Острова на мечтите.

Безименната покана вероятно бе предназначена за годеника ѝ, предположи Скарлет и за миг си помисли колко романтично би било да отидат заедно на Каравала, след като се оженят.

— Виж, има и още! — изписка Тела, когато на пропуските се появи още текст.

Да се използва еднократно за вход към Каравала.

Главните порти се затварят в полунощ на тринайсетия ден от Растящия сезон в година 57 от Елантинската династия. Пристигналите по-късно не ще участват в играта и губят шанса си да спечелят тазгодишната награда от едно желание.

— Но това е само след три дни — промълви Скарлет и ярките преди цветовете потъмняха до обичайните оттенъци на сиво разочарование. Глупаво е било да се надява, че има шанс желанието ѝ да се сбъдне. Ако до Каравала оставаха три месеца или дори три седмици... ако беше след венчавката ѝ. Баща ѝ не казваше на коя дата ще се състои сватбата, но със сигурност нямаше да е утре или вдругиден. Да тръгнат преди това би било невъзможно и твърде опасно.

— Виж само каква е тазгодишната награда — каза Тела. — Желание.

— Мислех, че не вярваш в желанията.

— А аз си мислех, че ще подкачаш от радост. Нали си даваш сметка, че мнозина биха убили, за да се доберат до такива пропуски?

— А ти даваш ли си сметка, че трябва да напуснем острова, за да отидем? — От години си мечтаеше да присъства на Каравала, но да се омъжи бе по-важно дори от това. — За да стигнем там след три дни, трябва да тръгнем... знам ли, още утре.

— А ти защо мислиш, че съм толкова развълнувана? — Блясъкът в очите на Тела стана още по-ярък. Когато беше щастлива, Тела озаряваше света наоколо си, вълнението ѝ ставаше заразително и Скарлет беше готова да се съгласи с всяка нейна прищявка. Ала знаеше от опит колко опасно е да заложиш надеждите си на нещо толкова ефимерно като желание.

Скарлет събра сили да попари радостта на сестра си. Никак не ѝ се искаше да го прави, но по-добре да го стори тя, отколкото някой друг, който би унищожил не само въодушевлението ѝ.

— Ти какво, надигала си и бутилките с ром, така ли? Нима си забравила какво направи татко последния път, когато се опитахме да напуснем Трисда?

Тела трепна. За миг се превърна в крехкото момиче, каквото не искаше да бъде. После, също толкова бързо, изражението ѝ се промени и розовите ѝ устни се извиха — от прекършени в несломими.

— Онова беше преди три години. Сега сме по-умни оттогава.

— И имаме повече за губене — подчерта Скарлет.

За Тела бе по-лесно да махне с ръка на последиците от опита им да отидат на Каравала. Скарлет така и не ѝ беше споделила докрай какво беше направил баща им, за да ги накаже. Не искаше сестричката ѝ да живее в постоянен страх, да се озърта през рамо в ужас при мисълта, че има и по-лошо от стандартните форми на наказание, налагани от баща им.

— Само не ми казвай, че те е страх това да не попречи на плановете ти за венчавката — каза Тела и стисна по-здраво билетите.

— Престани. — Скарлет ги издърпа от ръката ѝ. — Ще ги смачкаш.

— А ти не избягвай въпроса ми, Скар. Заради венчавката ли е?

— Естествено, че не. Просто няма начин да се махнем оттук толкова скоро, утре. Та ние дори не знаем къде е това място. Никога не съм чувала за Острова на мечтите, но със сигурност не е от Завладените острови.

— Аз знам къде е. — Джулиан се показа иззад няколко бъчви с ром и ги стрелна с наперена усмивка, която казваше, че няма никакво намерение да се извинява за натрапничеството си.

— Това вас не ви засяга — сръза го Скарлет и му махна да се разкара.

Джулиан я погледна сепнато, сякаш за пръв път му се случваше момиче да го отреже така.

— Само се опитвам да помогна. Не сте чували за острова, защото не е част от Меридианната империя. Не е под владичеството на нито една от петте империи. Островът на мечтите е личният остров на Легендата, намира се само на два дни път оттук и ако искате да отидете

там, аз мога да ви кача тайно на кораба си срещу съответната цена. — Джулиан спря многозначително поглед на третата покана. Гъсти мигли обточваха светлокафявите му очи, създадени да размътват главите на младите жени, да им вдигат полите и да отварят сърцата.

Думите на Тела как мнозина биха убили за такива пропуски отекнаха в главата на Скарлет. Джулиан може и да беше красавец, но също така говореше с акцента на Южната империя, а всички знаеха, че там цари беззаконие.

— Не — отсече тя. — Много е опасно, ще ни хванат.

— Всичко, което правим, е опасно — изтъкна Тела. — Дори ако ни хванат в избата с момче, пак ще си навлечем неприятности.

Джулиан видимо се засегна, че са го нарекли „момче“, но Тела продължи, преди да е възразил:

— Никога не сме в безопасност. Но този път си струва риска. Ти чакаш това през целия си живот, пожелаваш си го при всяка падаща звезда. При всеки приближаващ пристанището кораб шепнеш молитви да е вълшебният съд с тайнствените актьори от Каравала. Искаш го дори повече от мен.

„Каквото и да си чувала за Каравала, то дори не се доближава до реалността. Не става дума за обикновена игра или представление, не. То е магия, единственото вълшебство, което ще откриеш в този свят.“ Скарлет гледеше пропуските, а думите на баба ѝ ехтяха в главата ѝ. Историите за Каравала, които обожаваше като малка, никога не бяха звучали толкова достоверно, колкото сега, в този момент. Скарлет открай време виждаше цветове в мигове на силна емоция и ето че в гърдите ѝ грейна златна надежда. Позволи си за кратко да помечтае какво би било да отиде на частния остров на Легендата, да участва в играта и да спечели желанието. Свобода. Право на избор. Чудо. Магия.

Една красива, нелепа фантазия.

И по-добре да си остане такава. Желанията бяха истински колкото и еднорозите. Като малка, Скарлет бе вярвала безпрекословно на историите, които баба ѝ разказваше за Каравала, но с годините им бе обърнала гръб. Така и не беше видяла нито едно доказателство, че магия съществува. Сега бе склонна да вижда в приказките на баба си преувеличените бръщолевения на една старица.

Част от нея отчаяно искаше да се потопи във великолепието на Каравала, но само пълна глупачка би повярвала, че вълшебствата му

могат да променят живота ѝ. Единственият човек, способен да осигури нов живот на Скарлет и сестра ѝ, беше графът, нейният годеник.

Сега, когато не държеше поканите близо до източник на светлина, надписите бяха изчезнали и хартията изглеждаше най-обикновена.

— Не можем, Тела. Рискът е много голям. Ако се опитаме да напуснем острова... — Скарлет млъкна по средата на изречението. Стълбището към избата заскърца под тежестта на нечии стъпки. Някой слизаше, всъщност не един, а поне трима.

Скарлет погледна паникьосано сестра си.

Тела изруга под нос и бързо даде знак на Джулиан да се скрие.

— Не си тръгвайте заради мен. — Губернатор Драгна стъпи на пода и тежката миризма на парфюма му потисна острите аромати на избата.

Скарлет набута писмото и поканите в джоба на роклята си.

Трима стражари вървяха по петите на баща ѝ.

— Мисля, че не се познаваме. — Без да поглежда към дъщерите си, губернатор Драгна протегна ръка към Джулиан. Ръкавиците му бяха в сливов цвят, цвета на стари синини и власт.

Но поне беше с ръкавици. Образ и подобие на благоприличието, губернатор Драгна се обличаше безупречно в шит по поръчка черен фрак и цикламена раирана жилетка. Беше прехвърлил четирийсетте, но за разлика от повечето си връстници нямаше и грам излишна тлъстина. В унисон с последната мода носеше русата си коса прибрана назад с черна диадема, за да се виждат добре грижливо оскубаните му вежди и тъмнорусата козя брадичка.

Джулиан беше по-високият от двамата, но въпреки това губернаторът съумяваше да го гледа от горе надолу. Скарлет ясно виждаше преценяващия поглед, с който баща ѝ претегляше кърпеното кафяво палто на моряка и широките бричове, натъпкани в стари ботуши до коленете.

Джулиан явно не беше страхливец, помисли си Скарлет, иначе не би протегнал с такава готовност собствената си ръка, без ръкавица, на губернатора.

— Радвам се да се запознаем, сър. Джулиан Мареро.

— Губернатор Марчело Драгна. — Здрависаха се. Джулиан понечи да дръпне ръка, но губернаторът не я пусна. — Джулиан, ти

май не си от този остров?

Този път Джулиан се поколеба за миг.

— Така е, сър, моряк съм. Първи помощник-капитан на „Златната целувка“.

— Значи само минаваш. — Губернаторът се усмихна. — Тук обичаме моряците. Помагат на стопанството ни. Готови са да платят щедро, за да спрат в пристанището ни, а после харчат пари по време на престоя си. Е, кажи какво мислиш за моя ром? — Махна със свободната си ръка да обхване избата. — Предполагам, че точно това си слязъл да опиташ.

Джулиан не отговори веднага и губернаторът го притисна с нов въпрос:

— Какво, не ти ли хареса?

— Не, сър. Тоест, да, сър — поправи се Джулиан. — Всичко, което опитах, е много хубаво.

— Включително дъщерите ми?

Скарлет се напрегна.

— По дъха ти познавам, че не си опитал от рома — каза губернатор Драгна. — А знам, че не си слязъл тук да играеш карти или да редиш молитви. Така че кажи — коя от дъщерите ми опитваше?

— О, не, сър. Грешно сте разбрали. — Джулиан поклати глава и се ококори, сякаш никога не би му хрумнало да направи нещо толкова непочтено.

— Скарлет беше — обади се Тела. — Слязох тук и ги хванах да се натискат.

Не. Скарлет изруга наум глупавата си сестра.

— Татко, лъже. Тя беше, не аз. Аз ги хванах да се натискат.

Лицето на Тела почервеня като домати.

— Скарлет, не лъжи. Само ще влошиш нещата.

— Не лъжа! Татко, Тела беше. Мислиш ли, че бих направила нещо такова броени седмици преди сватбата?

— Пак лъжеш...

— Стига! — Губернаторът се обърна към Джулиан, чиято кафява ръка все още се намираше в хватката на парфюмираната му сливова ръкавица. — Моите дъщери имат лошия навик да лъжат, но вярвам, че ти ще бъдеш по-откровен. Е, кажи ми, младежо, с коя от дъщерите ми слезе в избата?

— Мисля, че има някаква грешка...

— Аз не правя грешки — прекъсна го губернатор Драгна. — Давам ти още един шанс да ми кажеш истината, иначе... — Стражите на губернатора пристъпиха едновременно напред.

Джулиан стрелна Тела с поглед.

Тя поклати отсечено глава и оформи с устни името на сестра си: Скарлет.

Скарлет се опита да привлече вниманието на Джулиан, опита се да му внуши, че прави грешка, но още преди да е отговорил, прочете решителността в очите му.

— Скарлет беше.

Глупаво момче. Несъмнено вярваше, че прави услуга на Тела, а всъщност правеше точно обратното.

Губернаторът пусна ръката на Джулиан и свали парфюмираните си сливови ръкавици.

— Предупредих те за това — каза той на Скарлет. — Знаеш какво става, когато не се подчиняваш.

— Татко, моля те, само се целунахме, нищо повече. — Опита се да застане пред Тела, но един от стражите я дръпна назад към буретата, хвана я грубо за лактите и ги изви зад гърба ѝ, докато тя напразно се бореше да предпази сестра си. Защото не Скарлет щеше да бъде наказана за престъплението. Всеки път, когато някоя от тях престъпеше правилата му, губернатор Драгна наказваше другата.

На дясната си ръка губернаторът носеше два големи пръстена, единия с квадратен аметист, другия — с голям лилав диамант с остри ръбове. Сега той завъртя двата пръстена, замахна и удари Тела в лицето.

— Недей! Аз съм виновна! — изпищя Скарлет, макар да знаеше, че това е грешка.

Баща ѝ удари Тела още веднъж.

— Задето ме излъга — каза той. Вторият удар беше по-силен от първия, Тела се срина на колене, по бузата ѝ потече кръв.

Доволен, губернатор Драгна отстъпи назад. Изтри окървавената си ръка в жилетката на един от стражите. После се обърна към Скарлет. Незнайно как изглеждаше по-висок отпреди, а Скарлет имаше чувството, че се е смалила наполовина. Каквото и да ѝ стореше баща ѝ, нищо не би я наранило толкова, колкото да го гледа как удря сестра ѝ.

— Не ме разочаровай отново.

— Съжалявам, татко. Направих глупава грешка. — Това беше най-вярното нещо, което изричаше от сутринта. Не нея беше „вкусил“ Джулиан, вярно, но така или иначе пак не беше успяла да защити сестра си. — Няма да се повтори.

— Надявам се, че ще спазиш обещанието си. — Губернаторът си сложи ръкавиците, после бръкна във вътрешния джоб на фрака си и извади сгънато писмо. — Може би не трябва да ти го давам, но, от друга страна, току-виж ти напомнило колко много имаш за губене. Сватбата ти ще се състои след десет дни, в края на следващата седмица, на двайсети. Ако нещо попречи на плановете ми, ще се лее кръв, при това не само от лицето на сестра ти.

Скарлет още усещаше парфюма на баща си. Миришеше като цвета на ръкавиците му — анасон, лавандула и гнили сливи. Миризмата остана с нея дълго след като баща ѝ си тръгна, висеше във въздуха около Тела. Скарлет седеше до нея и чакаше слугинята да донесе чисти превръзки и лекарства.

— Трябваше да ме оставиш да кажа истината — смъмри я тя. — Мен нямаше да ме удари толкова силно само десет дни преди сватбата.

— Може би нямаше да те удари по лицето, но щеше да направи нещо също толкова отвратително. Да ти счупи пръст, примерно, така че да не си завършиш сватбеното одеяло. — Тела затвори очи и се облегна на бурето с ром. На цвят бузата ѝ се доближаваше до ужасните ръкавици на баща им. — А и аз заслужавах да ме ударят, не ти.

— Никой не заслужава подобно нещо — намеси се Джулиан. Отваряше си устата за пръв път, откакто баща им си беше тръгнал. — Аз...

— Недей — прекъсна го Скарлет. — Извинението ти няма да изцели раните ѝ.

— Нямах намерение да се извинявам. — Джулиан замълча, сякаш претегляше следващите си думи. — Променям предложението си. Ще ви отведа от острова безплатно, ако решите да тръгнете. Корабът ми отплава утре призори. Ако се откажете, съобщете ми. — Спря поглед на всяка от тях, после тръгна към стълбите.

— Не — каза Скарлет, защото знаеше какво иска Тела, още преди да го е изрекла. — Ако избягаме, ще стане още по-лошо, когато се върнем.

— Изобщо не смятам да се връщам — заяви Тела и отвори очи. Бяха насълзени, но и гневни.

Скарлет често се дразнеше от импулсивното поведение на сестра си, но в същото време знаеше, че реши ли Тела нещо, решението ѝ не подлежи на промяна. Изведнъж си даде сметка, че Тела е стигнала до това решение, преди да пристигне писмото от Легендата. Точно затова се беше лепнала за Джулиан. Дори не го погледна, когато си тръгна.

Видно бе, че не таи чувства към него, а просто ѝ е трябвал моряк, който да я отведе от Трисда. А сега Скарлет ѝ бе осигурила повод да се махне.

— Скар, ти също трябва да дойдеш — настоя Тела. — Знам, че според теб тази венчавка ще те спаси, ще те пази, но... Ами ако графът е същият като баща ни или дори по-лош?

— Не е такъв — поклати енергично глава Скарлет. — Щеше да го знаеш, ако беше прочела някое от писмата му. Той е съвършеният джентълмен и обещава да се погрижи и за двете ни.

— Ох, сестричке. — Тела се усмихна, но усмивката ѝ не беше от щастливите. Така се усмихваше човек точно преди да каже нещо, което би предпочел да премълчи. — Ако е такъв джентълмен, тогава защо е толкова потаен? Защо знаеш титлата му, но не и как се казва?

— Вината не е негова. Татко пази самоличността му в тайна, за да ни контролира. — Писмото в ръцете на Скарлет беше поредното доказателство. — Ето, виж сама. — И даде бележката на сестра си.

ДЕН ПЪРВИ НА РАСТЯЩИЯ СЕЗОН, ГОДИНА 57 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Моя най-скъпа Скарлет,

Това е последното ми писмо. Скоро ще се кача на кораб и ще потегля към Завладените острови. Баща ти държеше да запазим датата на сватбата си в тайна, да бъде изненада, но аз настоях да ти даде това писмо, защото вярвам, че първата ни среща ще е достатъчна изненада сама по себе си. Макар че от всичко, което чувам за теб, изненадата ще е приятна.

Прислугата вече подготвя апартамента за по-малката ти сестра. Мисля, че двете ще бъдете много щастливи във Валенда...

Останалата част от листа липсваше. Не само думите на жениха ѝ бяха отрязани, а и всяка следа от възчния печат на писмото бе отстранена грижливо — печат, който би дал на Скарлет някаква представа за кого се омъжва. Всичко това беше дело на баща ѝ.

Поредната му откачена игричка.

Понякога имаше чувството, че целият остров се намира под купол, гигантски стъклен купол, който държи в капан всичко живо, а баща ѝ гледа отгоре и мести — кога временно, кога окончателно — онези, които не са на мястото си. Светът ѝ приличаше на гигантска игрална дъска, а баща ѝ бе убеден, че тази женитба ще е предпоследният му ход, който ще му поднесе всичко на тепсия.

Губернатор Драгна беше много богат човек, по-богат от останалите островни губернатори, най-вече заради търговията с ром и други стоки, които продаваше на черния пазар, но Трисда все пак бе от Завладените острови и като неин губернатор той нямаше достъп до властта и уважението, за които копнееше. Каквото и богатство да натрупаше, регентите и аристократите от другите части на Меридианната империя щяха да го пренебрегват.

Нямаше значение, че Трисда и другите четири от Завладените острови бяха част от Меридианната империя вече повече от шейсет години — на островитяните още се гледаше като на простовати и недообразовани селяци, които империята бе завладяла. Но според баща ѝ този брак щял да промени това, щял да ги свърже с благородно семейство, което най-послед да повдигне социалния статут на тяхното и да осигури на самия него повече власт и влияние.

— Това не доказва нищо — изтъкна Тела.

— Напротив, показва, че е мил и загрижен, и...

— Всеки може да се прави на джентълмен в писмо. Но само един гадняр може да склучи сделка с баща ни и ти го знаеш.

— Престани да говориш такива неща — сопна се Скарлет и издърпа писмото от ръцете ѝ. Сестра ѝ грешеше. Дори почеркът на графа — с чисти, спокойни линии — говореше за улегнал човек. Ако не му пукаше за нея, не би ѝ написал толкова много писма, за да успокои страховете ѝ, нито би обещал да вземе и Тела във Валенда, столицата на Елантинската империя, място, където щяха да са далече от баща си.

Дълбоко в себе си Скарлет съзнаваше, че графът може и да не оправдае всичките ѝ очаквания, но едно беше сигурно — че да живее с него ще е по-добре, отколкото да остане с баща си. А не би могла да предизвика губернатора точно сега, когато злобрното му предупреждение още отекваше в главата ѝ: „Ако нещо попречи на

плановете ми, ще се лее кръв, при това не само от лицето на сестра ти“.

Скарлет нямаше да застраши предстоящия си брак заради минималния шанс да спечели желание на Каравала.

— Тела, ако тръгнем без разрешение, татко ще ни преследва до края на света.

— Е, значи поне ще пътуваме до края на света, ако не друго — отвърна Тела. — Предпочитам да умра там, отколкото да живея тук или затворена в къщата на твоя граф.

— Стига, не говориш сериозно — смъмри я Скарлет. Тела беше склонна да прави такива крайни изказвания и Скарлет често се тревожеше, че сестра ѝ е обсебена от смъртта. Думите „по-скоро бих умряла“ твърде често излизаха от устата ѝ. Освен това редовно забравяше колко опасен може да е светът. Освен истории за Каравала, баба им често им бе разказвала какво се случва с млади жени, които си нямат семейства да ги защитят. Момичета, които искат да се справят сами с живота, намират си уж уважавана работа, но накрая свършват в някой бордей или работилница с нечовешки условия на труд.

— Ти пък твърде много се тревожиш. — Тела се надигна със залитане.

— Какво правиш?

— Няма да чакам слугинята. Не искам да се щура цял час с глупавите ми рани, да цъка с език, а после да ме сложи в леглото и да лежа там цял ден. — Взе шала си от пода и го уви около главата си да скрие отоците. — Ако ще заминавам утре с кораба на Джулиан, трябва да се погрижа за куп неща, включително да му пратя бележка, че идвам.

— Чакай! Не мислиш ясно. — Скарлет хукна след сестра си, но Тела взе на бегом стълбите и изхвърча през вратата, преди да я е настигнала.

Въздухът навън беше гъст като супа, а откритият двор миришеше на следобед — влажно, солено, силно. Явно някой беше донесъл риба за кухните. Силната рибя миризма пропиваше всичко и дразнеше обонянието на Скарлет, докато тя тичаше след Тела под обрулените бели арки и настланите с глинени плочи коридори.

Баща им постоянно разширяваше имението си. То се намираще в края на града, на голям парцел земя, и подлежеше на дострояване. Още

стаи за гости. Още вътрешни дворове. Още скрити проходи за контрабанда на нелегален алкохол и други неща. На двете момичета беше забранено да влизат в част от по-новите зали и ако баща им ги хванеше да тичат така, като нищо би заповядал да ги набият с бич по ходилата. Но окървавените ходила биха били нищо в сравнение с последствията, ако разбереше, че Тела се опитва да избяга от острова.

Въпреки жегата утринната мъгла още не се бе вдигнала докрай. Скарлет неведнъж изгуби от поглед сестра си по коридорите. В един момент дори реши, че Тела ѝ е избягала окончателно, но после зърна синята ѝ рокля да се развява по едно стълбище към най-високата точка в имението на Драгна — изповедалнята. Висока кула от бял камък, която блестеше на слънцето, така че всички в града да я виждат отдалече. Губернатор Драгна искаше хората да го мислят за благочестив и набожен човек, макар че никога не би признал за мръсните си дела пред когото и да било, което правеше изповедалнята едно от малкото места на острова, където той стъпваше рядко... и идеално място за размяна на тайни писма.

Скарлет ускори крачка към последните стъпала на стълбището и най-после настигна сестра си в полукръглия вътрешен двор пред резбованите дървени врати на изповедалнята.

— Спри — извика тя. — Ако пишеш на онзи моряк, ще кажа всичко на татко!

Фигурата пред нея се закова на място. А после Скарлет застина на свой ред, когато мъглата се вдигна изведнъж и момичето се обърна. Ярка слънчева светлина се изсипа в малкия вътрешен двор и огря млада послушница в синя одежда и с шал на главата. Приличаше на Тела само в гръб и заради дрехите.

Сестра ѝ умееше да се измъква, мислеше си ядно Скарлет. Пот се стичаше по тила ѝ. Кой знае къде беше отишла, сигурно да краде храна от някой килер и да си събира багажа, за да избяга с Джулиан.

Скарлет трябваше да измисли нещо друго.

Е, Тела щеше да я мрази известно време, но после щеше да ѝ мине. Важното бе да не изгуби всичко заради глупавия Каравал. Точно сега, когато бракът на Скарлет можеше да спаси и двете им или да ги съсипе, ако не се състои.

Тя последва младата послушница в изповедалнята. Беше малка и кръгла, и толкова тиха по всяко време на денонощието, че се чуваше

как пращят свещите. Дебелите свещи се редяха и капеха покрай каменните стени, осветявайки гоблени с изображения на светци в разнообразни етапи на агония, а наслоеният прах и сухите цветя даваха своя принос за задушливата атмосфера на мястото. Носът я засърбя отвътре, докато вървеше покрай редицата дървени пейки. В края им имаше олтар, а върху него — листове хартия, на които човек да запише греховете си.

Преди майка ѝ да изчезне преди седем години, Скарлет никога не беше влизала тук. Дори не знаеше, че за да се изповядат, хората записваха лошите си постъпки на хартия, после я даваха на жреците да я изгорят. Също като баща им, и майка им Палома не беше религиозна. Но след като Палома изчезна от острова, двете момичета изпаднаха в отчаяние и по липса на друга надежда дойдоха тук да се молят за завръщането ѝ.

Разбира се, молитвите им бяха останали без отговор, но жреците се бяха оказали полезни в друго отношение — нямаха нищо против да предават писма, при това дискретно.

Скарлет взе лист от хартията за грехове и внимателно написа бележка.

Трябва да се видим тази вечер. Чакай ме при Черния плаж. Един час след полунощ, важно е.

Преди да я даде на един жрец заедно с щедро дарение, Скарлет написа името на получателя, но самата тя не се подписа. Вместо това нарисова сърце. Надяваше се това да е достатъчно.

Когато Скарлет беше на осем, стражите на баща ѝ — за да я държат далече от брега — я излъгаха за лъскавия черен пясък на Черния плаж. „Черен е, защото се е смесил с пепелта от изгорени пиратски скелети“, така ѝ казаха. И понеже тогава беше на осем и малко по-глупава отсега, тя им беше повярвала.

Близо година не посмя да припари до плажа, нищо че ѝ се искаше да зърне пясъка. Накрая Фелипе, синът на един от по-милите стражи на баща ѝ, малко по-голям от нея, ѝ разкри истината — пясъкът си бил просто пясък, а не кости на пирати. Ала лъжата вече бе пуснала корени дълбоко в главицата на Скарлет, както често се случва с лъжите, които казваме на децата. Нямаше значение колко хора потвърждават истината. За Скарлет черният пясък на плажа винаги щеше да си остане пепел от изгорени пиратски скелети.

Докато стоеше на плажа под нощното небе и петносаната синя луна заливаше с мъждивия си светлик неестествения пясък, Скарлет отново се сети за онази лъжа и я усети как се просмуква в пантофките ѝ и се промушва между пръстите на краката ѝ. Ускори крачка към скалистото заливче на Черния плаж. Вдясно от нея плажът свършваше при назъбена скална стена, черна. Вляво очукан кей се протягаше като гигантски език във водата между камъни, които приличаха на разкривени зъби. В такива нощи Скарлет можеше да помирише луната — плътен восък за свещи, преплетен в танц със соленото ухание на океана, миризма наситена и блестяща.

Мъждивата луна я подсети за металическите надписи върху поканите и тя се замисли за тях. За миг се изкуши да промени решението си, да отстъпи пред Тела и пред онази миниатюрна своя част, която все още можеше да мечтае.

Само че веднъж вече го бе правила.

Фелипе им беше запазил билети на една шхуна.

Двете с Тела стигнаха едва до мостчето на малкия кораб и после си платиха жестоко. Един от стражите удари Тела толкова силно, че тя загуби съзнание, ала Скарлет ясно помнеше как ги влачеха обратно

към имението. Преди това обаче я принудиха да застане в края на каменистия плаж, където водата на блестящия прилив намокри ботушите ѝ, и да гледа как баща ѝ дърпа Фелипе към океана.

Тя трябваше да се удави в онази нощ. Нейната глава трябваше да държи баща ѝ под водата. Да я натиска, докато крайниците ѝ спрат да се мятат, докато тялото ѝ не се отпусне безжизнено като водораслите, които приливът изхвърляше на брега. По-късно всички решиха, че Фелипе се е удавил случайно, но Скарлет знаеше истината.

— Ако някога отново се опиташ да избягаш, същото ще сполети сестра ти — предупреди я губернаторът.

Скарлет не каза на никого. Предпазваше Тела, като я остави да вярва, че просто е станала крайно предпазлива. Единствена тя знаеше, че няма друг начин да напуснат Трисда безопасно, освен с помощта на съпруг, който да ги отведе с благословията на баща им.

Вълни се блъскаха в пясъка и заглушаваха звука от стъпките, но въпреки това Скарлет ги чу.

— Не тази сестра очаквах — подхвърли Джулиан и се приближи. В тъмното приличаше повече на пират, отколкото на обикновен моряк, движеше се с отработената лекота на човек, комуто е опасно да се довериш. Нощта оцветяваше дългото му палто в мастиленочерно, а сенките подчертаваха скулите му, изостряха ги в бръсначи.

Скарлет внезапно се усъмни в решението си — разумно ли беше да се измъкне от имението, за да се срещне с този мъж толкова късно през нощта и на такова усамотено място. Нали точно заради подобно диво и лекомислено поведение мъмреше Тела постоянно?

— Явно си променила решението си за моето предложение, така ли е? — попита той.

— Не, но имам контрапредложение за теб — заяви тя с надеждата, че е прозвучала храбро. После извади от джоба си красивите пропуски, изпратени ѝ от Легендата. Пръстите ѝ ги стискаха сякаш по своя воля и не искаха да ги пуснат, но Скарлет знаеше, че постъпва правилно, заради Тела. Когато се прибра в стаята си по-рано вечерта, я завари преобърнатата. Цареше такъв хаос, че не успя да разбере какво точно е взела Тела, но очевидно сестра ѝ събираше багаж за злощастното си пътуване.

Скарлет протегна поканите към Джулиан.

— Вземи и трите. Използвай ги или ги продай, стига да отплаваш рано призори и без Донатела.

— Аха, значи ми предлагаш подкуп.

На Скарлет тази дума не ѝ харесваше. Свързваше я с баща си. Но за Тела беше готова на всичко, дори да се откаже от последното нещо, което все още разбуждаше мечтите ѝ.

— Сестра ми е импулсивна. Иска да тръгне с теб, но не си дава сметка колко опасно може да бъде това. Ако баща ни я хване, ще последва нещо много по-лошо от случилото се днес.

— А ако остане тук, ще е в безопасност? — Гласът му прозвуча тихо и подигравателно.

— Когато се омъжа, ще я отведа със себе си.

— А тя иска ли да дойде с теб?

— След време ще ми благодари за това.

Джулиан разтегли лице във вълча усмивка, бялото на зъбите му отрази светлика на луната.

— Между другото, тя ми каза съвсем същото по-рано днес.

Защитните инстинкти на Скарлет се включиха твърде късно. Завъртя се при звука на нови стъпки. Тела стоеше зад нея, дребната ѝ снага беше увита в черен плащ, който я превръщаше в част от мрака.

— Съжалявам, че се налага да го направя, но именно ти ме научи, че най-важното нещо е да се погрижиш за сестра си.

Джулиан внезапно залепи някакъв парцал за лицето на Скарлет. Тя се опита да го отблъсне, краката ѝ вдигнаха черни облачета пясък, но с каквато и силна отвара да беше напоен парцалът, подейства бързо. Светът се завъртя около нея и скоро Скарлет не знаеше отворени ли са очите ѝ, или затворени. Просто падаше и падаше, падаше.

Преди да изгуби окончателно съзнание, усети нежен допир по бузата си, милувка.

— Така е по-добре, сестричке. В живота има и по-важни неща от безопасността...

С тези думи Скарлет се пренесе в свят, който съществуваше единствено в деликатните владения на будния сън.

Озова се в стая, цялата в прозорци, и чу гласа на баба си. Надупчена от белези луна надничаше през стъклото и огряваше фигурите вътре със зърниста синя светлина.

По-млади версии на Скарлет и Тела, състоящи се от малки ръчички и невинни мечти, се прегръщаха в легло, а баба им ги завиваше грижовно. Макар жената да бе прекарвала много време с тях, особено след като майка им избяга, Скарлет не помнеше някога да ги е слагала в леглото — обикновено с това се занимаваше прислугата.

— Ще ни разкажеш ли за Каравала? — помоли малката Скарлет.

— Аз искам за Легендата — припя Тела. — Ще ни разкажеш ли как е получил името си?

Баба се настани в едно кресло срещу леглото, все едно седеше на трон. Нанизани черни перли се редяха около тънката ѝ шия, други пълзяха високо по ръцете ѝ, от китките чак до лактите, като някакви вълшебни ръкавици. Колосаната ѝ рокля с цвета на лавандула беше безупречна, без нито една гънка, в ярък контраст с бръчките понякога красивото ѝ лице.

— Легендата произлиза от фамилия хора на изкуството, семейство Сантос — започна тя. — Били драматурзи и актьори, за жалост всичките бездарни. Единствената причина да постигнат някакъв успех била невиджданата им красота. А за единия от синовете им, Легендата, се говорело, че е красив като истински ангел, бил най-красивият от всички тях.

— Но аз мислех, че Легендата не е истинското му име — каза Скарлет.

— Истинското му име не знам — заяви баба, — но знам, че като всички велики истории — и като всички ужасни истории — и тази започнала с любов. Любов към изящната Аналиса. Със златна коса и думи от захар. Тя го омагьосала, както той омагьосвал десетки момичета преди нея — с комплименти, целувки и обещания, които той приел на доверие, а не бивало. По онова време Легендата не бил богат. Живеел основно от чара си и от откраднати сърца, а Аналиса твърдяла, че на нея това ѝ е достатъчно, но баща ѝ, богат търговец, никога не би позволил дъщеря му да се омъжи за просяк.

— И оженили ли се? — попита Тела.

— Почакай и ще разбереш — цъкна с език баба.

Облак закри луната зад нея, потули всичко, освен две малки точки светлина, които се рееха над посребрения ѝ кок като рогата на дявол.

— Легендата имал план — продължи тя. — Елантин скоро щели да я коронясат за императрица на Меридианната империя и Легендата вярвал, че ако изнесе представление на коронацията, ще спечели славата и парите, необходими да се ожени за Аналиса. Само че не го допуснали до тържествата, защото нямал талант.

— Аз бих го допуснала — заяви Тела.

— И аз — добави Скарлет.

Баба се намръщи.

— Ако ще ме прекъсвате, няма да ви разказвам повече.

Скарлет и Тела нацупиха устнички в малки розови сърца.

— По онова време Легендата не знаел никакви магии — продължи баба, — но вярвал в историите, които бил чувал от баща си. От него бил научил, че на всеки човек се пада по едно неосъществимо желание, само едно, стига да го иска повече от всичко и да намери малко магия, която да му помогне. И така, Легендата тръгнал да търси жена, която е изучавала вълшебства.

— Имаш предвид вещица — прошепна Скарлет.

Баба замълча, а очите на малката Скарлет и още по-малката Тела станаха големи колкото десертни чинии, докато стъклената стая се преобразяваше във вътрешността на островърха дървена колиба. Разказът на баба оживяваше пред очите им. Жълти восъчни свещи висяха от тавана на обратно и изливаха кремавия си пушек в грешната посока.

В средата на всичко това една жена с червена като ярост коса седеше срещу стройно момче, главата му заслонена от тъмен цилиндър. Легендата. Скарлет не виждаше ясно лицето му, но позна шапката. Тя беше запазената му марка.

— Жената го попитала какво иска най-много на света — поде отново баба — и Легендата отговорил, че желае да предвожда най-великата трупа от актьори в историята, за да спечели своята истинска любов Аналиса. Но жената го предупредила, че не може да получи и двете неща. Трябвало да избере едното. Легендата бил колкото красив, толкова и горделив, затова сметнал, че жената греша. Казал си, че стане ли веднъж прочут, лесно ще се ожени за любимата. Затова си пожелал славата. Казал, че иска представленията му да са легендарни. Вълшебни.

Вятър прониза стаята и угаси всички свещи освен онази, която осветяваше Легендата. Скарлет не виждаше ясно лицето му, но можеше да се закълне, че нещо в него се промени, сякаш внезапно се бе сдобил с още една сянка.

— Промяната започнала веднага — обясни баба. — Магията се подхранвала от искрения копнеж на Легендата, искрен и наистина силен. Вещицата му казала, че представленията му ще са единствени по рода си, че ще свързват в едно фантазията и реалността по начин, какъвто светът не познава. Но го предупредила, че желанията си имат цена и че колкото повече играе, толкова повече ще се превръща в персонажите, които пресъздава. Ако играел ролята на злодей, щял наистина да се превърне в такъв.

— Това значи ли, че е злодей? — попита Тела.

— Ами Аналиса? — добави с прозявка Скарлет.

Баба въздъхна.

— Вещицата не излъгала, че Легендата не може да има едновременно слава и Аналиса. След като се превърнал в Легендата, той вече не бил момчето, в което Аналиса се влюбила, затова тя се омъжила за друг и му разбила сърцето. Той станал наистина прочут, но обвинил нея, че го е предала, и се закълел никога да не обича отново. Някои вероятно биха го нарекли злодей. Други биха казали, че магията му го приближава до боговете.

Малката Скарлет и ще по-малката Тела вече бяха преполовили пътеката към съня, очите им бяха повече затворени, отколкото

отворени, но устните им едновременно се извиха в полумесеци. Устните на Тела оформиха думата „злодей“, а тези на Скарлет се усмигнаха, когато баба спомена за магията на Легендата.

Скарлет се събуди с усещането, че е загубила нещо важно. Обикновено отваряше неохотно очи и бавно се протягаше, преди да се смъкне от леглото и да се огледа предпазливо, но днес се надигна моментално.

Светът под нея се люлееше.

— Хей, внимавай, моля те — каза Джулиан и се протегна да я спре, преди да се е изправила в лодката... ако миниатюрният съд, на който се намираха, можеше да се нарече така. Беше по-скоро сал и едва побираше двама им.

— Колко време съм спала? — Скарлет стисна силно ръбовете на плавателния съд, като се оглеждаше трескаво.

Срещу нея Джулиан гребеше с две весла, потапяше ги внимателно във водата, за да не я опръска. Водата беше странна, почти розова на цвят с малки тюркоазени въртопи, които се разширяваха под косите лъчи на медното слънце.

Беше сутрин, но едва ли първата, откакто Скарлет спеше. Когато бе видяла за последно Джулиан, лицето му беше гладко избръснато, а сега тъмна четина, поне на два дни, покриваше челюстта му. Изглеждаше дори по-неблагонадежден отпреди.

— Ах ти, негодник такъв! — писна Скарлет и го зашлеви през лицето.

— Ох! Това пък защо го направи? — Рубинен отпечатък разцъфна на бузата му. Цветът на гнева и наказанието.

Ужас изпълни Скарлет. Случвало се бе трудно да обуздава езика си, но никога не беше удряла човек.

— Съжалявам! Не знам защо те ударих! — Стисна ръбовете на пейката и се напрегна за ответния удар.

Но той така и не дойде.

Бузата на Джулиан червенееше гневно, мускули играеха по челюстите му, но той не понечи да я докосне.

— Няма нужда да се страхуваш от мен. Никога не съм удрял жена. — Спря да гребе и я погледна в очите. За разлика от

прелъстителния поглед в избата или хищническият, който Скарлет помнеше от плажа, сега той не направи опит нито да я очарова, нито да я уплаши. Под коравата му външност се долавяше отглас от изражението, което бе изопнало лицето му, докато баща ѝ биеше Тела. В онзи миг Джулиан бе изглеждал точно толкова ужасен, колкото се чувстваше Скарлет.

Следата от шамара избледняваше, а с нея се отля и част от страха на Скарлет. Не всички реагираха като баща ѝ.

— Извинявай — успя да каже тя. — Но с Тела не биваше да... я чакай. — Ужасното чувство, че е изгубила нещо жизненоважно, отново я заля. Нещо с меденоруса коса и ангелско лице с дяволита усмивка. — Къде е Тела?

Джулиан потопи веслата във водата и този път изпръска Скарлет. Ледени капки се изляха в скута ѝ.

— Ако си направил нещо на Тела, кълна се, че...

— Успокой се, Карлита...

— Скарлет.

— Все тая. Сестра ти е добре. Чака ни на острова. — И посочи с греблото.

Скарлет отвори уста да възрази, но когато видя накъде сочи морякът, възраженията ѝ се стопиха като меко масло на върха на езика ѝ.

Островът на хоризонта изобщо не приличаше на Трисда. Вместо черен пясък, скалисти заливчета и грозновати шубраци, това парче земя беше зелено и живо. Искряща мъглица се вихреше по склоновете на зелени, обрасли с дървета планини, които се издигаха към небето като гигантски изумруди. От билото на най-високия връх син водопад се лееше като разтопени паунови пера и се губеше в пръстена от изгревно обагрените облаци, които танцуваха около това приказно парче земя.

Островът на мечтите.

Островът на мечтите. Скарлет не беше чувала за този остров, преди да прочете името му в поканите за Каравала, ала въпреки това бе убедена отвъд всяко съмнение, че именно той се издига сега пред погледа ѝ. Частният остров на Легендата.

— Извади късмет, че проспа пътуването дотук. Гледките не бяха толкова колоритни — каза Джулиан, все едно ѝ е направил услуга. Ала

колкото и примамлив да изглеждаше този остров, мисли за друг тежаха в съзнанието ѝ.

— Колко далече сме от Трисда? — попита тя.

— Намираме се някъде между Завладените острови и Южната империя — отговори лениво Джулиан, сякаш се разхождаха по плажа до имението на баща ѝ.

Всъщност Скарлет никога не се беше отдалечавала толкова от дома си. Солени пръски ужилиха лицето ѝ и очите ѝ засмъдяха.

— От колко дни ни няма?

— Днес е тринайсети. Но преди да си ме ударила пак, нека ти кажа, че сестра ти ви спечели малко време — нагласи нещата да изглеждат така, все едно са ви отвлекли.

Скарлет си спомни в какво състояние беше намерила стаята си — обърната надолу с главата.

— Затова ли в стаята ми цареше хаос?

— Освен това е оставила и бележка за откуп — добави Джулиан. — Така че, когато се върнеш, ще можеш да се омъжиш за своя граф и да си живеете дълго и щастливо.

Скарлет трябваше да признае, че сестра ѝ е постъпила умно. Но ако въпреки това баща им откриеше истината, щеше да побеснее... особено сега, когато до сватбата ѝ оставаше само седмица. В главата ѝ се роди образ на лилав огнедишащ дракон и прибули зрението ѝ с пепелявите оттенъци на тревогата.

Но може би идването на този остров си заслужаваше риска. Сякаш самият вятър ѝ нашепна тези думи, напомняйки ѝ, че тринайсети е датата, спомената в писмото на Легендата. „Пристигналите по-късно не ще участват в играта и губят шанса си да спечелят тазгодишната награда от едно желание.“

Скарлет се опита да обуздае вълнението си, но детето в нея отпиваше жадно от този нов свят. Цветовете тук бяха по-ярки, по-плътни, по-остри. В сравнение с тях, всички предишни багри изглеждаха промити и недохранени.

С приближаването им към острова облаците придобиваха лъскавината на кован бронз, сякаш щяха всеки миг да се подпалят, вместо да се излеят в дъжд. Това я подсети за писмото на Легендата, чиито позлатени ръбове сякаш припламваха при досега си със светлина. Знаеше, че трябва незабавно да потегли назад към Трисда, но

мисълта за нещата, които би могла да открие тук, на частния остров на Легендата, я изкушаваше като онези безценни мигове рано сутрин, когато можеше или да се събуди и да се изправи лице в лице с безмилостната реалност на деня, или да полежи още със затворени очи и да си мечтае за прекрасни неща.

Но красотата можеше да бъде измамна и доказателство за това беше младежът, който седеше срещу нея и гребеше преспокойно, сякаш всеки ден отвличаше девойки.

— Защо Тела вече е на острова? — попита Скарлет.

— Защото лодката побира само двама наведнъж — обясни Джулиан и отново я опръска с вода. — Бъди благодарна, че се върнах за теб.

— Изобщо не съм те молила да ме вземаш.

— Да, но седем години си писала на Легендата, нали така?

Горещина се надигна към страните на Скарлет. Онези писма бяха нещо лично, което бе споделила единствено с Тела, а и подигравателният тон, с който Джулиан изрече името на Легендата, я накара да се почувства като глупачка. Кое то си беше самата истина, всъщност. В продължение на години се беше държала като дете, което още не е осъзнало, че повечето приказки нямат щастлив край.

— Няма нищо срамно — каза Джулиан. — Сигурен съм, че много млади жени му пишат писма. Навярно си чувала, че той не остарява. Аз пък съм чувал, че умее да вдъхва любов в женските сърца.

— Грещиш — възрази Скарлет. — В писмата ми нямаше нищо романтично. Просто исках да опитам от магията.

Джулиан примижа, сякаш не ѝ вярваше.

— Ако е така, защо вече не я искаш?

— Не знам какво ти е казала сестра ми, но ти сам видя за какво става въпрос. В избата. Когато бях по-малка, исках да отида на Каравала. Сега просто искам със сестра ми да сме на сигурно място.

— Не ти ли е хрумвало, че и сестра ти иска същото? — Джулиан спря да гребе и лодката се понесе по леките вълни. — Може и да не я познавам много добре, но не мисля, че я тласка стремеж към самоунищожение.

Скарлет поклати глава.

— Според мен ти си забравила как да живееш и сестра ти се опитва да ти го припомни — продължи Джулиан. — Но ако искаш единствено *безопасност*, готов съм да те върна.

Той кимна към петънце на хоризонта, което приличаше на малък рибарски кораб. Вероятно именно с него бяха дошли дотук, защото салът, на който се намираха в момента, категорично не беше конструиран да плава в открито море.

— Дори ако не знаеш нищичко за корабоплаването, до ден-два някой ще те открие и ще те върне на безценната ти Трисда. — Или... — Джулиан замълча и кимна към забуления в мъгла остров, — ако наистина си толкова смела, колкото твърди неуморно сестра ти, ще ме оставиш да гребя, ще прекараш една седмица с нея на острова и сама ще прецениш дали е права, че има неща, които са по-важни от безопасността.

Вълна разклати лодката и плисна тюркоазена вода през ниските бордове. Течението ги влачеше бавно към островния пръстен от студени облаци. Косата на Скарлет залепна за тила ѝ, а тъмните кичури на Джулиан се навиха на едри къдрици.

— Ти не разбираш — каза тя. — Ако не се върна навреме, баща ми ще ме убие. Сватбата ми с графа е след седмица, сватба, която е единственият ни шанс за нов живот. Много бих искала да участвам в Каравала, но не толкова, че да рискувам едничкия си шанс за щастие.

— Много драматично гледаш на нещата. — Устните му помръднаха, сякаш се опитваше да прикрие самодоволна усмивка. — Може и да греша, но повечето бракове не протичат в безоблачно блаженство.

— Не това казах. — Джулиан постоянно изкривяваше думите ѝ по най-безобразния начин.

Той потопа леко греблото във водата, колкото да я изпръска отново.

— Престани!

— Ще престана, когато ми кажеш къде искаш да отидеш. — Изпръска я още веднъж. Лодката се приближаваше към брега и бронзовите облаци започнаха да се покриват с патина в оттенъци на зелено и мразовито синьо.

Въздухът миришеше по непознат за Скарлет начин. Трисда винаги вонеше на риба, ала тук ухаеше на сладост с лек привкус на

цитруси. Зачуди се дали няма никакви упойващи вещества във въздуха, защото, макар да знаеше какво трябва да направи — да стигне до острова, да намери Тела и после да се приберат у дома по най-бързия начин, — не намираще сили да го каже на Джулиан. Изведнъж пак стана на девет години, достатъчно наивна да вярва, че едно писмо може да сбъдне желанията ѝ.

Първото беше написала, след като майка им ги напусна. Искала бе да направи нещо специално за рождения ден на Тела. Сестра ѝ беше направо съсипана. Скарлет се стараеше да замести майка им, но беше твърде малка, а и страдаше на свой ред.

Сигурно щяха да го преживеят по-лесно, ако поне се беше сбогувала, ако беше оставила бележка или беше намекнала къде отива и защо. Ала Палома просто беше изчезнала, без дори да си вземе багаж. Изчезнала бе като счупена звезда, без да остави следа в света, освен парченцата липсваща светлина, които никой повече нямаше да види.

Скарлет сигурно щеше да обвини баща си, че я е прогонил, но когато Палома го остави, той полудя. Обърна имението нагоре с краката да я търси. Накара стражите си да прекарат градчетата през ситен гребен, уж търсят престъпник, защото не искаше да се разбере, че жена му го е напуснала. Не е била отвлечена, защото нямаше никакви следи от борба, а така и не пристигна искане за откуп. По всичко личеше, че просто е решила да си тръгне, което още повече влоши нещата.

Ала въпреки всичко Скарлет все още мислеше за майка си като за вълшебство, пълно със сияйни усмивки, мелодичен смях и нежни думи. Докато тя беше на Трисда, в живота на Скарлет имаше радост, а баща ѝ не беше толкова зъл. Губернатор Драгна не беше вдигал ръка на семейството си, преди Палома да го напусне.

След това баба им бе започнала да обръща повече внимание на момичетата. Тя беше по-скоро студен човек. Скарлет винаги бе смятала, че баба им всъщност не обича малките деца, но пък историите, които им разказваше, бяха великолепни. Омагьосваше Скарлет и Тела с разказите си за Каравала. Казваше, че на онова място живее магията, и Скарлет бързо се влюби в тази идея, дръзна да повярва, че ако Легендата и неговите актьори дойдат на Трисда, това

ще върне отчасти радостта в живота ѝ, пък макар и само за няколко дни.

Мисълта да изпита не просто малко щастие, а и да опита от магията внезапно я завладя. Зачуди се какво ли би било да участва в Каравала за ден, да обиколи частния остров на Легендата, преди окончателно да затвори вратата пред фантазиите.

До сватбата ѝ оставаше една седмица. Не беше сега момент да се впуска в глупашко приключение. Тела беше обърнала стаята на Скарлет, Джулиан твърдеше, че е оставила и бележка за откуп, ала баща им рано или късно щеше да разбере, че всичко е било измама. Да останат тук беше лоша идея, много лоша.

Но ако останеха само за първия ден на Каравала, можеха да се върнат навреме за сватбата на Скарлет. Баща ѝ едва ли щеше да се досети толкова бързо, че са избягали по своя воля. Всичко щеше да е наред, стига да останеха само за първите двайсет и четири часа и баща ѝ никога да не разбере къде са били.

— Времето ти почти изтече, Карлита.

Облакът около тях изтъня и ръбът на острова се появи пред очите им. Отдалече пясъкът беше толкова бял и пухкав, че приличаше на глазура за торта. Скарлет си представи как Тела прокарва пръсти през него — и предизвиква Скарлет да направи същото, — за да провери дали и на вкус е толкова сладък, колкото на вид.

— Ако тръгна с теб сега, а утре се опитам да върна Тела на Трисда, обещава ли да няма повече опити за отвличане?

Джулиан сложи ръка на сърцето си.

— Честна дума.

На Скарлет не ѝ се вярваше Джулиан да е човек на честта. Но след като се включеха в Каравала, той най-вероятно щеше да ги зареже, така че...

— Тогава продължавай да гребеш. Само внимавай да не ме окъпеш пак.

Джулиан се подсмихна, потопи греблата и заля стъпалата на Скарлет със студена вода.

— Казах ти да престанеш.

— Не бях аз. — Джулиан загреба отново, по-внимателно, но стъпалата ѝ отново се озоваха във вода. Водата наистина беше студена, по-студена дори от тази по крайбрежието на Трисда.

— Мисля, че дъното е пробито.

Водата се качи до глезените им и Джулиан изруга.

— Можеш ли да плуваш?

— Живея на остров. Естествено, че мога да плувам.

Джулиан съблече палтото си и го метна през борда.

— Ако се съблечеш, ще ти е по-лесно. Носиш някакви долни дрехи, нали?

— Сигурен ли си, че няма да стигнем до брега с гребане? — настоя Скарлет. Краката ѝ бяха ледени, но дланите ѝ се потяха. Островът на мечтите беше на стотина метра от тях. На толкова голямо разстояние не беше плувала никога.

— Можем да опитаме, но според мен лодката няма да издържи — каза Джулиан и си събу ботушите. — По-добре да използваме оставащото ни време, за да се съблечем. Водата е студена, няма начин да стигнем с плуване до брега, ако не махнем излишната тежест.

Скарлет оглеждаше трескаво затиснатата от облаци вода за друга лодка или сал.

— Но какво ще облечем, като стигнем до острова?

— Първата ни грижа е да *стигнем* до острова. И като казвам „ние“, имам предвид теб. — Разкопча ризата си и разкри релефни мускули под смуглата кожа. Очевидно той щеше да преплува разстоянието с лекота.

После, без да каже нищо повече, Джулиан се гмурна в океана.

Не погледна назад. Силните му ръце загребваха плавно ледената вода, чието ниво в лодката продължаваше да се покачва — долната половина от полите на Скарлет вече се издуваше около прасците ѝ. Тя се опита да загребе с веслата, но от усилието лодката потъна още повече.

Нямаше друг избор, освен да скочи.

Въздухът напусна стремително дробовете ѝ, заместен от нещо студено, което не ставаше за дишане. Виждаше единствено бял цвят. Всичко беше бяло. Дори розовотюркоазните вихри на водата избледняха до плашещи оттенъци на леденобяло. Главата ѝ изскочи над повърхността и Скарлет си пое жадно дъх, дъх, който я опари болезнено.

Опита се да заплува срещу течението като Джулиан, но веднага разбра, че той е бил прав. Корсетът около гърдите ѝ беше твърде

стегнат, а натежалите метри плат около краката ѝ я спъваха. Риташе трескаво, но без полза. Колкото повече се бореше Скарлет, толкова по-голяма съпротива оказваше океанът. С мъка се държеше на повърхността. Студена вълна се разля над главата ѝ и я повлече надолу. Чувстваше се толкова студена и толкова тежка. Дробовете ѝ горяха, напразно риташе с крака да се издигне нагоре. Сигурно така се е чувствал Фелипе, когато баща ѝ го давеше. „Заслужаваш такава смърт“ — каза част от нея. Водата я натискаше като ръце, надолу, надолу, надолу... надолу...

— Нали уж можеше да плуваш. — Джулиан я издърпа нагоре, докато главата ѝ не проби повърхността. — Дишай. Бавно — предупреди я той. — На малки глътки.

Въздухът все така изгаряше дробовете ѝ, но Скарлет успя да избълва:

— Ти ме остави.

— Защото каза, че можеш да плуваш.

— Роклята ме дър... — Скарлет млъкна, усетила как тежката одежда я повлича отново към дъното.

Джулиан си пое рязко въздух.

— Ще можеш ли да се задържиш за малко на повърхността без моя помощ?

Размаха нож в свободната си ръка и преди Скарлет да е отговорила, се гмурна под водата.

Сякаш минаха векове, преди Скарлет да усети ръката му около кръста си. После върхът на ножа опря в гърдите ѝ. Тя затаи дъх, докато морякът срязваше корсета по дължина. Ръката около кръста ѝ се стегна, стегна се нещо и в гърдите на Скарлет. Такава физическа близост с мъж беше нещо ново за нея. Опитва се да не мисли какво вижда или усеща Джулиан, докато се бори с роклята ѝ. Накрая успя да я измъкне през краката ѝ. Скарлет остана по тънка долна риза, прилепнала към мокрото ѝ тяло.

Джулиан изплува задъхан на повърхността и оплиска лицето ѝ с вода.

— Сега ще можеш ли да плуваш? — попита с усилие той.

— А ти? — попита дрезгаво Скарлет. Дори да говори ѝ беше трудно. Имаше чувството, че току-що се е случило нещо много

интимно, но може би само от нейна гледна точка беше такава. Подозираше, че морякът неведнъж е виждал момичета по бельо.

— Да не губим сили в приказки. — Джулиан заплува отново, но не избърза напред, а поддържаше нейното темпо, било защото се тревожеше за нея, било защото подводното упражнение с роклята ѝ го беше уморило.

Течението все така я дърпаше надолу, но без тежката рокля Скарлет имаше сили да се бори с него. Наближи блестящия бял бряг на острова едновременно с Джулиан. Отблизо пясъкът изглеждаше дори по-пухкав. Всъщност беше толкова пухкав, че приличаше на сняг. Много повече сняг, отколкото беше виждала на Трисда. Неподвижни облаци от вълшебна бяло, студен килим, проснат от край до край върху брега.

И зловещо недокоснат.

— Не се предавай точно сега. — Джулиан я стисна за ръката и я задърпа към свършената белота. — Хайде, не трябва да спираме.

— Чакай... — Скарлет обходи отново с поглед хрупкавия сняг. И той отново ѝ напомни за глазурата на торта. От онези глазури, които бе виждала във витрините на пекарните, свършени и гладки, без никаква следа от стъпките на Тела.

— Къде е сестра ми?

Прозирните облаци на острова се бяха изместили пред слънцето и хвърляха сиво-сини сенки върху брега. Изгубил белотата си, недокоснатият сняг в краката на Скарлет ѝ намигаше с виолетови искрици, сякаш се смееше на някаква тайна шега.

— Къде е Тела? — повтори тя.

— Сигурно съм я оставил на друго място, по-нагоре или по-надолу по плажа. — Джулиан посегна да я хване отново за ръката, но Скарлет се дръпна. — Трябва да се движим, иначе ще измръзнем. Стопим ли се, ще потърсим сестра ти.

— Ами ако и тя замръзва? Донатела! — извика Скарлет през тракащи зъби. Снегът под краката ѝ и мократа долна риза я вледеняваха, беше ѝ по-студено дори от онази нощ, когато баща ѝ я беше оставил да спи навън, след като разбра, че Тела е целунала момче за първи път. Въпреки това Скарлет нямаше да тръгне, преди да е намерила сестра си. — Донатела!

— Стига си крещяла. — Мокър и гол до кръста, Джулиан изглеждаше по-опасен откогато и да било. А и явно губеше търпение, ако се съдеше по сърдития му поглед. — Сестра ти не измръзва, защото не беше мокра, когато я оставих на брега. Беше си суха, с палто и ръкавици. Не знам къде е, но няма да измръзне, за разлика от нас. Трябва да тръгнем към онези дървета.

Отвъд границата, където снежната мантия на плажа се срещаше с плътна редица зелени дървета, колона от оранжев като залез дим се гърчеше към небето. Скарлет можеше да се закълне, че преди минутка колоната я нямаше. Дори дървета не помнеше да е видяла. Изглеждаха странни и съвсем различни от костеливите шубраци на Трисда — стволовете на тези дървета приличаха на усукани дебели плитки, покрити със снежен мъх в синьо и зелено.

— Не... — потрепери Скарлет. — Ние...

— Трябва да направим нещо — прекъсна я Джулиан. — Устните ти посиняват. Трябва да отидем при онзи дим.

— Не ми пука. Ако сестра ми още е някъде тук...

— Сигурно е тръгнала да търси входа към играта, който ще е отворен само до края на деня, ако не си забравила. Трябва да тръгнем към дима и да потърсим входа. — Тръгна напред, снегът хрущеше под босите му стъпала.

Скарлет обходи за последно с поглед недокоснатия плаж. Тела не беше от хората, които чакат търпеливо... или нетърпеливо всъщност. Но ако беше влязла в Каравала, защо не се виждаха никакви следи?

Скарлет последва неохотно Джулиан към гората. Скоро горска пътечка замести снега и борови иглички полепнаха по вледенените ѝ пръсти. Нейните боси крака оставяха влажни следи по пътеката, но от здравите ботуши на Тела нямаше и помен.

— Сигурно е тръгнала по друг път. — Зъбите на Джулиан не тракаха, но тъмната му кожа придобиваше синкав оттенък в хармония с разкривените сенки на дърветата.

Скарлет искаше да възрази, ала мократа ѝ риза започваше да замръзва. В гората беше дори по-студено, отколкото на плажа. Тя уви вдървени ръце около гърдите си, но така само ѝ стана още по-студено.

Тревога изопна за миг чертите на Джулиан.

— Трябва да те заведем някъде на топло.

— Но сестра ми...

— Сестра ти е достатъчно умна и сигурно вече е в играта. Ако замръзнеш тук, няма да я намериш. — Джулиан я прегърна с една ръка през раменете.

Скарлет застина.

Тъмните му вежди се смъкнаха в негодувание.

— Просто се опитвам да те стопля.

— Но ти също замръзваш... — „И си почти гол.“

Скарлет се дръпна със залитане. След няколко крачки гората изтъня и пътечката премина в по-широк път, настлан с млечнобели камъни, гладки като речен чакъл. Паважът се протягаше чак до хоризонта, разклонявайки се в лабиринт от лъкатушни улици. Покрай всички тях се редяха разнородни магазинчета и дюкянчета, закръглени, с навеси в различни цветове, някои пастелни, други ярки, сякаш натрупани едно върху друго като зле подредени кутии за шапки.

Беше удивително, магично, но и някак неестествено лишено от живот. Магазинчетата бяха затворени, а снегът по покривите и навесите им приличаше на прахоляк върху изоставени книжки с

приказки. Скарлет не знаеше какво е това място, но не отговаряше на представата ѝ за Каравала.

Залезният дим все така струеше във въздуха, но изглеждаше точно толкова далече, колкото и когато бяха на плажа.

— Карлита, не бива да спиране — каза Джулиан и я побутна напред по чудатата улица.

Скарлет не знаеше дали е възможно да халюцинира от студа, или просто нещо с главата ѝ не беше в ред. Освен че изглеждаха необичайно тихи, кръглите като кутии за шапки магазинчета имаха странни табели на различни езици. Някои гласяха: „Ще отворим по някое време около полунощ“; други: „Елате отново вчера“.

— Защо магазините са затворени? — попита тя. Думите ѝ излязоха като крехки облачета пара. — И къде са всички?

— Просто трябва да се движим. Не спирай. Трябва да отидем някъде на топло. — Джулиан вървеше упорито напред покрай най-странните магазини, които Скарлет беше виждала. Имаше бомбета, покрити с препарирани свраки. Калъфи за слънчеви чадъри. Диадеми за коса, инкрустирани с човешки зъби. Огледала, които отразяваха мрака в човешката душа. Студът определено играеше номера на зрението ѝ. Надяваше се Джулиан да е прав и Тела да е някъде на топло. Скарлет все така се оглеждаше за меднорусата глава на сестра си, слушваше се за енергичния ѝ смях, но всички магазини бяха празни и тихи.

Джулиан се опита да влезе в няколко, но вратите до една бяха заключени.

Следващата редица от изоставени магазинчета предлагаше още по-чудати неща. Паднали звезди. Семена, от които да си отгледаш желанието. „Окулярът на Одет“ продаваше очила, които виждали бъдещето. („Предлагат се в четири цвята.“)

— Тези сигурно са хубави — измърмори Скарлет под нос.

Табелата на съседното магазинче твърдеше, че собственикът му можел да поправя повредено въображение. На витрината имаше бутилки със сънища и кошмари, както и нещо, наречено „кошмари наяве“. Скарлет реши, че точно такъв кошмар наяве преживява в момента — в тъмната ѝ коса се оформяха ледени висулки.

До нея Джулиан изруга. Сякаш бяха приближили източника на димната колона — отвъд още няколко пресечки, пълни с магазини като

кутии за шапки, — само дето колоната изведнъж се зави във форма на слънце с вписана в него звезда и сълза, вписана в звездата. Символът на Каравала. Но студът вече бе стигнал до костите на Скарлет; дори миглите ѝ се бяха заскрежили.

— Чакай... какво... ей там! — С трепереща ръка тя махна на Джулиан към „Часовниците на Касабиан“. Отначало бе решила, че витрината просто е обточена с бронзова лента, но после видя, че от другата страна на стъклото, зад гора от махала, тежести и лъскави дървени шкафове, гори огнище. А табелата на вратата гласеше: „Отворено по всяко време“.

Двамата влетяха в магазинчето и там ги посрещна хор от тиктакане, кукувички, секундарници и навиващи се механизми. Иглички се забиха в безчувствените крайници на Скарлет, топлият въздух опари дробовете ѝ. Замръзналите ѝ гласни струни изграчиха безсилно:

— Ехо!

Тик-так.

Так-тик.

Отговориха ѝ единствено зъбни колелца и противотежести.

Магазинът беше кръгъл като циферблат на часовник. Подът беше настлан с мозайка, изобразяваща цифри в различни стилове, а стените и всички останали повърхности почти без изключение бяха покрити с часовници. Някои вървяха назад; други представляваха голи механизми от колелца и пружинки. На задната стена няколко се движеха като мозайки, чиито парченца се стичат към центъра с приближаването на точния час. Тежка заключена стъклена кутия в средата на помещението твърдеше, че джобният часовник в нея връща времето назад. В друг ден експонатите биха пробудили любопитството на Скарлет, но днес единствената ѝ мисъл бе да стигне по-бързо до ревящия кръг от топлина около напаленото огнище.

Не би имала нищо против да се стопи на локва пред него.

Джулиан издърпа решетката и разбута дървата с маша.

— Трябва да си съблечем дрехите.

— Аз... — Скарлет преглътна възраженията си, когато Джулиан тръгна към един висок шкаф с часовник от розово дърво. На пода пред него имаше два чифта ботуши, а на закачалки от двете му страни висяха два ката дрехи.

— Явно *някой* се грижи за теб. — Подигравателният тон се бе върнал в гласа на Джулиан.

Без да му обръща внимание, Скарлет тръгна към часовника. До дрехите, на позлатена маса, изрисувана с циферблати, имаше тумбеста ваза с червени рози и поднос със сладък хляб, канелен чай и една бележка.

За Скарлет Драгна и нейния придружител.
Искрено се надявам, че успя да дойдеш.

Легендата

Бележката беше написана на същата хартия с позлатени ръбове като писмото, което Скарлет беше получила на Трисда. Дали Легендата си правеше толкова труд за всичките си гости? Трудно ѝ бе да повярва, че е специална, но ѝ се струваше невероятно господарят на Каравала да изпраща лични поздравителни картички и кървавочервени рози на всички свои посетители.

Джулиан се изкашля.

— Може ли? — Морякът се протегна покрай Скарлет, отчупи голямо парче от хляба и свали закачалката с дрехите, предназначени за него. После взе да разкопчава колана на панталоните си. — Ще ме гледаш ли как се събличам? Не че имам нещо против.

Дълбоко засрамена, Скарлет отклони поглед. Този човек нямаше грам чувство за благоприличие.

Тя също трябваше да се преоблече, но нямаше къде да се скрие. Чак сега си даваше сметка колко малко е помещението. Възможно ли бе да се е смалило през последните няколко минути? Между нея и входната врата имаше не повече от десетина стъпки разстояние.

— Ако се обърнеш с гръб към мен, ще можем да се преоблечем и двамата — каза накрая тя.

— Можем да се преоблечем и с лице един към друг. — Усмивка се долавяше в гласа му.

— Не това имах предвид — отбеляза Скарлет.

Джулиан се изхили под нос. Но когато Скарлет събра смелост да вдигне глава, видя, че се е обърнал с гръб към нея. Опита се да не го зяпа. Гърбът му целият беше в мускули, но те не бяха единственото,

което привлече вниманието ѝ. Грапав белег загрозяваше пространството между лопатките му. Два други се пресичаха на кръста. Сякаш някой го беше мушкал с нож многократно.

Скарлет преглътна възклицанието си и моментално се почувства гузна. Изобщо не трябваше да го оглежда. Грабна своите дрехи и се фокусира върху непосредствената си задача. Опитваше се да не мисли какво го е сполетяло. Не би искала никой да види нейните белези.

Баща ѝ ѝ оставяше предимно синини и отоци, но тя от години се обличаше сама, без помощта на слугиня, така че никой да не вижда следите от насилието. Този опит би трябвало да ѝ е от полза сега, но дори цял живот да я бяха обличали камериерки, пак щеше да се справи без чужда помощ — роклята, която Легендата ѝ беше оставил, беше разочароващо семпла. Нищо общо с дрехите, които една жена би трябвало да носи на Каравала, поне според нейните представи. Корсет нямаше. Горната част беше в промит бежов цвят, а полите — най-обикновени. Без фуста или турнюр.

— Може ли вече да се обърна? — попита Джулиан. — Едва ли имаш нещо, което да не съм виждал преди.

Скарлет моментално се сети за решителността, с която я бе сграбчил през кръста, докато срязваше роклята ѝ във водата, и споменът разпали гъдел от гръдната ѝ кост чак до слабините.

— Благодаря, че ми го напомняш.

— Не говорех за теб. Почти нищо не видях от твоите...

— Млъкни, ако обичаш. Но иначе, да, можеш да се обърнеш — каза тя. — Връзвам си ботушите.

Когато вдигна поглед, с негодувание установи, че дрехите, които Легендата беше избрал за Джулиан, нямаша нищо общо с нейните.

Погледът ѝ се плъзна от синия като нощ шал около врата към прилепналата тъмночервена жилетка. Сако в наситен син цвят подчертаваше силните му рамене и тънкия кръст. Единственият моряшки елемент в тоалета му беше коланът с кания и нож, стегнат ниско на хълбоците върху хубавите прави панталони.

— Изглеждаш... различен — каза Скарлет. — Не приличаш на хулиган, който току-що се е бил в кръчмата.

Джулиан поизправи гръб, сякаш поласкан от комплимента, макар че думите ѝ не бяха предназначени да го ласкаят. Или бяха? Не беше честно да изглежда толкова добре, свършено почти, не и човек, който

я вбесяваше постоянно. Макар че дори в хубавите си дрехи Джулиан трудно би могъл да мине за джентълмен, при това не само заради небръснатото си лице или въздългата кестенява коса. Не, у него просто имаше нещо диво, което одеждите на Легендата не можеха да опитомят. Острите равнини на лицето му и живият поглед в кафявите му очи не можеха да бъдат смекчени само защото носеше шалче или... джобен часовник?

— Това открадна ли го? — попита Скарлет.

— Взех го назаем — поправи я той и завъртя верижката около пръста си. — Също като дрехите, които ти носиш. — Претегли я с поглед и кимна одобрително. — Сега разбирам защо ти е изпратил билети.

— Това пък какво трябва да оз... — Скарлет млъкна без време, зърнала отражението си в огледалния панел на един голям часовник. Скучните цветове ги нямаше, сега роклята беше във вишневочервено — цвета на съблазънта и тайните. Стилна редица от панделки се спускаше по прилепналия корсаж с дълбоко обло деколте, допълнена от турнюр с много воланчета в същия цвят. Полите на роклята очертаваха фигурата ѝ, пет реда различни материи се наслаждаваха една под друга, вишневочервени коприна и тюл се редуваха с черна дантела. Дори ботушите бяха различни — вместо скучната кафява кожа, сега представляваха комбинация от черен велур и дантела.

Скарлет прокара ръце по материята на роклята да провери дали огледалото или светлината не ѝ играят номера. Или е сбъркала в първоначалната си преценка за дрехата, объркана от студа и шеметните събития? Ала дълбоко в себе си Скарлет знаеше, че има само едно обяснение. Легендата ѝ беше дал вълшебна рокля.

Магии от този сорт би трябвало да съществуват само в детските приказки, ала роклята беше съвсем истинска, така че... Скарлет не знаеше какво да мисли. Детето в нея я обожаваше; порасналата Скарлет се чувстваше неудобно в дрехата, без значение дали беше вълшебна, или не. Баща ѝ никога не би позволил да облече нещо толкова фрапантно и макар той да не беше тук сега, Скарлет бе свикнала да избягва светлината на прожекторите и не обичаше вниманието.

Беше хубаво момиче, но предпочиташе да крие хубостта си. Наследила бе гъстата тъмна коса на майка си, която подчертаваше

смуглата ѝ кожа. Лицето ѝ беше по-кръгло от това на Тела, с малко носле и големи светлокафяви очи, които твърде често издаваха чувствата ѝ.

За миг почти ѝ се прииска скучната бежова рокля да се върне. Никой не забелязваше момичетата с грозни дрехи. Дали пък, ако се съсредоточи върху това, роклята няма да се промени отново? Направи опит да си представи дреха с по-обикновена кройка и цветове, но вишневата рокля си остана предизвикателна и прилепнала към форми, които Скарлет би предпочела да скрие.

Казаното от Джулиан прозвуча в главата ѝ — „Сега разбирам защо ти е изпратил билети“ — и тя се зачуди дали не е избягала от опасните бащини игри на Трисда само за да се превърне в добре облечена фигура върху нова игрална дъска.

— Ако си в състояние да откъснеш очи от отражението си — предложи Джулиан, — може да потърсим сестра ти, която толкова държиш да откриеш, става ли?

— Мислех, че и ти се тревожиш за нея — каза Скарлет.

— Значи имаш твърде високо мнение за мен. — Джулиан направи крачка към вратата и в същия миг всички звънци и камбанки в магазина забиха.

— Не ви съветвам да излезете през този изход — изрече непознат глас.

Кръглият мъж, влязъл току-що в магазина, приличаше на часовник. Мустаците върху тъмното му кръгло лице бяха като стрелките на циферблат. Лъскавият му кафяв фрак приличаше на полирано дърво, а тирантите — на въжета за настройване на часа.

— Ние не сме крадци — побърза да каже Скарлет. — Просто...

— Говори само за себе си — прекъсна я мъжът. Баритоновият му глас спадна с няколко октави, очите му се впиха, примижали, в Джулиан.

Опитът я беше научил, че не трябва да изглежда гузна. „Не поглеждай към Джулиан“, каза си.

И въпреки това го стрелна с поглед.

— Знаех си! — възкликна непознатият.

Джулиан посегна към Скарлет, сякаш с намерение да я бутне към вратата.

— О, не, не бягайте! Само се шегувам — извика мъжът.

— Аз не съм Касабиан, не съм собственикът! Аз съм Алги и изобщо не ме интересува дали джобовете ви са пълни с часовници.

— Тогава защо ни спираш? — Ръцете на Джулиан бяха на кръста му и едната посягаше към ножа.

— Момчето го гони параноята, а? — обърна се Алги към Скарлет, но истината бе, че и самата тя хранеше сиво-зеленикавите цветове на съмнението. С нея ли ставаше нещо, или часовниците по стените наистина тиктакаха по-бързо отпреди?

— Хайде — подкани тя Джулиан. — Тела сигурно се е притеснила до смърт за нас.

— Когато и да търсите, ще го намерите по-бързо оттук. — Алги пристъпи към високия часовник от розово дърво, отвори стъклената му вратичка и дръпна една от тежестите. В същия миг металните мозаечни часовници на стената се раздвижиха. Щрак. Трак. Парченцата се пренаредиха във великолепна мозаечна врата с колело вместо дръжка.

Алги размаха театрално ръка.

— Само днес! На намалена цена двамата може да минете през този вход — пряк път към сърцето на Каравала!

— Откъде да знаем, че не води към мазето? — попита Джулиан.

— Прилича ли ви на врата към мазе? Погледнете с всичките си сетива. — Алги докосна колелото на вратата и в същия миг часовниците в магазина замлъкнаха до един. — Ако излезете през другия вход, ще се озовете обратно на студа и пак ще трябва да минете през портите. Докато този път ще ви спести ценно време. — Пусна колелото и всички часовници затиктакаха отново.

Тик-так. Так-тик.

Скарлет не знаеше какво да мисли за този странен човек, но в портала на стената определено имаше нещо вълшебно. Приличаше на роклята ѝ, сякаш заемаше една идея повече пространство от всичко друго наоколо си. А ако наистина беше пряк път до Каравала, значи Скарлет щеше по-скоро да открие сестра си.

— Какво ще ни струва?

Тъмните вежди на Джулиан се смъкнаха.

— Ти наистина ли обмисляш предложението му?

— Ако ще ни отведе по-бързо при сестра ми. — Смятала бе, че морякът ще се зарадва на прекия път, на всякакъв род преки пътища, но ето че той изглеждаше изнервен. — Мислиш, че е лоша идея ли? — попита тя.

— Мисля, че входът за Каравала е при димната колона, която видяхме, пък и предпочитам да не се разделям с паричките си. — И се отправи към входната врата.

— Но вие дори не знаете каква е цената — каза Алги.

Джулиан стрелна Скарлет с поглед и поспря. Нещо неразгадаемо прекоси очите му, а когато отново проговори, в гласа му се долавяше напрежение:

— Прави каквото искаш, Карлита, само помни едно, като приятелски съвет. Влезеш ли вътре, внимавай на кого се доверяваш. Повечето хора там не са това, за което се представят. — И прекоси прага под звука на камбанка.

Скарлет си бе давала сметка, че едва ли ще останат заедно до края, но сега изведнъж се почувства силно притеснена.

— Чакай... — извика след нея Алги, когато тя понечи да последва моряка. — Знам, че ми вярваш. Какво, ще хукнеш след

момчето и ще му играеш по свирката, или сама ще вземаш решения?

Скарлет си даваше сметка, че трябва да си тръгне. Ако не побързаше, можеше изобщо да не открие моряка и тогава щеше да остане съвсем сама. Но онова за самостоятелните решения я спря. Баща ѝ постоянно ѝ казваше какво да прави, лишаваше я от право на избор. Но пък онази нейна част, която не се беше отказала окончателно от детинските фантазии, ѝ нашепваше да повярва на Алги.

Спомни си с каква лекота се беше оформила вратата и как всички часовници бяха замлъкнали едновременно, когато Алги докосна странната дръжка на портала.

— Дори ако проявявах интерес към предложението ви — каза тя, — истината е, че нямам никакви пари.

— А ако не искам пари? — Алги подръпна върховете на мустаците си. — Казах, че предлагам изгодна сделка. Просто искам да взема назаем гласа ти.

Скарлет се изсмя нервно и се задави.

— Това не ми звучи като изгодна сделка. — А и как изобщо може да се земе нечий глас?

— Искам го само за час — каза Алги. — Ще ти е нужно поне толкова време да стигнеш до дима, да влезеш в къщата и да започнеш играта, а аз ти предлагам да те пусна вътре веднага. — Извади часовник от джоба си и нагласи двете стрелки на дванайсет. — Ако се съгласиш, това устройство ще отнеме гласа ти за шейсет минути, а през тази врата ще влезеш право в сърцето на Каравала.

И би могла да открие сестра си още сега.

Ами ако Алги я лъжеше? Ако вземеше гласа ѝ за повече от час? Как да се довери на човек, когото не познава, особено след предупреждението на Джулиан? Пък и самата идея да загуби гласа си я ужасяваше. С викове така и не бе успяла да спре баща си, когато той биеше Тела, но все пак... Ако приемеше офертата и после се случеше нещо, дори не би могла да извика, би била напълно безпомощна. Ако видеше Тела отдалеч, не би могла да извика името ѝ. Ами ако Тела я чакаше при портата?

Скарлет не познаваше друга стратегия за оцеляване освен предпазливостта. Когато баща ѝ сключваше сделки, почти винаги премълчаваше нещо ужасно. Не можеше да рискува нещо подобно да се случи сега.

— Ще си пробвам късмета с обикновения вход — заяви тя.
Мустаците на Алги провиснаха.

— Ти губиш. Сделката беше добра. — Отвори мозаечната врата и за един светъл миг Скарлет зърна пейзажа през прага — страстно небе от топящи се лимони и пламтящи праскови. Тънки реки, които блестяха като полирани скъпоценни камъни. Засмяно момиче с къдрици като пчелен мед...

— Донатела! — Скарлет хукна към вратата, но Алги я затръшна в лицето ѝ.

— Не! — Скарлет сграбчи колелото и се опита да го завърти, но то се разпадна на пепел и се разсипа на тъжна купчинка в краката ѝ. Скарлет гледаше безпомощно как парчетата на мозайката се разделят и вратата изчезва.

Сглупила бе, като не прие сделката. Тела би го направила. Сигурно точно така бе влязла в Каравала. Тела никога не се тревожеше за бъдещето или за последствията; Скарлет го правеше вместо нея. И макар че би трябвало да чувства облекчение, задето Тела е жива и здрава и наистина е влязла в Каравала, вместо това Скарлет се тревожеше в какви ли беди ще се забърка сестра ѝ. Трябваше да е вътре при нея. А сега беше загубила и Джулиан.

Излезе с бърза крачка от магазина на Касабиан и хукна по улицата. Студът я преряза моментално. Уж не беше прекарала много време в магазина, но утрото вече беше изчезнало ръка за ръка с ранния следобед. Кръглите като кутии за шапки магазинчета тънеха в оловни сенки.

Изглежда, времето течеше по-бързо на този остров. Току-виж мигнала и звездите угаснали. Не само се бе отделила от Тела и Джулиан, но бе изгубила ценно време. Денят изтичаше, а в поканата на Легендата се казваше, че трябва да влезе през главните порти на Каравала най-късно до полунощ.

Леден вятър танцуваше по ръцете ѝ и стягаше студени пръсти около китките там, където ръкавите на роклята не ги покриваха.

— Джулиан! — извика с надежда тя.

Но от доскорошния ѝ придружител нямаше и следа. Беше останала самичка. Не знаеше дали играта е започнала, но вече имаше усещането, че губи.

За миг се уплаши сериозно, че димната колона също е изчезнала, но после я видя. Отвъд тъмните приказни магазинчета ароматните ѝ пръстени все така се издигаха в небето от голям тухлен комин на покрива на една от най-големите къщи, които Скарлет бе виждала в живота си. Четириетажна, с елегантни кулички, тераси и сандъчета за цветя, пълни с ярки и красиви растения — бели ибериси, червени макове и кученца с цвят на портокал. Всички недокоснати от снега, който отново бе започнал да вали.

Скарлет забърза към къщата и в същия миг нови ледени тръпки плъзнаха по гърба ѝ, когато чу нечий стъпки да се приближават и нечий тих смях долетя до нея през бялата вихрушка.

— Значи все пак не си приела офертата на онзи тип с часовниците?

Скарлет подскочи.

— Не се плаши, Карлита, аз съм. — Джулиан излезе от сенките на една сграда в съседство точно когато слънцето се скри зад хоризонта.

— Защо още не си влязъл? — попита тя и посочи към къщата с куличките. Изпитваше смесени чувства — облекчение, че вече не е сама, и нервно напрежение от присъствието на моряка. Само преди няколко минути Джулиан беше избягал като ужилен от магазина с часовниците, а сега вървеше лениво към нея, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Когато отговори на въпроса ѝ, тонът му беше топъл и приятелски:

— Може би съм се надявал да се появиш?

Но на Скарлет ѝ бе трудно да повярва, че просто си е стоял там и я е чакал, особено предвид начина, по който си бе тръгнал от магазина. Премълчаваше нещо. Или пък нея я гонеше параноята, след като за втори път бе изгубила сестра си в магазина за часовници. Каза си, че двете скоро ще се съберат. Ами ако не успееше да я намери, след като влезе в Каравала?

Отблизо дървената къща изглеждаше още по-голяма, протегнала снага към небето, гредите ѝ сякаш продължаваха да растат. Скарлет трябваше да извие глава назад, за да я види цялата. Желязна ограда, висока петнайсетина метра, се виеше около къщата, излята във форми, едновременно вулгарни и невинни, които сякаш се движеха като по

театрална сцена. Палави момчета гонеха скокливи момичета. Вещици яздеха тигри, императори седяха на гърба на слонове. Крилати коне теглеха каляски. А в центъра на всичко това висеше алено знаме, бродирано със сребърния символ на Каравала.

Ако Тела беше тук, двете сигурно щяха да се разкискат, както го правят сестрите по целия свят. Тела щеше да се престори, че не е особено впечатлена, но тайничко щеше да се възхищава на гледката. Не беше същото с този непознат моряк, който не изглеждаше нито впечатлен, нито възхитен.

Е, Джулиан все пак ѝ беше спасил живота и Скарлет трябваше да признае, че явно не е негодникът, за когото се представяше, но по всичко личеше, че не е и обикновен моряк.

Сега той изгледа с подозрение портата и гърбът му се изпъна, цялата му стойка излъчваше напрежение. Небрежното спокойствие, което бе демонстрирал на лодката, изчезна без следа, сега Джулиан приличаше на натегната пружина, като човек, който се готви за битка.

— Мисля, че трябва да заобиколим и да потърсим вход — каза той.

— А знамето? — възрази Скарлет. — Би трябвало да се влиза оттук.

— Не, мисля, че входът е по-надолу. Довери ми се.

Нямаше никакво намерение да му се доверява, но след последната си грешка явно и самата тя не заслужаваше доверие. А и не искаше пак да остава сама. Изминаха двајсетина метра покрай оградата и стигнаха до още едно знаме.

— Изглежда съвсем същото като другото...

— Добре дошли! — Тъмнокожо момиче, яхнало велосипед с едно колело, се появи иззад знамето и прекъсна Скарлет. — Идвате тъкмо навреме. — Момичето направи пауза и един по един стъклените фенери по върха на оградата лумнаха в пламъци. Ярки златно-сини пламъчета... като цвета на детските мечти, помисли си Скарлет.

— Прекрасно е, нали? Всеки път ме кара да затая дъх. — Момичето на странния велосипед плесна с ръце. — Добре. Преди да ви пусна обаче, трябва да видя билетите ви.

Билетите. Скарлет съвсем беше забравила за билетите.

— Ами...

— Спокойно, любима, у мен са. — Джулиан праметна ръка през раменете ѝ и я притисна неочаквано силно. Наистина ли я бе нарекъл „любима“?

— Влез в роля, ако обичаш — прошепна той в ухото ѝ, докато бъркаше в джоба си. Извади оттам два билета, смачкани и поизбелели от допира си с океана.

Скарлет прехапа език и не каза нищо, когато името ѝ се появи на първия билет. После момичето с велосипеда вдигна другия към един от пламтящите фенери на портата.

— Странно. Рядко виждаме билети без имена.

— Проблем ли има? — попита Скарлет, внезапно притеснена.

Велосипедистката сведе поглед към Джулиан и за пръв път жизнерадостният ѝ поглед помръкна.

Скарлет тъкмо се канеше да обясни как е получила билетите, когато Джулиан я стисна още по-силно през раменете — един вид предупреждение — и каза вместо нея:

— Изпрати ни ги Легендата. Двамата с тази млада дама ще се женим. Билетите са подарък за годеницата ми Скарлет.

— О! — Велосипедистката плесна отново с ръце. — Знам всичко за вас двамата! Специалните гости на Легендата. — Вгледа се внимателно в Скарлет. — Трябваше да позная името ви. Моля да ми простите. Имената са толкова много, че понякога дори своето забравям — добави тя и се разсмя на шегата си.

Скарлет направи опит да се разсмее на свой ред, но мислеше единствено за ръката на Джулиан около раменете си и как я бе нарекъл своя годеница.

— Непременно ги пазете. — Велосипедистката бръкна през решетките на портата и подаде билетите на Джулиан. За миг погледът ѝ се спря върху него, сякаш се канеше да каже още нещо. После, изглежда, се отказа. Откъсна от него втренчения си поглед, бръкна в джобчето на жилетката си — цялата съшита от кръпки — и извади свитък черна хартия. — Така, преди да ви пусна, трябва да ви съобща нещо. — Ускори темпото, с което въртеше педалите, и около нея се разхвърча сняг. — То ще се повтори още веднъж, след като влезете. Легендата иска всички да чуят съобщението по два пъти. — Изкашля се и завъртя още по-бързо педалите. — Добре дошли на Каравала! Най-великото представление по суша и вода. Тук ще преживеете

повече чудеса, отколкото хората виждат за цял живот. Тук ще отпивате възшебство от чаша и ще си купите мечти в бутилка. Но преди да се потопите в нашия свят, трябва да запомните, че това е просто игра. Случващото се зад тази порта може да ви уплаши или развълнува, но не допускайте да ви подведе. Ние ще се опитаме да ви убедим, че е истинско, но всъщност всичко е само представление. Цял един свят от привидности. И макар че искаме да ви вземем ума, внимавайте да не го изгубите. Събдващите се мечти са красиви, но могат да се превърнат в кошмари, когато хората не искат да се събудят.

Замълча. Въртеше педалите толкова бързо, че спиците на колелото сякаш изчезнаха. Двете крила на портата от ковано желязо се открянаха.

— Ако сте тук, за да участвате в играта, тръгнете по тази пътека. — Лъкатушна алея вляво от момичето грейна, осветена от локвички горящ сребърен восък, досущ звездна пътечка в мрака. — Ако сте дошли да гледате... — Момичето кимна надясно. Внезапен порив на вятъра разлюля и разбуди за живот висящи хартиени фенери, които хвърлиха тиквенооранжев светлик върху изкачваща се нагоре пътечка.

Джулиан наклони глава към Скарлет.

— Не ми казвай, че се колебаеш. Не си дошла само да гледаш, нали?

— Разбира се — потвърди Скарлет, но все пак се поколеба, преди да пристъпи в другата посока. Плъзна поглед по свещите, чиито пламъчета трептяха в нощта, към сенките, които се криеха зад тъмните дървета и цветните храсти, обточващи осветения път към играта.

„Ще остана само един ден“ — напомни си тя.

В НАВЕЧЕРИЕТО НА КАРАВАЛА

Небето беше черно, а луната гостуваше другаде, когато Скарлет направи първата си крачка в Каравала. Само няколко бунтовни звезди стояха на поста си в небесата и гледаха как двамата с Джулиан пресичат прага на портата от ковано желязо към свят, който според мнозина съществуваше само в детските приказки.

Докато останалата част от вселената тънеше в мрак, голямата къща грейна в светлини. Прозорците излъчваха маслено сияние, което превръщаше цветните сандъчета в люлки, пълни със звезден прах. Цитрусовия аромат отпреди го нямаше. Сега въздухът беше гъст като сироп и много по-сладък от този на Трисда, но въпреки това горчеше в устата на Скарлет.

Заради Джулиан. Заради тежестта на ръката му върху раменете ѝ и заради начина, по който беше използвал прегръдката, за да пробута лъжите си. При портата беше твърде изнервена, за да спори, твърде нетърпелива да влезе и да намери сестра си. Но сега започваше да се пита дали не се е забъркала в поредната каша.

— Какво беше това? — попита тя накрая и се изтръгна от прегръдката му, след като подминаха велосипедистката, но преди да са стигали до голямата двойна врата на къщата. Спря току пред кръга от призивна светлина, до един фонтан, където ромонът на водата щеше да погълне думите им, в случай че някой друг вървеше по пътеката. — Защо просто не каза истината?

— Истината? — Джулиан издаде мрачен звук, който само бегло напомняше смях. — Истината нямаше да ѝ хареса.

— Но нали имаш билет? — изтъкна Скарлет с чувството, че някаква шега ѝ убягва.

— Сигурно си мислиш, че онова момиче е мило и щеше да ме пусне при всички случаи. — Джулиан пристъпи към нея. — Не забравяй какво ти казах в магазина за часовници — повечето хора тук не са такива, каквито изглеждат. Онова момиче изнесе представление, чиято цел беше да се успокоиш и да смъкнеш гарда си. Уж не искат да

си изгубим ума, но всъщност точно това е целта на играта. Легендата това обича, да... играе.

Думата се търкулна с известно забавяне от устата му, сякаш бе искал да каже нещо друго и бе променил решението си в последния момент.

— Тук всеки гост се избира по конкретна причина — продължи той. — Затова, ако се чудиш защо излъгах, ще ти кажа. Защото резервната покана не е била предназначена за обикновен моряк.

„Вярно — помисли си Скарлет, — била е предназначена за граф.“

Сърцето ѝ се сви от страх, когато си спомни колко конкретен беше в писмото си Легендата. Третият билет беше за годеника ѝ. Не за дивака, който стоеше до нея и развързваше шалчето си. Скарлет бе поела достатъчно голям риск с решението си да остане и да участва в играта за един ден. Преструвката, че е сгодена за Джулиан, беше покана за наказание. Кой знае какво им предстоеше, заедно, като част от играта?

Да, Джулиан ѝ беше помогнал по-рано, но тя се бе включила в лъжата му, а това винаги имаше последствия. Целият ѝ живот го доказваше.

— Трябва да се върнем и да кажем истината — заяви тя. — Иначе няма да се получи. Ако годеникът ми или баща ми разберат, че съм се преструвала на твоя...

В следващия миг Скарлет се оказа притисната до фонтана, а Джулиан надвисна над нея, опрял ръце от двете ѝ страни.

— Карлита, успокой се. — Гласът му прозвуча необичайно меко, макар че на Скарлет, оказа се, ѝ бе невъзможно да се отпусне. С всяка дума той се навеждаше все по-близо, докато къщата и светлините не изчезнаха, изместени от лицето му. — Нито баща ти, нито безценният ти граф ще разберат за това. Влезем ли в къщата, само играта ще бъде от значение. Тук никой не се интересува от хората извън този остров.

— Откъде знаеш? — попита Скарлет.

Джулиан я стрелна със зла усмивка.

— Зная, защото съм играл и преди. — Оттласна се от фонтана. Ярките светлини на къщата с купичките се появиха отново, но Скарлет потръпна зиморничаво.

Нищо чудно, че изглеждаше толкова добре осведомен. Новината не би трябвало да я изненадва толкова. Още от пръв поглед беше усетила, че не може да му се вярва, но сега по всичко личеше, че крие дори повече тайни под елегантните дрехи, осигурени му от Легендата.

— Значи затова ни помогна да стигнем до острова? Защото си искал пак да играеш?

— Ако кажа, че не е така, че съм го направил, за да ви спася от баща ви, ще ми повярваш ли?

Скарлет поклати глава.

Джулиан сви рамене, издърпа шала от врата си и го метна покрай нея. Шалът цопна с тих плясък във водата на фонтана.

Вече разбираше на какво се дължеше самочувствието му. Защо бе вървял през острова целенасочено, а не с почуда.

— Гледаш ме, сякаш съм направил нещо лошо — укори я той.

Скарлет си даваше сметка, че няма право да бъде разочарована, че двамата се познават бегло и нищо повече, но мразеше да я лъжат. Цял живот я лъжеха.

— Защо толкова искаш да се върнеш на Каравала?

— Нужна ли ми е специална причина? Кой не иска да види вълшебствата на Каравала? Ненадминатите му актьори? Или да спечели някоя от наградите?

— Не ти вярвам. — Изглеждаше логично да се стреми към тазгодишната награда, сбъднатото желание, но нещо дълбоко в нея се съмняваше. Желанията бяха вълшебства, които изискваха да имаш вяра, а Джулиан беше от хората, които вярваха само на очите си.

Играта беше различна всяка година, но се говореше, че някои неща не се променяли. Винаги имало лов на съкровище, свързан с вълшебен предмет — корона, скиптър, пръстен, плочка с надпис или медальон. А победителите от предишната година винаги били поканени отново, при това с придружител по техен избор. Не че това би било особено ценно в очите на Джулиан — той явно умееше да се промъква на Каравала и по друг начин.

Скарлет дори за себе си не бе сигурна, че вярва в желания, какво остава за Джулиан. Не, не мечта за сбъднато желание го беше довела на този остров, нито любовта към магическото и фантастичното.

— Кажи ми истинската причина да си тук — настоя тя.

— Не ти трябва да знаеш, повярвай ми. — Джулиан изопна лице уж в тревога и загриженост. — Само ще ти развали прекарването.

— Баламосваш ме, защото не искаш да ми кажеш истината.

— Не, Карлита, този път ти казвам истината.

Вгледа се в очите ѝ, втречено и продължително, поглед, който изискваше пълен контрол. Тя потръпна, разбрала окончателно, че онова с наперения моряк е било роля и че при желание от негова страна Джулиан е можел да поддържа тази заблуда още дълго, да се прави на младеж, който съвсем случайно е попаднал на тях и на играта. Но сега явно искаше да ѝ подсказе, че историята му е по-сложна и по-дълбока, пък макар и без да навлиза в подробности за самата история.

— Няма да споря с теб за това, Карлита. — Джулиан се изправи и разкърши рамене, сякаш стигнал до внезапно решение. Стори ѝ се още по-висок. — Достатъчно е да знаеш, че имам основателна причина да вляза в тази къща. Ако искаш да се върнеш и да ме издадеш, няма да те спра, нито ще ти се разсърдя, макар че по-рано днес все пак ти спасих живота.

— Направил си го само защото бях пропускът ти за играта.

Лицето му потъмня.

— Така ли мислиш? Сериозно? — За миг ѝ се стори искрено наранен.

Скарлет знаеше, че се опитва да я манипулира. Имаше достатъчно опит да разпознае признаците. За жалост, въпреки че баща ѝ я използваше от години, или точно *заради* това, Скарлет така и не се беше научила да заобикаля капаните. Би дала мило и драго да се спаси от капана на Джулиан, но не можеше да си затвори очите за факта, че той наистина ѝ беше спасил живота.

— Ами сестра ми? Тази лъжа може да се отрази на връзката ти с нея.

— Не бих нарекъл онова „връзка“. — Джулиан бръсна някакво боклуче от рамото си, сякаш да покаже какво мисли за Тела. — Сестра ти ме използваше не по-малко, отколкото аз нея.

— И сега правиш същото с мен — изтъкна Скарлет.

— Ти пък не се ядосвай толкова. Играл съм тази игра и преди, което значи, че мога да ти помогна. Пък и току-виж ти харесало. — В гласа му се промъкна флиртаджийският тон отпреди, Джулиан отново

бе наметнал окъсаната куртка на наперения моряк. — Бая момичета биха дали мило и драго да са на твое място. — И поглади с пръст бузата ѝ.

— Недей. — Тя се дръпна назад като опарена. — Ако ще оставаме заедно, повече да няма от... от *това*, освен ако не е крайно необходимо. Аз все още имам истински годеник. Само защото твърдим, че сме стодени, не значи да се държим като такива, когато никой не гледа.

Едното ъгълче на устните му се кривна нагоре.

— Значи няма да ме издадеш?

Точно с него Скарлет не би искала да си сътрудничи. Но по-важно бе да не остане на острова повече от един ден. Джулиан и преди беше участвал в играта, а Скарлет имаше чувството, че ще се нуждае от помощта му, ако иска бързо да намери сестра си.

Точно тогава нови хора пристигнаха при портата. Скарлет чуваше далечната врява на разговора им и ехото от ръкопляскането, с което велосипедистката подчертаваше думите си.

Откъм къщата се чу звук на цигулка, по-богат и от най-тъмния шоколад. Музиката се изля навън и зашепна в ухото на Скарлет, а усмивката на Джулиан стана прелъстителна, цялата безсрамни извивки и обещания. Покана да посети места, за които възпитаните млади дами дори не помислят. Усмивка, несъмнено убеждавала куп други момичета да... не, няма да мисли за това, реши Скарлет.

— Хич не ме гледай така. Не ми действа.

— Точно затова е толкова забавно.

Скарлет обичаше баба си, но за нея тя беше от онези жени, които не могат да се примирят със старостта. В последните години от живота си не правеше друго, освен да възхвалява младостта си. Колко била красива. Как я обожавали мъжете. Как била на Каравала и носила лилава рокля, за която всички момичета ѝ завидвали.

Многократно беше показвала роклята на Скарлет. Когато беше малка и преди да намрази лилавия цвят във всичките му оттенъци, Скарлет вярваше, че това наистина е най-красивата рокля на света.

— Може ли да я пробвам? — попита тя един ден.

— Не, разбира се! Тази рокля не е играчка.

След това баба скри роклята и повече не я извади. Но роклята остана в спомените на Скарлет.

Сети се за роклята и тази вечер, докато двойната врата на къщата с куличките се отваряше. И се зачуди дали баба ѝ наистина е била на Каравала, защото не можеше да си представи как лилавата ѝ рокля би привлякла нечие внимание на такова вълшебно място.

Дебел червен килим приглушаваше стъпките ѝ, меки златни светлини облизваха ръцете ѝ с топли и нежни целувки. Беше горещо, макар едва допреди миг светът да тънеше в студ. Топлината имаше вкус на светлина, припукваше като мехурчета по езика ѝ и се спускаше захарна към дробовете, разливаше приятен гъдел по цялото ѝ тяло чак до върховете на пръстите.

— Това... — Думите ѝ изневериха. Искаше да каже, че е красиво, великолепно. Ала тези определения изведнъж ѝ се сториха твърде обикновени, за да опишат едно толкова необикновено място.

Защото отвътре къщата с кулите не беше такава, каквато изглеждаше отвън. Двойната врата, през която влязоха с Джулиан, не ги отведе във вътрешността на къща, а на балкон, макар че въпросният балкон беше толкова голям, че на свой ред напомняше малка къща. Вместо таван имаше балдахин от кристални полилеи, подът беше покрит с плюшени килими с цвета на червени боровинки, по краищата

му имаше позлатен парапет и колони като арки, драпирани с червени кадифени завеси.

Завесите се затвориха с хорово шумолене миг след като Скарлет и Джулиан стъпиха на балкона, но не преди Скарлет да е зърнала великолепието, което лежеше отвъд.

Джулиан не изглеждаше впечатлен, само се изсмия мрачно на нейната ококорена физиономия.

— Все забравям, че за пръв път напускаш своя малък остров.

— Всеки би се впечатлил — възрази Скарлет. — Видя ли другите балкони? Бяха поне... десетки! А долу има цяло миниатюрно кралство.

— А ти какво очакваше — нормална къща?

— Е, не. Определено изглеждаше доста по-голяма от нормалните къщи. — Но не толкова, че да побере света под балкона. Неспособна да удържи вълнението си, Скарлет се приближи до парапета, но на крачка от спуснатите червени завеси се поколеба.

Джулиан застана до нея и дръпна леко една от завесите.

— Мисля, че не трябва да ги пипаме — каза Скарлет.

— Или пък тъкмо затова ги затвориха точно когато влязохме — за да ги отворим. — И дръпна още завесата.

Скарлет беше сигурна, че Джулиан нарушава някакво правило, но въпреки това се наведе да хвърли поглед на вълшебното царство, проснало се десетина етажа по-долу. Калдъръмените му улици приличаха на онези, по които бяха минали по-рано с Джулиан, само че това селце далеч не беше изоставено. Приличаше на оживяла книжка с приказки. Скарлет се дивеше на яркоцветните остри покриви, полазените от мъх кули, бисквитените къщурки, грейналите златни мостове, настланите със сини тухли улички и ромонящите фонтани, всичко това огряно от фенери със запалени свещи, които висяха буквално навсякъде и потапяха градчето в странно безвреиме между деня и нощта.

Като размер приличаше на нейното селце на Трисда, но оставяше впечатлението за нещо много по-голямо, така както думата изглежда по-голяма, когато след нея има възклицателен знак. Улиците изглеждаха толкова живи, сякаш сами се движеха.

— Не разбирам как са побрали цял един свят тук.

— Това е просто хитроумен театър — отвърна сухо Джулиан и вдигна поглед към десетките други балкони, които гледаха към същата

сцена.

Скарлет си даде сметка, че той е прав. Балконите оформяха кръг, гигантски кръг. Изведнъж я налегна униние. Понякога минаваше цял ден, докато хване дирите на Тела в бащиното им имение. Как щеше да я намери тук?

— Огледай всичко добре — посъветва я Джулиан. — Така ще ти е по-лесно да се ориентираш. Слезем ли веднъж долу, повече няма да се върнем на балкона, освен ако...

Някой се изкашля зад гърбовете им.

— Трябва да отстъпите назад и да дръпнете завесите.

Скарлет се завъртя на пета, ужасена, че ще ги изритат, задето са нарушили правилата, но Джулиан пусна завесата спокойно, без да бърза.

— И кой сте вие? — попита той, вперил поглед в непознатия, сякаш не те, а новопоявилият се млад господин беше направил нещо нередно.

— Викайте ми Рупърт. — Измерваше Джулиан със същия презрителен поглед, сякаш знаеше, че мястото му не е тук. Нагласи надменно високата си шапка. Без нея сигурно би бил по-нисък и от Скарлет.

Отначало ѝ беше заприличал на господин с колосани сиви панталони и фрак, но когато пристъпи към тях, Скарлет си даде сметка, че е просто момче, което се е облякло като мъж, бузите му още бяха по детски закръглени, а крайниците му тепърва щяха да растат, без значение в какви дрехи ги облича. Зачуди се дали този костюм не е препратка към Легендата, който беше прочут със своите цилиндри и елегантни костюми.

— Тук съм да ви разясня правилата и да отговоря на въпросите ви, преди официално да се включите в играта. — После с равен тон повтори речта, която им беше изнесла велосипедистката.

Скарлет нямаше търпение играта да започне. Познаваше Тела и беше сигурна, че сестра ѝ вече се е влюбила в поредния проблем.

Джулиан я сръга с лакът в ребрата.

— Слушай.

— Това вече го чух.

— Сигурна ли си? — прошепна той.

— След като влезете, ще ви бъде представена загадка, която трябва да решите — казваше Рупърт. — Има скрити подсказки и улики, които да ви помогнат. И макар че искаме да ви вземем ума, внимавайте да не го изгубите — повтори Рупърт.

— Каква става, ако някой все пак си изгуби ума? — попита Скарлет.

— Обикновено точно тогава хората умират или полудяват — отговори Рупърт толкова спокойно, че Скарлет се зачуди дали го е чула правилно. Със същото спокойствие Рупърт свали цилиндъра си и извади оттам две парчета пергамент. Протегна ръка към Скарлет и Джулиан, сякаш искаше да прочетат написаното, но шрифтът беше невъзможно дребен.

— Ще ми трябва по капка кръв в долния край — каза той.

— Защо? — попита Скарлет.

— Тези документи потвърждават, че сте изслушали правилата два пъти и че нито Каравалът, нито неговият директор Легендата носят отговорност в случай на злополука, смърт или лудост.

— Но нали казахте, че случващото се вътре не е истинско — възрази Скарлет.

— Случва се хората да сбъркат фантазията с реалност и понякога това води до злополуки. Рядко — добави Рупърт. — Ако имате притеснения, не е задължително да се включвате в играта. Може да останете тук като зрители. — Прозвуча отегчено, сякаш Скарлет се тревожеше излишно.

Тя си представи какво би казала Тела, ако беше тук: „Ще останеш само един ден. Наистина ли искаш само да гледаш?“.

Само че идеята за договор, подпечатан с кръв, не ѝ допаднаше никак.

От друга страна, ако Тела участваше в играта, а Скарлет — не, сигурно изобщо нямаше да я намери, а това би съсипало плана ѝ да си тръгне на следващия ден и да се прибере навреме за сватбата с графа. Въпреки указанията на Рупърт още не беше наясно с детайлите на играта. Разпитвала бе подробно баба си, но тя избягваше конкретните отговори. Вместо това ѝ беше напълнила главата с романтични представи, които едва ли отговаряха на действителността. Образи, нарисувани от жена, която виждаше миналото според желанията си, а не според фактите.

Погледна към Джулиан. Той без колебание позволи на Рупърт да убоде пръста му с някакъв трън и да притисне окървавения му връх към двата документа.

Преди няколко години Каравалът временно беше прекратил турнетата си, спомни си Скарлет. Някаква жена била убита. Скарлет не знаеше подробности. Приела бе, че е станал трагичен инцидент, несвързан с играта, но сега се запита дали бедната жена не се е потопила твърде дълбоко в илюзиите на Каравала.

От друга страна, години наред участваше в безумните игрички на баща си. Знаеше кога се опитват да я измамат и не си представяше дотолкова да изгуби връзка с реалността, че да загине или да полудее. Въпреки това ръката ѝ трепереше, когато я протегна към Рупърт. От опит знаеше, че няма безплатни игри.

Рупърт убоде безименния ѝ пръст толкова бързо, че Скарлет почти не усети убождането. Но когато притисна пръст в долния край на деликатния пергаментов лист, за миг сякаш всички светлини угаснаха. А когато дръпна ръка, светът стана по-ярък и отпреди. Имаше чувството, че може да усети вкуса на червеното на завесите. Шоколадов кекс, напоен с вино.

Скарлет рядко бе опитвала вино, само по една-две глътчици, но дори цяло шише от напитката едва ли би предизвикало такава сияйна еуфория. Въпреки страховете си, Скарлет изпита необичаен миг на пречистено щастие.

— Играта започва официално по залез-слънце утре вечер и свършва по изгрев на деветнайсети. Всички участници разполагат с пет нощи да изиграят играта — продължи Рупърт. — Всеки ще получи по една улика, с чиято помощ да започне пътуването си. Следващите улики ще трябва да откриете сами. Препоръчвам да действате бързо. Наградата е само една, а ще я търсят мнозина. — Пристъпи и им връчи по една карта. На нейната пишеше „Стъклената змия“.

— На моята пише същото — каза Джулиан.

— Това ли е първата ни улика? — попита Скарлет.

— Не — отговори Рупърт. — Там ще намерите стаи, подготвени за вас. Първите улики са в стаите, но трябва да се настаните преди зазоряване.

— Защо, какво ще стане на зазоряване? — поинтересува се Скарлет.

Сякаш изобщо не я е чуло, момчето дръпна някаква корда при парапета на балкона и завесите се разделиха. Сиви птици се бяха издигнали в небето, а отвъд тях цветните улици изглеждаха по-пълни и отпреди, затова пък балконите изглеждаха по-празни — явно домакините пускаха всички играчи едновременно.

Нова сребърна вълна на вълнение заля Скарлет. Това беше Каравалът. Представяла си го бе по-често, отколкото си бе мечтала за собствената си сватба. Не можеше да остане повече от един ден и вече й беше ясно колко трудно ще й бъде да си тръгне.

Рупърт накриви шапката си.

— Помнете, не позволявайте на очите или на чувствата ви да ви подлъжат. — После пристъпи към парапета на балкона и скочи.

— Не! — изпищя Скарлет и усети как кръвта се отцежда от лицето й, докато го гледаше как пада.

— Спокойно — каза Джулиан. — Виж. — Посочи през парапета. Фракът на момчето се трансформираше в криле. — Нищо му няма, просто напусна драматично сцената.

Полускритото под сивата материя, момчето продължи да се носи, докато не заприлича на сивите птици в небето.

Явно очите на Скарлет вече й играеха номера.

— Хайде. — Джулиан обърна гръб на парапета и тръгна към изхода с целенасочена и решителна крачка, сякаш беше убеден, че Скарлет ще го последва. — Ако си слушала, вече знаеш, че призори всичко се заключава. Тази игра има нещо като вечерен час, но наопаки. Вратите се затварят призори и не се отключват до залез-слънце. Нямаме много време да намерим стаите си.

Джулиан спря на място. Пред краката му се беше отворил капак. Сигурно точно оттам беше влязло и момчето. Под капака имаше спираловидно стълбище от черен мрамор като вътрешността на тъмна раковина, осветено от прозрачни восъчни свещи.

— Карлита... — Джулиан я спря с ръка. За миг лицето му се изопна като от изправяне пред труден избор, също като в напрегнатите секунди, преди да я зарече в магазина за часовници.

— Какво? — попита тя.

— Трябва да побързаме. — Остави я да мине първа, но само след няколко етажа й се прииска морякът да беше минал напред или просто

да я беше зарязал отново в началото на стълбите, вариант, който той несъмнено беше обмислял. Постоянно я караше да бърза.

— Нямаме цяла нощ — повтаряше той. — Ако не стигнем до „Змията“ преди зазоряване...

— Ще стоим на студа до утре вечер, знам. По-бързо от това не мога. — Балконът ѝ се беше сторил на десетина етажа над земята, но вече се бяха спуснали поне стотина по спиралното стълбище. Никога нямаше да намери Тела.

Може би щеше да е различно, ако роклята ѝ не беше толкова тясна. За пореден път се опита да промени формата ѝ със силата на волята си, но напразно. Краката ѝ трепереха, усещаше се потна от горе до долу, но накрая най-сетне стълбата свърши и двамата излязоха навън.

Отвън въздухът беше по-хладен и влажен, но поне нямаше сняг по улиците. Влагата идваше от каналите. Не го беше забелязала отгоре, но сега виждаше, че всяка втора улица е воден канал, полазен от раирани лодки, ярки като тропически рибки и с форма на полумесец, всичките насочвани от млади мъже и жени на нейната възраст.

Но от Донатела нямаше и следа.

Джулиан без бавене спря една лодка, морскосиня с червени ивици, насочвана от девойка с дрехи в същите цветове. Устните ѝ също бяха боядисани в червено и на Скарлет не убягна широката усмивка, в която се разтегнаха при вида на Джулиан.

— Какво мога да направя за вас, сладури? — попита девойката.

— О, мисля, че ти си сладураната тук. — Джулиан прокара ръка през косата си и я стрелна с поглед, натежал от лъжи и други порочни неща. — Можеш ли да ни закараш до „Стъклената змия“ преди изгрев-слънце?

— Ще ви закарам, където искате, стига да си платите. — Начервеното момиче подчерта последната дума, потвърждавайки впечатлението на Скарлет от магазина за часовници — че в тази игра монетите не са основната валута.

Джулиан не ухапа стръвта.

— Казаха ни, че първото пътуване за нощта ще е бесплатно. Годеницата ми е специален гост на Легендата.

— Сериозно? — Момичето присви очи, сякаш не му повярва, но после, за изненада на Скарлет, им махна да се качват. — Коя съм аз да

разочаровам специалните гости на Легендата.

Джулиан скочи пъргаво на борда и подаде ръка на Скарлет. Тази лодка изглеждаше много по-стабилна от последната, с която се бяха возили, имаше си възглавнички на пейките и прочие, ала въпреки това Скарлет не намираще у себе си смелост да се раздели с калдъръмената улица.

— Тази няма да потъне — успокой я Джулиан.

— Не това ме тревожи. Ами сестра ми, ако е тук някъде и ни търси?

— Ако е така, дано някой ѝ каже, че слънцето скоро ще изгрее.

— На теб наистина не ти пука за нея, нали?

— Ако не ми пукаше, не бих се надявал някой да ѝ каже, че изгревът приближава. — Джулиан ѝ махна нетърпеливо да се качи на лодката. — Излишно се тревожиш, *любима*. Сигурно са я настанили в същата странноприемница като нас.

— Ами ако не са? — продължи да се тревожи Скарлет.

— Дори тогава е по-вероятно да я откриеш с лодка, отколкото пеша. Ще се придвижим по-бързо.

— Прав е — обади се момичето. — Скоро ще се зазори. Дори да намериш сестра си, няма как да стигнеш пеша до „Змията“ навреме. Кажи ми как изглежда и аз ще се оглеждам за нея, докато пътуваме.

На Скарлет ѝ се искаше да спори още. Да, шансът да намери сестра си преди изгрев-слънце беше малък, но това не означаваше, че трябва да се отказва. Странното градче ѝ приличаше на място, където човек може да се изгуби завинаги.

Но Джулиан и лодкарката бяха прави — с извитата като полумесец лодка щяха да се придвижат по-бързо. Не можеше да прецени колко часа са минали, откакто слънцето на този чудат остров е залязло, но по всичко личеше, че тук времето се движи по различен начин.

— Сестра ми е по-дребна от мен, много хубава, с кръгло лице и дълга руса коса на букли.

— Светлата коса се вижда отдалеч — каза лодкарката, но не гледаше към улиците, а към красивото лице на Джулиан.

На него също не можеше да се разчита. Понесоха се по сините като среднощ води и той сякаш наистина търсеше нещо, но това нещо не беше сестрата на Скарлет.

— Не можеш ли да гребеш по-бързо? — попита той. Един мускул на челюстта му потрепваше.

— Доста претенции имаш за човек, който не плаща. — Лодкарката му намигна, но суровото изражение на Джулиан не се промени.

— Какво има? — попита Скарлет.

— Времето ни изтича.

Лицето му потъна в сянка — няколко от фенерите покрай канала бяха угаснали. После и други свещи угаснаха по пътя им, прощалният им дим хвърли рехав покров над водата и малцината пешеходци, които още се мотаеха по калдъръмените улици.

— Така ли определяте времето тук? Фенерите угасват, значи зората приближава? — Скарлет се оглеждаше трескаво. Джулиан кимна мрачно миг преди още една група от свещи да предаде богу дух.

Лодката най-сетне спря с олюляване пред дълъг паянтов кей. В края му яркозелена врата гледаше Скарлет като грейнало око. Стените наоколо ѝ бяха полазени от бръшлян и макар по-голямата част от сградата да тънеше в мрака на нощта, два мъждеещи фенера осветяваха табелата над входа — бяла змия, увита около чепка грозде.

Джулиан вече бе скочил на кея. Стисна Скарлет за китката и я издърпа при себе си.

— Побързай! — Един от фенерите над входа угасна и цветът на вратата потъмня заедно с него. Очертанията ѝ трудно се забелязваха, когато Джулиан я отвори със замах и бутна Скарлет през прага.

Тя врхлетя с препъване, но... преди Джулиан да е влязъл на свой ред, вратата се затръшна. Тежкото резе се плъзна с трясък на мястото си и го заключи отвън.

— Не! — Скарлет се опита да отвори вратата, но някаква пълна жена с плетена шапка вече слагаше катинар на резето.

— Спрете! Моят... — поколеба се Скарлет. Незнайно защо лъжата ѝ се струваше по-истинска, ако излезеше от нейната уста, и я изпълваше с нереалното чувство, че изневерява на графа. Джулиан ѝ беше обещал, че каквото се случи в играта, никога няма да стигне до баща ѝ и истинския ѝ годеник, но можеше ли да му вярва? А и не беше като да е останал навън за през нощта, все пак.

Само че на този остров дните май бяха по-лоши от нощите. Скарлет си спомни леденото изоставено село, което бяха прекосили, за да стигнат до къщата с куличките. Останал беше заключен навън, защото беше бутнал нея през прага. Рискувал беше, за да е добре тя. Скарлет не можеше да го изостави.

— Годеникът ми — каза тя. — Той остана навън, трябва да го пуснете.

— Съжалявам — отвърна ханджийката. — Правилата са си правила. Ако не стигнете тук преди края на първата нощ, губите правото си на участие.

„Губят правото си на участие?“

— Това не го чух в правилата. — Вероятно защото не беше слушала внимателно. Сигурно точно затова Джулиан беше толкова разтревожен на лодката.

— Съжалявам, скъпа — каза ханджийката и сякаш наистина съжаляваше. — Мразя, когато двойки се разделят така, но не мога да наруша правилата. Изгрее ли слънцето и заключат ли се вратите, никой не влиза и не излиза, докато слънцето не...

— Но то още не е изгряло! — възрази Скарлет. — Тъмно е. Не можете да го оставите навън.

Ханджийката все така я гледаше със съчувствие, но очевидно нямаше да отстъпи. Личеше си по стиснатите ѝ устни.

Скарлет се запита какво би направил Джулиан, ако тя беше останала навън. За миг реши, че не би му пукало особено. Да, беше я

зарязал на сала и в магазина за часовници, но след това се беше върнал за нея... сигурно защото тя беше пропускът му за играта, но дори и така Скарлет пак му беше задължена.

Събирайки кураж, който обикновено пазеше за защита на сестра си, Скарлет изправи гръб.

— Мисля, че допускате грешка. Казвам се Скарлет Драгна и с годеника ми сме специални гости на Легендата.

Очите на ханджийката се разшириха почти толкова бързо, колкото ръцете ѝ посегнаха да махнат катинара.

— О, ама защо не казахте веднага!

Вратата се отвори широко. От другата ѝ страна светът тънеше в безнадеждната чернота, която превзема всичко точно преди слънцето да изгрее.

Сърцето ѝ биеше лудо.

— Джулиан!

— Карлита?

Скарлет все така не го виждаше в мрака, но чу ботушите му да бият по кея в ритъма на нейното сърце.

Сърцето ѝ продължи да препуска дори след като Джулиан влезе в странноприемницата. Няколкото полузагаснали цепеници в огнището осигуряваха единствената светлина във вестибюла, но въпреки сумрака Скарлет можеше да се закълне, че лицето му изглежда измъчено, сякаш броените минути навън му бяха отнели нещо ценно. Нощта още лепнеше по него. Краищата на косата му тежаха от влагата.

Камбани забиха някъде далече да възвестят сипването на зората. Ако се беше забавила с още няколко секунди, Джулиан щеше да остане навън. Заля я неочаквано желание да го прегърне. Да, Джулиан беше негодник и лъжец, но докато не откриеше сестра си, имаше само него в играта.

— Уплаши ме — каза Скарлет.

И май не беше единствената.

Ханджийката заключваше повторно вратата, лицето ѝ беше бяло като платно.

Джулиан пристъпи към Скарлет и я притисна нежно с ръка на гърба.

— Как я убеди да ме пусне?

— Ами... — Не ѝ се искаше да му обяснява подробностите. — Просто изтъкнах, че още не се е зазорило.

Джулиан вдигна скептично вежда.

— Може да съм ѝ казала също, че ще се женим — добави Скарлет.

„Малката ми лъжкиня“ — оформи с устни Джулиан и се наведе към нея.

Скарлет застина. Уплаши се, че ще я целуне, но той само прошепна в ухото ѝ:

— Благодаря.

Устните му се задържаха още миг, дъхът му я погъделичка, ръката му усили едва доловимо натиска си върху гърба ѝ. Скарлет потръпна.

Имаше нещо много интимно в жеста му.

Тя понечи да се отдръпне, но Джулиан не я пусна, вместо това се обърна към ханджийката, която се щураше зад голямо маслинозелено писалище, което заемаше по-голямата част от помещението под ниския таван.

— Благодаря и на вас — каза Джулиан. — Бяхте много мила.

— О, за нищо, моля ви — отвърна ханджийката, но Скарлет можеше да се закълне, че жената още не е на себе си. Подръпна плетената си шапка с треперещи ръце. — Както казах на годеницата ви, мразя, когато двойки се разделят. Всъщност, имам нещо специално за вас.

Ханджийката порови още малко в бюрото си и накрая извади два стъклени ключа, единият с номер осем, другият — с номер девет.

— Лесно ще намерите стаите, просто се качете по стълбите вляво. — Подаде им ключовете и намигна.

Скарлет се надяваше, че намигването е било просто тик. Не обичаше да ѝ намигат. Баща ѝ го правеше, особено след като е сторил нещо отвратително. Не можеше да си представи, че пълната ханджийка им е спретнала номер, но малките стъклени ключове, в комбинация със странното намигване, опънаха нервите ѝ до леденосиньо.

Може би си въобразяваше, каза си тя. Може би ключовете също бяха част от играта. Може би отключваха и нещо друго, освен

съответните врати, и това беше „специалното“ нещо, за което беше споменала жената.

Или пък просто от стаите им се разкриваше хубава гледка към каналите.

Ханджийката обясни, че във всеки коридор имало баня и тоалетна.

— Отдясно е Стъклената таверна, затваря един час след изгрев и отваря един час преди залез.

Вътре в таверната изумрудени канделабри хвърляха зеленикава светлина над стъклени маси и уморени разговори. Помещението миришеше на изветряла бира и още по-изветрели диалози. Наближаваше краят на работното време. Останали бяха едва шепа клиенти, всичките с различен цвят и черти на лицето, сякаш събрани тук от световните континенти. Нито един не беше с къдрава руса коса.

— Сигурен съм, че утре ще я намериш — каза Джулиан.

— Или вече се е прибрала в стаята си? — Скарлет се обърна към ханджийката: — Знаете ли дали една млада дама на име Донатела Драгна е отседнала тук?

Ханджийката се поколеба. Скарлет можеше да се закълне, че името ѝ е познато.

— Съжалявам, миличка, но не мога да ви кажа кой друг е отседнал тук.

— Но тя ми е сестра — настоя Скарлет.

— Въпреки това не мога да ви помогна. — Жената премести уплашен поглед от Джулиан към Скарлет. — Такива са правилата. Ако е тук, ще трябва да я намерите сами.

— Не може ли да направите...

Ръката на Джулиан натеза върху гърба ѝ, а устните му отново се озоваха до ухото ѝ.

— Тя вече ни направи една услуга за тази нощ — прошепна предупредително той.

— Но... — понечи да възрази Скарлет, извъръщайки се да погледне Джулиан, и нещо в изражението му я спря. Нещо, което отиваше отвъд предпазливостта и граничеше със страх.

Тъмен кичур коса падна над очите му, когато той се наведе отново да ѝ прошепне:

— Знам, че искаш да намериш сестра си, но на този остров тайните са ценни. По-добре не издавай своите безплатно. Ако хората знаят какво искаш, ще го използват срещу теб. Хайде — подкани той и тръгна към стълбите.

Скарлет знаеше, че вече се е зазорило, но разкривените коридори на „Змията“ още миришеха на нощ, пот и дим от загасващи огньове се смесваха с упорития дъх на думи, чиито призраци още витаеха във въздуха. Вратите не следваха никакъв логичен ред. Стая две беше на втория етаж, а стая едно — на третия. Зеленикавосинята врата на пета стая идваше след малиновата врата на единайсета.

Коридорът на четвъртия етаж беше облицован с раирани кадифени тапети на ивици в черно и кремаво. Скарлет и Джулиан най-сетне откриха стаята си в средата на коридора. Съседни.

Скарлет се поколеба пред закръглената врата на осма стая. Джулиан я чакаше да влезе.

Нямаше чувството, че са заедно само от един ден. Морякът се беше оказал поносима компания. Нещо повече, Скарлет си даваше сметка, че едва ли би стигнала дотук без неговата помощ.

— Мислех си — започна тя — утре да...

— Ако видя сестра ти, ще ѝ кажа, че я търсиш. — Тонът му беше учтив, но без съмнение имаше за цел да сложи край на разговора.

Значи дотук бяха.

Не би трябвало да е изненадана или наранена, че партньорството им е стигнало до логичния си завършек. Джулиан беше обещал да я помогне, но досегашният ѝ опит с него показваше, че е готов да каже всичко, стига така да постигне целта си. Явно по някое време бе започнала да очаква повече. Не знаеше нито кога, нито защо.

Спомни си какво ѝ беше казал в магазина за часовници — че явно има твърде високо мнение за него, щом вярва, че му пука за сестра ѝ. Джулиан използваше хората. В нейния случай това бе довело до взаимна изгода, но истината беше, че все пак я е използвал. Спомни си първото си впечатление от него — висок, красив по един грубоват начин и опасен. Като отрова в хубаво шише.

По-добре да стои далече от него. Така щеше да е по-безопасно. Днес ѝ беше помогнал, вярно, но не биваше да сваля гарда си. Джулиан несъмнено беше дошъл тук в преследване на някаква своя

цел. А и след като Скарлет намереше сестра си през следващата нощ, вече нямаше да е сама, пък и престоят ѝ щеше да е към края си.

— Довиждане — каза тя също толкова хладно и влезе в стаята си без повече приказки.

В камината гореше огън, топъл и светъл, който хвърляше медни отблясъци по флоралните тапети — рози с рубинени връхчета, някои още на пъпки, други разцъфтели. Цепениците в камината припукваха като нежна приспивна песен, която я тласна към голямото легло с балдахин, най-голямото, което Скарлет беше виждала в живота си. Сигурно заради него стаята минаваше за специална. Резбованите дървени колони поддържаха тънки бели завеси, леглото бе застлано с прекрасен юрган и засипано с множество копринени възглавници, червени панделки имаше навсякъде, изобщо Скарлет нямаше търпение да потъне в пухения дюшек и да...

Стената помръдна.

Скарлет застина. Стаята внезапно стана по-малка и по-гореща.

Дали пък не беше трик на въображението ѝ?

— Не — промълви тя, когато Джулиан влезе през тясна врата, сливаща се допреди миг със стената. — Ти как влезе тук? — попита, но още преди той да отговорил, сама се досети какво е станало.

Намигването. Ключовете. „Специалното“ нещо.

— Нарочно ни е дала една и съща стая!

— Явно си я убедила отвъд всяко съмнение, че сме влюбени — отбеляза Джулиан и погледът му се насочи веднага към разкошното легло.

Страните на Скарлет поаленяха с цвета на сърцата, кръвта и срама.

— Не съм казвала, че сме влюбени. Само че сме сгодени.

Джулиан се разсмя, но на Скарлет изобщо не ѝ беше смешно.

— Престани. Няма начин да спим заедно тук. Ако някой разбере, с мен е свършено.

— Хайде пак драми. Ако те слуша човек, всичко и всички имат за цел да ти съсипят живота.

Но ако някой разбере, може да те сграбчат и с графа наистина щеше да отиде по дяволите.

— Виждал си баща ми. Ако разбере, че аз...

— Никой няма да разбере. Сигурно точно затова стаята има две врати с различни номера. — Джулиан отиде при огромното легло и се тръсна отгоре му.

— Не може да спиш на това легло — възмути се Скарлет.

— Защо? Много е удобно. — Той изу ботушите си и ги метна на пода. После съблече жилетката и взе да разкопчава копчетата на ризата си.

— Какво правиш? — ядоса се Скарлет. — Престани.

— Слушай, Карлита. — Джулиан спря да разкопчава ризата си. — Казах ти, че няма да те пипна, и обещавам да спазя думата си. Но няма да спя на пода или на онова миниатюрно канапе само защото си момиче. Леглото е достатъчно голямо и за двама ни.

— Ти наистина ли си мислиш, че ще легна в едно легло с теб? Луд ли си? — Глупав въпрос, защото очевидно беше луд. Продължи да разкопчава ризата си. Прави го, защото знае, че така ще ме засрами, каза си Скарлет. Или просто обича да се фука с фигурата си.

Тя зърна за миг гладката мускулатура на гърдите му, преди да се завърти на пета към вратата.

— Слизам долу да питам за друга стая.

— И ако няма такава? — извика след нея Джулиан.

— Тогава ще спя в коридора.

Един джентълмен би възразил, но Джулиан не беше джентълмен. Нещо леко падна на пода. Най-вероятно ризата му.

Скарлет посегна към стъклената топка на бравата.

— Задръж секунда...

Нещо квадратно и обточено със златна лента тупна в краката ѝ. Плик за писмо. С нейното име, написано с калиграфски почерк.

— Намерих го на леглото. Първата ти улика, предполагам.

Бабата на Скарлет често казваше, че светът на Каравала е голямата игрална площадка на Легендата. Чувал всяка изречена дума. Всеки шепот стигал до ушите му, всяка сянка — до очите му. Никой никога не виждал Легендата — а ако го видели, не знаели, че е той, — но Легендата виждал всички по време на Каравала.

Скарлет можеше да се закълне, че усеща погледа му върху себе си, докато стоеше в коридора. Свещите във фенерите грейнаха по-силно, сякаш бяха очи, които някой внезапно е отворил широко. Сведе поглед към писмото.

Пликът изглеждаше досущ като другите, които беше получила досега от Легендата. Целият в кремаво и златно, и пълен със загадки.

Отвори го. Няколко листенца от червена роза паднаха в дланта ѝ заедно с ключ от деликатно зелено стъкло. Приличаше на онзи, който бе получила за стаята, само че този носеше цифрата пет, а през дупчицата му беше вързана тънка черна панделка с хартиен етикет, на който пишеше „Донатела Драгна“.

Скарлет знаеше, че това трябва да е първата ѝ улика, но за нея бе по-скоро подарък от Легендата, също като роклята и поканите за острова. Докато беше в магазина за часовници, идеята, че е специална, ѝ се беше сторила по-скоро нелепа, но изглежда се бе заразила от магията на Каравала, защото сега изведнъж я изпълни надеждата, че Легендата наистина се отнася към нея различно, че ѝ показва специалното си отношение с тази податка за местоположението на сестра ѝ. За миг се изпълни с оптимизъм, олекна ѝ на душата. Всичко щеше да се нареди.

Хукна по коридора към стълбите за третия етаж. Пета стая се падаше след единайсета — четвъртита тюркоазена врата със зелена стъклена дръжка, която приличаше на гигантски скъпоценен камък. Разкошно и граничецо с кича. Точно като за Тела.

Скарлет понечи да пъкне ключа в ключалката, но спря. През вратата се чуваше дишане, твърде тежко като за Тела. Опушенорижав гъдел на тревога запълзя по гръбнака ѝ и тя залепи ухо на вратата.

Туп.

Нещо тежко падна на пода.

Последва го стон.

— Тела... — Скарлет посегна към дръжката. — Добре ли си?

— Скарлет? — Гласът на Тела прозвуча напрегнато, задъхано.

— Да! Аз съм. Влизам!

— Не... недей!

Още едно тежко тупване.

— Тела, какво става там?

— Нищо... просто... *не влизай*.

— Тела, ако нещо не е наред...

— Всичко е наред. Просто съм... заета...

Скарлет се поколеба. Нещо определено *не беше* наред. Тела звучеше странно.

— Скарлет! — Гласът на Тела прозвуча ясно и силно, сякаш беше видяла как сестра ѝ посяга към дръжката. — Ако отвориш тази врата, повече никога няма да ти проговоря.

Изрече последното тихо и спокойно. След миг през вратата се чу и друг глас. Глас на млад мъж:

— Чу какво каза сестра ти.

Думите рикошираха в кривия коридор и фраснаха Скарлет като неочакван порив на вятър, който прониква до всички места, незащитени от дрехите ѝ.

Тръгна си, затисната от пет различни отсенки на смущение. За разлика от нея Тела очевидно не се беше поболяла от тревога за сестра си. Сигурно изобщо не се е сетила за нея. И как иначе, щом имаше млад мъж в леглото ѝ.

Не би трябвало да се изненадва. Сестра ѝ открай време беше дивачка, обичаше вкуса на неприятностите. Ала не това нараняваше Скарлет. Тела беше най-важният човек на света за нея, но очевидно тя не беше най-важният човек на света за сестра си и това винаги я нараняваше.

Когато майка им Палома ги изостави, заедно с нея изчезна и малкото нежност в сърцето на баща им. Правилата му вече не бяха просто строги, а жестоки, такива станаха и последствията от неподчинението. Всичко щеше да е толкова различно, ако Палома беше останала на Трисда. Скарлет се беше заклела никога да не изостави

Тела така, както ги беше изоставила майка им. Макар разликата им да беше само една година, Скарлет беше убедена, че никой друг не заслужава доверие да се грижи за сестра ѝ, а след като тя поотрасна, започна да мисли и че самата Тела не заслужава доверие да се грижи за себе си. Уви, в стремежа си да опази Тела Скарлет я беше разглезила. Сестра ѝ твърде често мислеше единствено за себе си.

Скарлет стигна до края на коридора и седна на пода. Грубо одяланите дървени дъски на дюшемето бяха твърди и неприятни. На този по-нисък етаж беше и по-студено. Или пък Скарлет потръпваше зиморничаво заради отношението на Тела. Защото беше предпочела друг пред сестра си. Млад мъж, чието име Тела може би дори не знаеше. Докато Скарлет се боеше от мъжете, Тела вечно преследваше някой негодник с надежда да открие при него любовта, която ѝ беше отказана вкъщи.

Хрумна ѝ да се върне в стаята си, затоплена от огъня в камината и пълна с одеяла. Но цялата топлина на света не би я изкушила да легне в едно легло с Джулиан. Би могла да слезе долу и да попита ханджийката за друга стая, но нещо ѝ подсказваше, че това е лоша идея, особено след като бе вдигнала толкова много шум, че са оставили Джулиан навън. Тъпият Джулиан.

„Тъп, тъп, тъп...“ Повтаряше си думата наум, докато очите ѝ не се затвориха.

— Госпожице... — Нечия топла ръка я разтърси за рамото и прекъсна дрямката ѝ.

Скарлет се стресна, стисна ръце пред гърдите си и отвори рязко очи, но после бързо-бързо ги затвори. Младият мъж пред нея държеше фенер близо до лицето ѝ. Скарлет усещаше топлината да облизва кожата ѝ, макар фенерът да беше на безопасно разстояние.

— Мисля, че е пияна — каза млада жена.

— Не съм пияна. — Скарлет отвори отново очи. Младият мъж с фенера изглеждаше с няколко години по-голям от Джулиан. Но за разлика от моряка, този млад мъж целият беше излъскани ботуши и пригладена назад коса. Беше привлекателен и явно го знаеше, предвид грижите, които полагаше за външния си вид.

Облечен от глава до пети в изискано черно, новодошлият беше от онези младежи, които Тела би обявила за прекалено хубави, като едновременно с това тайно би обмисляла как да привлече вниманието

му, особено при вида на щедрите количества мастило, които покриваха ръцете му. Татуировки, чувствени и сложни, преплетени с тайнствени символи — скръбна маска, нацупени устнички, нокти на граблива птица и черни рози. Всяка от тези татуировки беше в противоречие с изискания външен вид на младежа, факт, който събуди у Скарлет неоправдано любопитство.

— По погрешка ме настаниха в една стая с друг човек — обясни тя. — Тръгнала бях да питам ханджийката за друга стая, но после...

— Просто си заспала в коридора? — Думите бяха на младата жена, която я беше обвинила в пиянство. Стоеше далече от фенера, а другите лампи в коридора бяха угаснали, така че Скарлет не виждаше ясно лицето ѝ. Реши, че е намусена и грозновата.

— Сложно е. — Скарлет се поколеба. Лесно би могла да им каже за сестра си, но дори никога да не бяха виждали Тела, Скарлет не би искала да я изложи пред тях. Нейно задължение бе да я защитава. А и защо изобщо да ѝ пука какво ще си помислят за нея тези двамцата, нищо че погледът ѝ току се връщаше на младия мъж с татуировките. Профилът му беше достоен за модел на скулптор или художник. Пълни устни, силна челюст, тъмни, почти черни очи под дебели тъмни вежди.

Би трябвало да се почувства неудобно от физическата близост с млад мъж на тъмно място, но изражението на лицето му беше по-скоро загрижено, отколкото хищническо.

— Не е нужно да обяснявате — каза той. — Сигурен съм, че сте имали основателна причина да заспите тук, но по-добре се приберете някъде. Аз съм в единайсета стая. Може да спите там.

По всичко личеше, че я кани да се настани в стаята му вместо него, а не заедно с него — за разлика от друг млад мъж, когото Скарлет познаваше, — но скритите опасности до такава степен бяха част от живота ѝ, че тя неволно се поколеба.

Огледа го отново на светлината на фенера. Погледът ѝ се спря на черната роза, татуирана върху opakото на дланта му, изящна, прекрасна и някак тъжна. Не знаеше защо, но нещо ѝ подсказа, че тази татуировка казва всичко за него. Изящството и красотата на розата сигурно биха я подплашили — от опит знаеше, че те често прикриват други неща, — но тъгата натежа на везните.

— А вие къде ще спите?

— При сестра си — отвърна той и кимна към момичето. — В нейната стая има две легла. Няма да ѝ трябват и двете.

— Напротив — заяви момичето и макар да не го виждаше ясно, Скарлет можеше да се закълне, че я претегля с отвратен поглед.

— Не ставай груба — сгълча я младежът. — Настоявам — добави той, преди Скарлет да е възразила отново. — Ако майка ми разбере, че съм оставил трепереща млада дама да спи на пода, ще ме лиши от наследство и аз няма да ѝ се сърдя. — Протегна татуираната си ръка да ѝ помогне. — Аз съм Данте, между другото, а това е сестра ми Валентина.

— Скарлет. И ви благодаря — каза предпазливо Скарлет. Още не можеше да повярва, че младият мъж не иска нищо в замяна. — Много щедро от ваша страна.

— Нищо особено, моля ви. — Данте задържа ръката ѝ една идея по-дълго от необходимото. Тъмните му очи се спуснаха за миг към деколтето ѝ и страните му сякаш поруменияха, но той вдигна поглед, преди Скарлет да се е смутила. — Видях ви в таверната по-рано, но ми се стори, че не бяхте сама?

— О, ами аз... — поколеба се Скарлет. Разбираше какво я пита, но можеше само да гадае дали любопитството му е свързано с играта, или с искрен интерес към самата нея. Знаеше само, че откритият му поглед стопля вледенените ѝ крайници и че ако Джулиан стоеше с коридора с хубаво момиче, нямаше да спомене, че Скарлет му е годеница.

— Значи, няма проблем да се срещнем по залез за вечеря? — попита той.

Валентина изпъшка.

— Стига — скастри я Данте. — Не обръщайте внимание на сестра ми, тя попрекали с виното тази нощ, а това я прави дори по-непоносима от обичайното. Обещавам, че ако се съгласите да вечеряте с мен, тя няма да дойде. — Продължаваше да ѝ се усмихва, точно така, както се бе надявала да ѝ се усмихне момче — не похотливо, а с внимание и грижа. Така или иначе, Данте май не можеше да отлепи поглед от нея.

„Графът ще ме гледа по същия начин“ — каза си Скарлет. Връзката ѝ с Джулиан беше измислена, но годежът ѝ с графа не беше и тя трябваше да се държи подобаващо.

— Съжалявам. Аз... не мога. Аз...

— Няма проблем — побърза да я прекъсне Данте. — Не е нужно да обяснявате. — Усмихна се отново, по-широко, но не и наполовина толкова искрено като преди. Изпрати я мълчаливо до стаята си и ѝ връчи ключ от оникс.

Стояха на прага. Вратата на номер единайсет беше тясна и заострена отгоре. Скарлет се напрегна — боеше се, че въпреки думата си Данте ще се опита да влезе с нея. Но той просто изчакваше тя да отключи вратата и когато това стана, ѝ пожела лека нощ.

Скарлет понечи да отвърне със същото, но остана с отворена уста при вида на стаята. Газена лампа клечеше на скрин и осветяваше огледалото над него. Дори на слабата светлина отражението ѝ се виждаше съвсем ясно. Тъмна коса се спускаше покрай рамене едва символично покрити от воланчета прозирна бяла материя.

Скарлет ахна. Подлата рокля се беше променила отново в дантелен тоалет, толкова скандален, че би било непроситимо да го носи на публично място в компанията на непознат млад мъж.

Скарлет затръшна вратата, преди да се е сбогувала както трябва. Нищо чудно, че Данте я бе зяпал така.

Скарлет не спа добре.

Когато сънят най-после я покоси, ѝ се присъни Легендата. Намираще се на позлатения балкон, полугола, само по черен корсет и червена фуста, и се опитваше да се прикрие с една от завесите.

— Какво правиш? — Легендата се появи с наперена стъпка. Носеше прословутия си цилиндър от синьо кадифе, а погледът му тежеше от непочтени намерения.

— Просто искам да погледам играта. — Скарлет се уви още поплътено със завесата, но Легендата я издърпа. Ръката му беше студена като сняг, младежкото му лице се криеше в сянка.

Студен въздух повя по голите ѝ рамене.

Легендата се засмя и я хвана през кръста.

— Не те поканих тук, за да гледаш, безценна. — Устата му се приближи до нейната сякаш за целувка. — Искам да участваш в играта — прошепна той.

После я хвърли от балкона.

ПЪРВА НОЩ НА КАРАВАЛА

Скарлет се събуди, обляна в студена пот. Косата ѝ беше полепнала по главата, сгъвките на коленете ѝ лепнеха. Знаеше, че било само сън, но за миг се запита дали магията на Каравала — магията на Легендата — не се е промъкнала някак в мислите ѝ.

Или сънят е бил техен продукт, на мислите ѝ? На два пъти изрично ѝ бе казано, че всичко това е само игра, а тя продължаваше да се държи, сякаш е истинско. Сякаш всяко нейно действие ще бъде разкрито, осъдено и наказано. „Не те поканих тук, за да гледаш.“

Всъщност Скарлет дори и това не правеше.

Вчера беше видяла невероятни неща, но през цялото време я беше контролирал страхът. Напомни си, че баща ѝ не е тук. И щом щеше да остане само една нощ, би било глупаво да пропусне всичко заради страховете си. Направеше ли го, един ден щеше да съжاليا дълбоко. Тела сигурно щеше да спи поне още час, час, в който Скарлет да не се притеснява за нея.

Нищо нямаше да ѝ стане, ако се позабавлява междувременно.

Мислите ѝ се върнаха към Данте, към татуираната на ръката му черна роза и към начина, по който я беше накарал да се чувства — защитена и желана едновременно. Сглупила бе, че не прие поканата му. Щяха просто да вечерят, което бе далеч по-приемливо от това да стои с него в тъмен коридор по нощница. А дори и онова с нощницата не беше завършило толкова ужасно, колкото го рисуваше въображението ѝ.

Взетата назаем стая имаше само един прозорец, осмоъгълен и много малък, но дори през него се виждаше как слънцето залязва лениво, а каналите и улиците се възраждат за живот. Светът беше затаил дъх на прага на нощта — в димния час преди всичко да потъне в чернота. Ако тръгне без бавене към Стъклената таверна, може би ще завари Данте там и ще приеме поканата му за вечеря. Макар вътрешният ѝ часовник да твърдеше, че е време за закуска. Лесно се бе приспособила към спането през деня, но мисълта да се събуди и да отиде на вечеря ѝ се струваше неестествена.

Преди да тръгне, се погледна за последно в огледалото. Докато си миеше лицето по-рано, бе усетила как роклята ѝ се променя и тънката материя на нощницата се превръща в тежка и многослойна коприна.

Надявала се бе на нещо по-семпло, което да се слее с нощта, ала роклята ѝ явно имаше свое мнение по въпроса. Към турнюра ѝ бе прикрепена голяма панделка във виненочервен цвят, широките ѝ ленти се спускаха чак до пода. Останалата част от роклята беше снежнобяла, с изключение на корсажа, стегнат с червени панделки, които закриваха почти напълно бялата материя отдолу. Ръкавите бяха дълги, но оставяха раменете ѝ голи. Също като корсажа, и ръкавите бяха стегнати с червени панделки, които свършваха в долната част и краищата им висяха покрай пръстите ѝ.

Тела би харесала роклята. Скарлет лесно можеше да си представи какъв писък би надала сестра ѝ, ако я види в толкова разголен тоалет.

Беше си казала, че няма да се тревожи за Тела поне един час, но пак се сети за нея, когато мина покрай пета стая.

Вратата беше откряната. Изумрудена светлина с цвета на оформената като скъпоценен камък дръжка на вратата се лееше през пролуката като мъгла.

Скарлет си каза, че трябва да продължи напред по коридора. Да отиде в таверната и да намери Данте, който искаше — за разлика от други хора — да прекара известно време с нея. Ала нещо в светлината, открянатата врата и вездесъщото притегляне на Тела отклони стъпките ѝ.

— Тела... — Скарлет почука тихичко. Вратата се отвори още малко, пропускайки по-широк поток от зелената светлина, цвят, който не вещаеше нищо добро. Лошите ѝ предчувствия се завърнаха с нови сили.

— Тела? — Скарлет отвори вратата докрай. — О, боже... — И затисна с ръка устата си.

В стаята на Тела цареше хаос. Всичко беше покрито с пера, сякаш разбунтувал се ангел беше изпаднал в истерия. Перата се смесваха с дървени трески, които припукваха под ботушите на Скарлет, и дрехи, изтръгнати от разбития гардероб. Леглото също беше

пострадало. Юрганът беше съдран на две, а една от колоните на балдахина липсваше като отсечен крайник.

За всичко това беше виновна Скарлет. Да, Тела е била с мъж в стаята си, но поради други причини, такива, за които на Скарлет дори не ѝ беше хрумвало да помисли. Трябвало бе да влезе въпреки възраженията на сестра си. Нейно задължение беше да се грижи за Тела, която беше крайно безотговорна в отношенията си с мъжете. А и защо изобщо беше решила, че могат да останат тук, пък било и само за ден? Трябвало бе да се махне от острова с Тела веднага щом я бе открила. Ако си бяха тръгнали веднага, това ня...

— Богу зъбите!

Скарлет се завъртя на пета — това беше любимата ругатня на Тела, но я беше изрекъл непознат глас.

— Хектор, виж... още една улика. — Жената, която влезе в стаята, беше среброкоса, слаба и определено не беше Донатела. — Страхотно! — добави тя и издърпа през вратата някакъв възрастен мъж с очила.

— Какво правите? — ужаси се Скарлет. — Това е стаята на сестра ми. Нямаме работа тук.

Двамата вдигнаха очи, сякаш едва сега я бяха забелязали.

Среброкосата жена се усмихна, но усмивката ѝ не беше мила. Беше алчна и зелена като светлината в стаята.

— Сестра ти Донатела Драгна ли е?

— Откъде знаете?

— Кога я видя за последно? — попита среброкосата. — Как изглежда тя?

— Аз... тя... — понечи да отговори Скарлет, но този разпит изведнъж ѝ се стори неуместен, навя ѝ мисли за вана, пълна с мръсна вода. Тонът на среброкосата беше нетърпелив като светлите ѝ очи и костеливите ѝ пръсти. И точно тогава Скарлет го видя в набръчканата ѝ длан. Зелен стъклен ключ.

Същият като онзи, който бяха дали на Скарлет, с цифрата пет и етикетче на панделка, което носеше името на Донатела.

Спомни си какво беше казал Джулиан. Името на сестра ѝ беше първата улика на Скарлет. И не само нейната. Явно и други хора бяха получили същата подсказка.

„Това е само игра.“ Скарлет си спомни предупреждението на велосипедистката. Всичко това не беше истинско.

Но изглеждаше така. Разхвърляните из стаята рокли наистина бяха на сестра ѝ. Донатела я беше прогонила, гласът несъмнено беше нейният и звучеше ядосано и разстроено, макар явно не по причините, които си беше въобразила Скарлет.

Перца се разхвърчаха, когато жената вдигна от пода една от копринените светлосини нощници на Тела, а придружителят ѝ грабна една брошка.

— Не ги пипайте, моля — каза Скарлет.

— Ще прощаваш, скъпа, но само защото е *твоя* сестра не значи, че ти ще вземеш всичките улики.

— Това не са улики! Това са нещата на сестра ми — повиши глас Скарлет, ала не постигна друго, освен да привлече вниманието на още хора. Мъже и жени, млади и стари, нападаха стаята като лешояди — труп. Скарлет не знаеше как да ги спре. И защо изобщо ѝ беше хрумнало, че това е вълшебна игра?

Някои ѝ задаваха въпроси, явно с надеждата да ги насочи към други улики, но тя мълчеше упорито и те скоро я оставиха на мира.

Опита се да спаси каквото може. Награби рокли и бельо, панделки, бижута и картички. Тела очевидно бе смятала да зачеркне завинаги Трисда от живота си, защото из стаята бяха разхвърляни далеч не само дрехите ѝ. Тук бяха всичките ѝ любими вещи, както и някои от нещата на Скарлет. Не беше изключено да ги е взела от единия егоизъм или пък е решила да ги донесе вместо Скарлет с надеждата да убеди и нея, че повече нямат място на бащиния си остров.

— Извинете. — Бременна млада жена с розови бузи и светлоруса коса пристъпи към Скарлет. Тихият ѝ глас се отличаваше сред врявата. — Май имате нужда от помощ. Аз пък не мога да се навеждам. — И посочи големия си корем. — Искате ли да подържа тези неща, докато вие събирате?

Ръцете на Скарлет наистина бяха пълни, но не ѝ се искаше да предаде другиму събраното.

— Едва ли бих могла да избягам — добави момичето. Беше младо, на възрастта на Скарлет, и изглеждаше, че всеки момент може да роди.

— Ами, не знам... — Скарлет не довърши, видяла мъж в евтини кадифени панталони и кафяво бомбе да ритва парче цветно стъкло. Нещо червено заблещука отдолу.

— Не! Не ги пипай! — Скарлет се хвърли към мъжа, но щом той видя реакцията ѝ, любопитството му се подпали в нещо по-силно. Грабна обиците от пода и хукна към вратата.

Скарлет се затича след него, но той беше бърз, а нейните ръце бяха пълни. Едва бе преполовила коридора, когато той стигна до паянтовото стълбище.

— Дайте, нека подържа нещата. — Бременното момиче стоеше до нея. — Ще ви изчакам тук — обеща то.

Не ѝ се искаше да се раздели със събраното, но наистина не можеше да загуби онези обици. Набута вещите си в ръцете на момичето, прихвана снежнобелите поли на роклята си и хукна след мъжа. Когато стигна до стълбището, зърна за миг кафявото му бомбе, но после то изчезна от погледа ѝ.

Останала без дъх, Скарлет хукна надолу по стълбите и видя вратата на „Змията“ да се затваря, сякаш някой току-що е минал през нея. Скарлет се затича и успя да хване крещящо зеления ѝ ръб, преди да се е затворила докрай. Навън светът беше едновременно изгрев и залез. Звезди намигаха отгоре като зли очи, а стотици фенери огряваха улиците с мекото сияние на свещи. Весела мелодия на акордеон звънтеше отнякъде, хората се движеха в такт с музиката, фустите се въртяха, лакти се размахваха. Но подскачащо кафяво бомбе не се виждаше никъде. Мъжът беше изчезнал.

Не би трябвало да има значение. Бяха просто чифт обеци. Но и не бяха просто обици. Бяха скарлети.

„Скарлети за моята Скарлет. Алени камъни като името ти.“ Така беше казала Палома. Последен подарък, преди да си тръгне. Още тогава Скарлет знаеше, че „скарлети“ не съществуват, че са просто парченца цветно стъкло, но това никога не бе имало значение. Те бяха част от майка ѝ и напомняне, че някога губернатор Драгна е бил различен човек. „Баща ти ми ги подари — бе казала майка ѝ, — защото аленото е любимият ми цвят.“

Трудно ѝ бе да си представи, че някога баща ѝ е бил способен на такова внимание. Но по онова време той наистина беше различен. След като Палома избяга и той не успя да я открие въпреки усилията си,

баща им унищожи всичко, което му напомняше за нея. Останаха единствено обиците, и то защото Скарлет ги скри от него. Точно тогава Скарлет се закле винаги да бъде до сестра си, никога да не се разделят, никога да не я остави, както ги бе оставила майка им — само с едно бижу и избледнели спомени. Минали бяха години, ала бягството на Палома още тегнеше над Скарлет като сянка, която и най-силното слънце не можеше да прогони.

Сълзи пареха в очите ѝ. За пореден път си напомни, че това е само игра. Но не беше играта, която си бе представяла.

Върна се в кривия коридор на „Змията“ и без изненада установи, че бременното момиче е офейкало с нещата ѝ. В коридора не беше останало нищо от вещите на сестра ѝ, ако не броим едно стъклено копче и една картичка. Бременното момиче или някой друг сигурно ги беше изпуснал.

— Лешояди такива.

— Не подозирах, че можеш да ругаеш. — Джулиан стоеше облегнат на отсрещната стена, скръстил небрежно ръце на гърдите си, все едно е бил там през цялото време.

— Аз пък не знаех, че „лешояди“ е ругатня — озъби се Скарлет.

— От твоята уста прозвуча като такава.

— И ти би ругал, ако сестра ти е отвлечена като част от играта.

— Ето че отново ми приписваш незаслужени достойнства, Карлита. Ако аз имах сестра, която е отвлечена за целите на играта, бих го превърнал в свое предимство. Престани да се самосъжаляваш. Хайде — подкани той, отгласна се от стената и тръгна към опосканата стая на Тела.

Лешоядите ги нямаше, но с тях беше изчезнало и всичко важно. Взели бяха дори зелената стъклена дръжка на вратата.

— Опитах се да събера нещата ѝ, но... — Влезе в стаята и гласът ѝ се пречупи при спомена за алчните очи и ръце, които се ровеха във вещите на сестра ѝ, все едно са парченца от мозайка, а не части от жив човек.

Вдигна поглед към Джулиан, но не откри съчувствие в присвитите му очи.

— Това е просто игра, Карлита. Онези хора са просто участници. Ако искаш да спечелиш, трябва да си безпардонна. В Каравала няма място за излишни любезности.

— Не ти вярвам — каза Скарлет. — Само защото твоят морален компас не работи, не значи, че всички тук са безскрупулни.

— Онези, които имат шанс да победят, са точно такива. Не всички идват тук заради забавлението. Някои играят само за да продадат спечеленото. Като онзи, който избяга с обиците ти.

— Няма да вземе много пари за тях — горчиво отбеляза Скарлет.

— Ще се изненадаш. — Джулиан се наведе да вземе откъртена дръжка от гардероба. — Хората са склонни да похарчат много пари или да издадат най-съкровени си тайни срещу парченце от магията на Каравала. Но онези, които не играят честно, обикновено плащат още по-висока цена. — Подхвърли дръжката във въздуха и я изчака да падне на пода, преди да признае с тих глас: — По този начин Легендата постига някаква поетична справедливост.

— Е, аз пък изобщо не искам да играя — заяви Скарлет. — Искам само да намеря сестра си и да се прибера у дома навреме за сватбата.

— Ако е така, значи имаш сериозен проблем. — Джулиан отново се наведе да вземе дръжката. — За да намериш сестра си, преди да си тръгнеш, трябва да спечелиш играта.

— За какво говориш?

Нека позная. Изобщо не си погледнала уликата, която ти дадох, нали?

— Пишеше името на Донатела и толкова.

— Сигурна ли си? — вдигна вежда той.

— Разбира се. Е, отначало не разбрах, че е улика. Реших, че Легендата... — Скарлет замълча, осъзнала със закъснение грешката си.

Устните на Джулиан вече се повдигаха в онази подигравателна усмивка, която се появяваше на лицето му всеки път, щом Скарлет споменеше името на Легендата.

Скарлет огледа отново етикетчето, прикрепено към ключа. Нямаше друго, освен името на сестра ѝ, но то не беше написано в центъра, а в горния край на етикетчето, така че под него оставаше голямо празно място. Скарлет отиде при най-близката лампа от цветно стъкло и приближи етикетчето към светлината на свещта, както Тела беше направила с билетите от Легендата. И ето че се появиха нови редове с познатия елегантен почерк.

Това момиче е било видяно за последно с Легендата.
Намериш ли него, ще ги намериш двама.
Естествено, пътят може да те преведе през ада, ала
успееш ли, ще придобиеш състояние.
Тази година шампионът получава желание.

След миг стихчето изчезна и на негово място се появи нов текст:

Това е първата ти улика по пътя към нея.
Другите не ще получиш толкова лесно.
Някои ще те накарат да се усъмниш в здравия си
разум.
Втората улика ще намериш сред отломките на
нейното изчезване.
Третата ще трябва да заслужиш.
Четвъртата ще ти струва нещо ценно.
За петата ще трябва да скочиш в тъмното.
Мнозина ще се провалят, но един непременно ще
успее.
Имаш пет нощи да откриеш четирите останали улики
и момичето, а след това Легендата ще ти изпълни
обещаното желание.

Изглежда, сънят на Скарлет не е бил просто кошмар. Легендата наистина я искаше тук. Спомни си какво бе казало момчето на балкона: „След като влезете, ще ви бъде представена загадка, която трябва да решите“.

Явно тазгодишната загадка беше отвличането на Тела. Затова толкова хора се бяха ровили в стаята ѝ. И те търсеха Тела. В бележката не се казваше какво ще стане с нея, ако никой не я намери, но Скарлет знаеше, че сестра ѝ не планира да се върне на Трисда след края на играта.

Ако Скарлет не я намереше, Тела щеше да изчезне точно както беше изчезнала майка им. Ако искаше отново да види сестра си,

нямаше друг избор, освен да остане и да играе.

Но не можеше да остане до края на играта. След шест дни, на двайсети, трябваше да се омъжи за графа. Каравалът траеше пет нощи, но обратното плаване към Трисда щеше да отнеме две пълни денонощия. За да се върне навреме за сватбата си, Скарлет трябваше да намери всички улики и да открие сестра си преди последната нощ на играта.

— Излишно се тревожиш — каза Джулиан. — Ако сестра ти е с Легендата, без съмнение се отнасят добре с нея.

— Откъде знаеш? — попита Скарлет. — Не ти я чу. Изглеждаше толкова уплашена.

— Видяла си я?

— Само чух гласа ѝ — отговори Скарлет и обясни какво е станало.

По всичко личеше, че го напушва смях, който трудно удържа.

— Постоянно забравяш, че това е игра — каза той. — Сестра ти или е играела роля, или някой друг се е престорил на нея. Така или иначе, нямаш основание за тревога. Повярвай ми, Легендата знае как да се грижи за гостите си.

Последните думи на Джулиан би трябвало да я успокоят, но нещо в тона му постигна обратния ефект и топката в стомаха ѝ натежа още повече. Морякът уж се усмихваше, но очите му оставаха студени.

— Ти откъде знаеш как се отнася към гостите си Легендата?

— Ами, помисли каква стая ни дадох само защото си негов „специален гост“. — Той наблегна на думата „специален“. — Логично е да се отнася по подобен начин и към сестра ти, със специално внимание.

Това също би трябвало да я успокои. Нищо не заплашваше Тела. Тя просто бе част от играта, при това важна част. Ала именно това я тревожеше. Защо Легендата беше избрал точно сестра ѝ сред всички тези хора?

— О, ясно — добави Джулиан. — Ревнуваш.

— Нищо подобно.

— Логично е. *Ти* си му писала писма години наред. Никой не би те обвинил, ако завиждаш, че е избрал нея, а не теб.

— Не завиждам — повтори Скарлет, но това само разшири усмивката на моряка, който продължаваше да си играе с дръжката от

гардероба, премяташе я между пръстите си и тя ту изчезваше, ту се появяваше отново. Евтин фокус.

Опита се да приеме изчезването на Тела по същия начин, като обикновен фокус — сестра ѝ не беше изчезнала завинаги, просто я бяха скрили временно от нейния поглед.

Прочете отново текста на първата си улика. „Втората улика ще намериш сред отломките от нейното изчезване.“ Като нейна сестра, Скарлет би трябвало да има предимство. Ако нещо в стаята не принадлежеше на Тела, Скарлет щеше да го познае, само че почти нищо не беше останало. Освен картичката в ръката ѝ. Скарлет задържа погледа си върху нея и си даде сметка, че картичката всъщност не е толкова обикновена, колкото ѝ се бе сторило в началото.

— Какво? — попита Джулиан. Скарлет не му отговори веднага и тонът му премина на чаровен режим: — Хайде де, нали сме отбор.

— Сътрудничество, от което имаш полза най-вече ти.

— Не бих се изразил така. Явно забравяш, че без моя помощ изобщо не би се озовала тук.

— Мога да кажа същото за теб — контрира Скарлет. — Аз буквално те върнах в играта, когато вратата на странноприемницата се затръшна в лицето ти, а за благодарност ти спа в стаята ни!

— Не съм те изгонил, можеше да спиш в леглото също като мен — каза Джулиан и се заигра с най-горното копче на ризата си.

Скарлет смръщи вежди.

— Отлично знаеш, че това е невъзможно.

— Добре де. — Той вдигна ръце, уж се предава. — Отсега нататък сътрудничеството ни ще бъде по-равностойно. Аз ще ти казвам каквото знам за играта. Ще споделяме какво сме научили, а за стаята ще се редуваме. Когато е твой ред да спиш там, аз ще спя другаде. Макар че си добре дошла по всяко време, когато е мой ред да спя в стаята.

— Негодник — измърмори под нос Скарлет.

— И с по-лоши имена са ме наричали. А сега ми покажи какво държиш.

Скарлет погледна към коридора, за да е сигурна, че никой не се мотае близо до вратата. После обърна картичката към Джулиан.

— Това не е на сестра ми.

На единайсет Скарлет беше луда по замъците. Нямаше значение дали са направени от пясък, от камък или са плод на въображението ѝ. Замъците бяха крепости и тя си представяше, че ако живее в замък, ще е защитена и ще я глежат като принцеса.

Тела не страдаше от подобни романтични заблуди. Не искаше да я глежат, нито да прекарва дните си заключена в някакъв мухлясал стар замък. Тела искаше да пътува по широкия свят, да види ледените села на Далечния север и джунглите на Източния континент. А какъв подобър начин да осъществи желанието си от това да има прекрасна изумруденозелена рибя опашка.

Тела никога не го беше изричала на глас, но Скарлет знаеше, че сестра ѝ иска да е русалка.

Когато намери тайната ѝ колекция от картички, Скарлет се смя до сълзи. Всички те изобразяваха лъскави русалки... и *русалковци!*

След това, случеше ли се да се скарат, или Тела да я дразни за нещо, винаги се изкушаваше да я подкачи за русалките. Дори Скарлет, която все още хранеше непрактични мечти и понякога отпускате юздите на въображението си, знаеше, че русалките, за разлика от замъците, не съществуват. Но не изричаше и дума. Дори когато Тела я подиграваше заради замъците или растящата ѝ мания по Каравала. Защото мечтата на Тела да стане русалка обнадеждаваше Скарлет, че въпреки бягството на майка им и леденото сърце на баща им, сестра ѝ все още е в състояние да мечтае, а това качество Скарлет искаше да запази на всяка цена.

— Картичките на сестра ми бяха тематични — обясни на Джулиан тя. — Тела никога не е имала картичка със замък.

— Това е по-скоро дворец — отбеляза Джулиан.

— Все едно. Пак не пасва на колекцията ѝ. Това трябва да е следващата улика.

— Сигурна ли си? — попита Джулиан.

— Ако не смяташ, че познавам сестра си достатъчно добре, тогава си намери друг партньор.

— Може и да не ми вярваш, Карлита, но на мен ми е приятно да работя с теб. Освен това ми се струва, че видях този дворец малко след като се качихме на лодката вчера. Ако картичката наистина е втората улика, то третата трябва да я търсим в двореца. Когато играх тук предишния път... — Джулиан млъкна, прекъснат от звука на нечии стъпки. Тежки. Самоуверени. Стъпки, които спряха пред стаята на Тела.

Скарлет надникна през прага.

— Хей, здрасти — поздрави я Данте с леко крива, но иначе почти съвършена усмивка. Пак беше облечен изцяло в черно, сякаш за да е в хармония с тъмните цветове на татуировките си, но при вида на Скарлет лицето му грейна. — Тъкмо отивах към стаята да видя как си. Добре ли спа в стаята ми?

От устата на Данте думите „спа“ и „стаята ми“ прозвучаха скандално.

— Кой е там, любима? — Джулиан се приближи зад гърба ѝ. Не я докосна, но близостта му изглеждаше достатъчно собственическа. Скарлет усещаше тялото му на сантиметри зад своето — Джулиан се бе облегнал с една ръка на касата и с другата на вратата току зад нея.

Очарователното изражение на Данте се стопи. Местеше поглед между Скарлет и Джулиан. Не каза и дума, но Скарлет прочете достатъчно по лицето му. Усети как нещо се променя и у Джулиан.

Гръдта му опря в гърба ѝ — мускулите му бяха твърди, в пълно противоречие с мекия, небрежен тон:

— Няма ли да ни запознаеш?

— Джулиан, това е Данте — представи ги Скарлет.

Данте протегна ръка. Онази с татуираната роза.

— Данте бе така добър да ми отстъпи стаята си — обясни Скарлет, — понеже беше станала някаква грешка с моята.

— Е, значи е добре, че се срещаме. — Джулиан разтърси ръката на Данте. — Радвам се, че сте помогнали на годеницата ми. Когато разбрах какво е станало, много се притесних. Де да беше дошла при мен. — Джулиан се обърна да я погледне, целият фалшива обич и вбесяваща хубост.

Стрешила бе, че срещата го е притеснила. Напротив, той явно се забавляваше искрено. Играеше ролята на загрижения годеник, за да прогони Данте, но всъщност не му пукаше изобщо.

Скарлет погледна към Данте. Чудеше се как да обясни случилото се, без да излезе, че е излъгала. Но той не я поглеждаше, а красивото му лице, разстроено допреди миг, сега се бе вкаменило в неприятна отсянка на безразличие, все едно Скарлет е спряла да съществува за него.

— Хайде, любима — прошепна Джулиан. — Да се дръпнем, за да огледа човекът.

— Няма нужда — каза Данте. — Вече видях достатъчно. — И продължи по коридора без нито дума повече.

Веднага щом Данте изчезна от погледа ѝ, Скарлет се завъртя на пета да погледне Джулиан.

— Аз не съм твоя собственост и не ми харесва как се държиш.

— Но ти хареса как те гледаше той? — Сведе поглед към нея, запърха с гъстите си тъмни ресници и се усмихна накриво, имитирайки Данте. — Дали се упражнява пред огледалото, как мислиш?

— Престани. Изобщо не ме гледаше така. Просто е добър човек. И за разлика от някои други, бе така добър да ми помогне.

— И май нямаше нищо против да си събере платата за тази помощ.

— Уф! Не всички са като теб. — Скарлет излезе през вратата и тръгна по коридора, стиснала втората си улика — картичката със замъка.

— Казвам само, че този тип не ми харесва — подвикна след нея Джулиан. — По-добре стой далече от него.

Скарлет спря в началото на стълбите, изправи гръб и се обърна. Ясно си спомняше жадния израз на лицето му, когато го завари в избата с Тела.

— То пък сякаш ти си по стока.

— Не казвам, че съм добър човек — отвърна Джулиан. — Но не искам от теб нещата, дето ги иска онзи. Иначе щях да те предупредя и от мене да стоиш далеч. Когато играх тук за последно, той спечели Каравала. Помниш ли, като ти казах, че тази игра има своята цена? Дори победата си има цена, а на него триумфът му струва много. Бас държа, че ще направи и невъзможното, за да спечели отново, и ще използва желанието да си върне всичко, което изгуби. Моят морален компас може и да е повреден, но неговият не съществува.

— О, и това ако не е щастливата двойка! — Хубавото тъмнокосо момиче плесна развълнувано с ръце, докато Скарлет и Джулиан се качваха на лодката му.

Скарлет нямаше никакво желание да играе безметежната бъдеща булка на Джулиан, но все пак успя да захароса поне малко гласа си.

— Снощи не карахте ли велосипед с едно колело?

— О, аз правя много неща — отвърна с гордост момичето.

Джулиан я беше предупредил за велосипедистката предната нощ, но сега, когато момичето потопа греблата във водите на канала, Скарлет реши, че ѝ е трудно да си представи някакви лоши намерения зад жизнерадостната му усмивка. Ако не друго, велосипедистката бе много по-приятелски настроена от лодкарката им предната нощ.

Може би Джулиан просто се отнасяше с подозрение към всички възпитани хора.

Макар че сега се държеше доста дружески с девойката. Показа ѝ картичката, обясни къде искат да отидат, а след това я попита как се казва.

— Йован, но ми викат Йо — каза тя. Продължи да гребе, а Джулиан продължи да ѝ задава въпроси и да се смее на шегите ѝ. Скарлет остана впечатлена от любезността му — когато искаше, той явно можеше да бъде приятен събеседник, макар че настоящите му усилия в тази посока вероятно имаха за цел просто да му осигурят информация. Йован току им сочеше по някоя забележителност или интересна гледка. Каналите всъщност обикаляха в кръг като дълга обелка от ябълка между извити, осветени с фенери улички, пълни с кръчми, от чиито комини се виеше червеникавокафяв пушек, пекарни с формата на кексчета и магазини, опаковани като подаръци за рожден ден. Всичко това в ярки цветове. Небесносиньо. Прасковенооранжево. Патешкожълто. Бебешко розово.

Каналите тънеха в среднощен мрак, но под стрехите на сградите се мъдреха стъклени фенери, които подчертаваха щурите им цветове и осветяваха хората, които влизаха и излизаха с енергична походка. Приличаше на весел танц в ритъма на множеството мелодии, изпълващи въздуха. Лютни, гайди, цигулки, флейти и виолончела. Всеки канал си имаше свой инструмент и ритъм.

— Тук има много за гледане — каза Йован. — Ако човек е склонен да плати и си отваря добре очите, може да види неща, които не могат да се видят другаде. Някои идват тук само да пазаруват и пет пари не дават за играта.

Йован продължи да бърбори, но думите ѝ не стигнаха до Скарлет — раздвижване на ъгъла между две улици бе приковало погледа ѝ. Изглежда, извеждаха насила някаква жена от магазин, буквално я влачеха. Чу се вик, после жената изчезна сред тълпата, която я дърпаше безмилостно.

— Какво става там? — посочи Скарлет. Но докато Йован и Джулиан погледнат, някой бе угасил всички фенери наблизо, скривайки случващото се зад пелена от мрак.

— Ти какво видя? — попита Джулиан.

— Някаква жена в гълъбовосива рокля. Извлякоха я от магазин.

— О, сигурно е просто улично представление — каза Йован с широка усмивка. — Понякога актьорите ги поставят, за да осигурят забавление на зрителите. Уж жената е откраднала нещо или полудява. Подозирам, че ще видите още такива представления в хода на играта.

Скарлет едва не прошепна на Джулиан, че това „представление“ ѝ се е сторило съвсем истинско, но нали точно за това я бяха предупредили на входа на Каравала.

Йован спря да гребе и плесна отново.

— Е, пристигнахме. Дворецът от картичката. Познат като Прокълнатия замък.

За миг Скарлет напълно забрави за жената. Линии от блестящ пясък се издигаха в дворец с формата на гигантска клетка за птици, целият в извити мостове, арки като подкови и кръгли куполи, посипан със златисти снежинки от слънчева светлина. Много по-впечатляващ, отколкото на картичката. Светлината не идваше от свещи, а от самия дворец, чието сияние огряваше мястото, сякаш тук дневната светлина си беше пробила път през сумрака наоколо.

— Какво ти дължим за превоза? — попита Джулиан.

— О, за вас двамата е безплатно — отвърна Йован и Скарлет си даде сметка, че това вероятно е била още една причина за необичайната любезност на Джулиан. — Всичко, което имате, ще ви е нужно вътре. В замъка времето минава още по-бързо.

Йован кимна към двата големи пясъчни часовника при входа на двореца от пясък, високи над два етажа и пълни с дребни рубини, които се изсипваха през стеснението в средата. Засега едва много малка част от тях се беше събрала на дъното.

— Сигурно сте забелязали, че дните и нощите на този остров са по-кратки — продължи Йован. — Някои видове магия се захранват с време, а това място изразходва много магия, така че внимавайте как използвате минутите си, щом влезете в двореца.

Джулиан помогна на Скарлет да слезе от лодката. Докато минаваха по извития мост и между гигантските пясъчни часовници, Скарлет се чудеше колко ли минути от живота ѝ са необходими, за да се роди едно рубинено мънисто. Всяка секунда в Каравала изглеждаше по-богата и наситена от обикновената секунда, като в мига на залеза, когато всички цветове на небето се сливат във вълшебство.

— Трябва да търсим място, което би се харесало на сестра ти — каза Джулиан. — Бих се хванал на бас, че точно на такова място ще намерим третата улика.

Скарлет си помисли за бележката, прикрепена към ключа ѝ. „Третата ще трябва да заслужиш.“

От другата страна на пясъчните часовници алеята вдясно водеше към поредица от златни тераси, с каквито Прокълнатият замък изобилстваше. Погледнати отдолу, терасите приличаха на рафтове в библиотека, пълни със стари книги, от онези, които обикновено те предупреждават да не докосваш.

Алеята напред водеше към голям вътрешен двор, гъмжащ от цветове, звуци и хора. Гигантско смокиново дърво растеше в центъра, клоните му бяха пълни с миниатюрни вълшебни птички. Крилати зебри и котенца, и мънички летящи тигри се биеха със слонове колкото длан, използващи ушите си като криле. Пъстър набор от шатри и навеси обграждаше дървото, от някои се лееше музика, от други — смях на вълни, като от онзи нефритенозелен павилион, който продаваше целувки.

Нямаше съмнение накъде би се отправила Тела и ако Джулиан я беше попитал, Скарлет би признала, че и самата тя е омагьосана от гледките в двора с шатрите.

Не би трябвало да се изкушава.

Би трябвало да мисли единствено за Тела и за следващата улика. Но докато зяпаше нефритения павилион с целувките, чието платнище потрепваше от смях, шепот и обещание за пеперуди, неволно се запита...

Скарлет се беше целувала. По онова време целувките ѝ се бяха сторили приятни, но сега... сега „приятни“ ѝ звучеше като дума, която хората използват, когато нямат нещо по-хубаво за казване. Едва ли нейната „приятна“ целувка би могла да се сравнява с целувка по време на Каравала. Тук, където дори въздухът имаше сладък вкус, какво ли би било да вкуси нечий чужди устни със своите?

— Нещо се размечта, а? — подхвърли Джулиан, провлачвайки гърлено думите, и Скарлет моментално се изчерви.

— Гледах съседния павилион — побърза да отговори тя и посочи една шатра в зловещ сливов цвят.

Усмивката на Джулиан се разшири. Явно не ѝ вярваше. И колкото по-румени ставаха нейните страни, толкова по-голяма ставаше неговата усмивка.

— Няма причина да се срамуваш — каза той. — Макар че, ако имаш нужда от известно упражнение преди сватбата, нямам нищо против да ти съдействам.

Скарлет се опита да изсумти с отвращение, но се получи жално скимтене.

— Това „да“ ли беше? — попита Джулиан.

Тя го изгледа злобно, което би трябвало да послужи за „не“. Но по всичко личеше, че той просто обича да я дразни.

— Виждала ли си изобщо годеника си? — попита я той. — Може да е истински грозник.

— Външността му е без значение. Той ми праща писма всяка седмица и те са мили, почтителни и...

— Значи е лъжец, с други думи — прекъсна я Джулиан.

Скарлет се навъси.

— Ти дори не знаеш какво пише в писмата.

— Знам, че е граф — каза Джулиан и започна да изброява на пръсти: — Това означава, че е благородник, а благородниците по правило са негодници. Щом си търси островитянка за жена, значи в семейството му от поколения се женят помежду си, а това означава, че е грозен. — Един от пръстите му се озова под брадичката на Скарлет,

повдигна я леко и Джулиан продължи със сериозен тон: — Защо не премислиш предложението ми за целувката?

Скарлет се дръпна назад и изсумтя с отвращение, но сумтенето ѝ излезе една идея по-силно и пълно с фалшиви нотки. И за неин ужас, вместо да я отвратят, думите и жестът му погъделичкаха сетивата ѝ с виолетово любопитство.

Незнайно как се бяха приближили до павилиона с целувките. Парфюмено ухание долетя от вътрешността му. Миришеше на полунощ и навяваше мисли за меки устни и силни ръце, за набола тъмна брада, която бръсва страната ѝ, все неща, които твърде силно ѝ напомняха за Джулиан.

Опита се да не обръща внимание на ускорения си пулс и да измисли остроумен отговор на следващата му закачка. Но като никога Джулиан си замълча. По някаква причина внезапното му мълчание беше още по-смуцаващо.

Едва ли се беше обидил от реакцията ѝ, помисли си тя, но вече не вървеше толкова близо до нея. Дори когато не я докосваше, винаги ѝ дишаше във врата, а ето че сега вървяха през двора мълчаливо, на разстояние един от друг и изобщо не приличаха на годеници.

— Искате ли да научите бъдещето си? — попита някакъв млад мъж.

— О, аз... — заекна Скарлет, озовала се пред стена от плът. Никога не беше виждала гол мъж и макар този да не беше съвсем гол, много малко го делеше от това определение. Толкова малко, че възможността навлезе в червеникавокафявата му шатра изобщо не би трябвало да ѝ минава през ума. Въпреки това Скарлет не се дръпна назад.

Мъжът носеше само препаска, покриваща го от хълбоците до горната част на дебелия бедрен. Гладката му кожа беше покрита с яркочервени татуировки. Огнедишащ дракон гонеше русалка през гората на корема му, от горните му ребра херувимчета запъваха лъкове със стрели. Някои от стрелите пронизваха златни рибки, други пробиваха облаци, от които валяха жълти глухарчета и прасковени цветчета. Част от цветчетата падаха към краката му, които бяха покрити с циркови сцени.

Лицето му също беше изрисувано — от всяка буза гледаше по едно виолетово око, а черни звездички обточваха истинските му очи.

Ала вниманието ѝ приковаха най-вече устните му. Заобиколени бяха от синя бодлива тел, в единия си край бяха заключени с катинар, в другия — запечатани със сърце.

— Колко вземаш за гледане? — попита Джулиан. И да беше изненадан от уникалната външност на мъжа, с нищо не го показва.

— Ще разкрия бъдещето ви пропорционално на онова, което ми дадете — отговори изрисуваният.

— Благодаря, но не — заяви Скарлет. — Нямам нищо против да научавам бъдещето си в движение.

Джулиан я изгледа.

— Останах с друго впечатление вчера, когато минахме покрай онези нелепи очила.

— Какви очила?

— Сещаш се, онези, които се предлагаха в различни цветове и уж показвали бъдещето.

Скарлет се сети за какво говори. Да, очилата ѝ се бяха сторили интересни, но не предполагаше, че Джулиан е забелязал.

— Ако искаш да влезеш, направи го, а аз ще потърся улики. — Джулиан сложи ръка ниско на гърба ѝ и я побутна леко.

Тя отвори уста да възрази — да си сложиш очила не беше като да влезеш в тъмна шатра с полугол мъж. От друга страна, ако не беше страхът ѝ, още вчера щеше да е намерила Тела. Щом третата улика трябваше да се заслужи, може би трябваше да надмогне предпазливостта си и да получи информация за бъдещето, за това къде да търси сестра си.

— Искаш ли да влезеш с мен? — попита тя.

— Предпочитам бъдещето ми да си остане изненада. — Джулиан кривна глава към павилиона с целувките. — Като приключиш, ще те чакам там. — И ѝ прати въздушна целувка, която я наведе на мисълта, че предишната му резервираност е била само плод на нейното въображение.

— Не съм сигурен, че нещата стоят така — каза татуираният.

Скарлет можеше да се закълне, че не е изрекла мислите си на глас, а този тип не би могъл да надзърне в главата ѝ, нали така? Навярно просто е решил, че репликата му би могла да се върже с кажи-речи всичко, и това беше поредният номер да я вкара в тъмната си шатра.

Татуираният младеж — казваше се Найджъл — я поведе през платнището на шатрата си и по няколкото пясъчни стъпала, които се спускаха към вкопан в земята под, отрупан с разхвърляни възглавнички. Въздухът тежеше от дима на свещи и миризмата на жасминов тамян.

— Седни — инструктира я Найджъл.

— Предпочитам да остана права. — Морето от възглавнички твърде много ѝ напомняше за леглото ѝ в „Стъклената змия“. Спомни си как Джулиан се бе излегал на мекия дюшек с полуразкопчана риза.

Тръсна глава и видя, че Найджъл се е излегал по подобен начин на възглавничките, с разперени голи ръце, и с мъка потисна внезапното си желание да хукне обратно по стълбите.

— Къде ти е стъкленото кълбо? Или картите за гледане? — попита тя.

Найджъл не направи нищо особено, само ъгълчето на устата му потрепна, но и това бе достатъчно за Скарлет да отстъпи назад.

— Много страх има у теб.

— Не, просто съм предпазлива — поправи го тя. — И се опитвам да разбера как работят предсказанията ти.

— Защото те е страх — повтори той. Ако се съдеше по погледа му, нямаше предвид единствено колебанието, с което бе влязла в шатрата му. — Все поглеждаш към нарисувания катинар на устните ми. Чувстваш се в опасност и в капан. — Найджъл посочи към другата страна на устата си. — Погледът ти се спира и тук. Търсиш любов и защита.

— А нима всички момичета не търсят това?

— Не мога да говоря от името на всички момичета, но погледите на повечето хора са привлечени от други неща. Мнозина се стремят към власт. — Найджъл плъзна пръст с татуиран по дължината му кинжал по дракона на корема си. — Други търсят удоволствие. — Прокара ръка по цирковите сцени на бедрата си. — Ти подмина всички тези неща почти без внимание.

— И така ли предсказваш бъдещето? — Скарлет направи крачка напред, водена от растящо любопитство. — Използваш картините по тялото си, за да разчетеш хората?

— Мисля за тях като за огледала. Бъдещето прилича на миналото, в голямата си част е предрешено, но винаги може да настъпи промяна...

— Аз пък мислех, че е обратното — каза Скарлет. — Че миналото не подлежи на промяна, а бъдещето е променливо.

— Не. Миналото е решено само в известна степен, а промените в бъдещето са по-трудно осъществими, отколкото си мислиш.

— Значи твърдиш, че всичко е предназначено от съдбата? — Скарлет не беше голяма любителка на съдбата. Предпочиташе да вярва, че ако е добра, ще ѝ се случат добри неща. Съдбата ѝ внушаваше чувство на безсилие и безнадеждност, караше я да се чувства незначителна. В нейните представи съдбата беше една по-голяма и по-силна версия на баща ѝ, която краде правото ѝ на избор и контролира безмилостно живота ѝ, без да се интересува какво мисли тя по въпроса. Съдбата означаваше, че постъпките ѝ нямат никакво значение.

— Твърде лесно се потапяш в страха — изтъкна Найджъл. — Онова, което ти разбираш под „съдба“, се отнася само за миналото. Бъдещето ни е предсказуемо, защото самите ние, като създания на този свят, сме предсказуеми. Помисли си за котка и мишка. — Найджъл вдигна ръка. Близо до подмишницата му бяха татуирани жълтеникава котка и мишле на черно-бели райета. Котката протягаше ноктести лапи към мишката. — Когато котка види мишка, непременно се втурва да я гони, освен ако самата тя не е преследвана от нещо по-голямо, куче, да речем. Същото е и при нас. Бъдещето знае към какво се стремим, освен ако на пътеката ни не се появи нещо по-голямо, което да ни прогони от нея. — Найджъл плъзна пръсти към един син като среднощ цилиндър, татуиран върху китката му, и Скарлет разшири очи като хипнотизирана. Шапката приличаше досущ на цилиндъра, който Легендата носеше в нейните сънища, и това я подсети за времето, когато най-съкровено ѝ желание беше да получи писмо от него.

— Но бъдещето вижда ясно дори онези неща, които биха могли да променят курса ни — продължи Найджъл. — Това не е съдба, а просто погледът на бъдещето върху онова, за което копнеем най-силно.

Всеки човек има властта да промени съдбата си, стига да е достатъчно смел и да се бори със зъби и нокти за най-съкровеното си желание.

Скарлет откъсна очи от цилиндъра и погледна към Найджъл. Той отново ѝ се усмихваше.

— Тази шапка ти е интересна? — подхвърли.

— О, аз всъщност не гледах нея. — Не знаеше защо се чувства толкова смутена. Е, може би защото трябваше да мисли за Тела, а не за Легендата. — Гледах другите изображения върху ръката ти.

Найджъл очевидно не ѝ повярва. Усмивката му се разшири като на тигър.

— Готова ли си да чуеш какво виждам в бъдещето ти?

Скарлет пристъпи от крак на крак. Дим от свещи се виеше покрай възглавничките. Очертанията на играта отново се размиваха. В думите на Найджъл имаше повече смисъл, отколкото би ѝ се искало. Погледът ѝ се спря върху огнедишация дракон на корема му и тя се сети за баща си и неговия разрушителен стремеж към все повече власт. Дивашките циркови сцени върху бедрата му ѝ напомниха за Тела, която жадно търсеше удоволствия, за да забрави раните, да си затвори очите за тях. А за катинара и сърцето при устните си Найджъл беше абсолютно прав.

— Какво ще ми струва?

— Само няколко отговора. — Найджъл махна с ръка и запрата към нея валма лилав дим. — Ще ти задавам въпроси и срещу всеки искрен отговор ще отговоря на твой въпрос.

Казано така, звучеше наистина просто.

Само няколко отговора.

А не първородното ѝ дете.

Не парченце от душата ѝ.

Толкова простичко.

Твърде просто.

Но Скарлет знаеше, че нищо не е толкова просто, особено в тази полукопана в земята шатра, създадена да изкушава и хваща в капан.

— Ще започна с нещо лесно — каза Найджъл. — Разкажи ми за своя спътник, онзи хубавец, с когото дойде. Любопитно ми е какво изпитваш към него.

Погледът ѝ моментално се върна към устните на Найджъл. Към бодливата тел около тях. „Не сърцето. Не сърцето.“ Чувствата ѝ към

Джулиан не бяха такива.

— Джулиан е непочтен егоист, който не се свени да използва хората.

— И въпреки това си се съгласила да играете заедно на Каравала. Явно изпитваш и друго към него. — Найджъл замълча за миг. Бе спряла погледа си на сърцето и това не беше убягнало от вниманието му. Скарлет не знаеше защо е важно това, но очевидно беше важно. Както си пролича и от следващия му въпрос: — Смяташ ли, че е привлекателен?

Искаше ѝ се да отрече. Джулиан беше бодливата тел. Не сърцето. Но макар да имаше възражения срещу чисто човешките му качества, не би могла искрено да отрече, че е изключително привлекателен физически. Суровото му лице, рошавата тъмна коса, топлата кафява кожа. И макар че никога не би го признала пред него, наистина харесваше онази характерна самоувереност, която пропиваше всяко негово движение, сякаш нищо на света не би могло да го нарани. Когато беше с него, страховете ѝ отслабваха. Когато беше с него, ѝ беше по-лесно да повярва, че храбростта невинаги завършва с поражение.

Само че не искаше да казва това на Найджъл. Ами ако Джулиан подслушваше отнякъде?

— Аз... — Искаше да каже, че външността му не я интересува, но думите залепнаха за езика ѝ като меласа.

— Проблем ли има? — Найджъл размаха ръка над конус от тамян. — Ето, това помага да се развърже езикът.

„Или принуждава хората да кажат истината“ — помисли си Скарлет.

Когато отново отвори уста, думите се изляха като порой:

— Мисля, че е най-привлекателният човек, когото съм виждала.

Идеше ѝ да се плесне с ръка през устата и да натика думите обратно.

— Освен това мисля, че е арогантен и самонадеян — успя да добави, в случай че негодникът подслушваше.

— Интересно. — Найджъл събра пръстите на двете си ръце. — Така, а сега да чуем твоите два въпроса.

— Какво? — Предполагала бе, че ще я пита и за други неща, не само за Джулиан. — Нямах ли други въпроси към мен?

— Времето ни изтича. Тук часовете се изнизват като минути. — Ръцете му се плъзнаха към загасващите свещи покрай стените на шатрата. — Имаш два въпроса.

— Само два?

— Искаш ли този да е единият?

— Не, просто... — Скарлет затвори решително уста, преди да е казала нещо необмислено.

Ако наистина беше само игра, не би имало значение какво ще попита. Каквито и отговори да получи, щяха да се измислени. Но ако играта беше омесена с реалност? За миг Скарлет позволи на мислите си да притичат на пръсти в това опасно място. Вече се бе докоснала до истинска магия — странната врата на Алги в магазина за часовници и омагьосаната рокля, която ѝ беше подарил Легендата. А тамянтът на Найджъл я беше накарал да каже истината, което също приличаше на магия. Ако човекът пред нея наистина можеше да вижда бъдещето, какво би искала Скарлет да научи?

Погледът ѝ се върна към сърцето в ъгълчето на устата му. Червено. Цветът на любовта, сърцераздирателната мъка и други неща, едновременно добродетелни и зли. Гледаше го и си мислеше за графа, за прекрасните му писма и дали трябва да вярва на думите му.

— Човекът, за когото предстои да се омъжа... Можеш ли да ми кажеш що за човек е? Дали е добър и почтен?

Моментално съжали, че не е попитала най-напред за сестра си. Би трябвало да мисли единствено за Тела, нали точно заради това беше влязла в шатрата. Ала вече беше късно да върне въпроса си.

— Никой не е напълно почтен — отговори Найджъл. — Дори да не лъжем другите, често лъжем себе си. А думата „добър“ означава различни неща за различните хора. — Той се наведе напред, озова се толкова близо до Скарлет, че сякаш всички сцени по тялото му я наблюдаваха едновременно. Взираше се толкова напрегнато в нея, че Скарлет се зачуди дали и по нейното лице няма изображения, които само той може да види. — Съжалявам, но мъжът, за когото ще се омъжиш, не отговаря на твоята представа за доброта. В миналото може и да е бил добър, но се е отклонил от онази пътека и не е ясно дали някога ще се върне там.

— Какво имаш предвид? И как може да не е ясно? Нали бъдещето било предначертано, нали уж сме като котки, които все гонят

една и съща мишка?

— Да, но се случва мишките да са две. Не е ясно коя ще подгони той. Добре ще е да бъдеш предпазлива. — И отново я погледна, сякаш е покрити с картини, които само той виждаше. Картини, които изкривиха лицето му в гримаса, сякаш и тя имаше сърце край устата си, но нейното бе натрошено на парчета.

Опита се да си внуши, че си въобразява. Че той се опитва да я метне. Да я уплаши като част от играта. Само че женитбата ѝ с графа нямаше нищо общо с Каравала. Найджъл нищо не би могъл да спечели от тайнственото си предупреждение.

Найджъл се надигна от възглавничките си и тръгна към дъното на помещението.

— Чакай — викна след него Скарлет. — Още не съм задала втория си въпрос.

— Всъщност ми зададе три въпроса.

— Но два от тях не бяха истински въпроси. Ти така и не ми обясни ясно правилата. Дължиш ми още един въпрос.

Найджъл надвисна над нея. Кула от пъстри образи, увенчани с хищна усмивка.

— Нищо не ти дължа.

— Моля те! — тръгна след него Скарлет. — Не държа да надникна в бъдещето. Отвлякоха сестра ми като част от играта, можеш ли да ми кажеш къде да я намеря?

Найджъл се обърна. Цветните изображения се размиха пред погледа ѝ.

— Щом толкова те е грижа за сестра ти, защо не попита най-напред за нея?

— Не знам — смънка Скарлет. Само че това не беше докрай вярно. Направила бе още една грешка, точно като в магазина за часовници. Тревогите за собственото ѝ бъдеще се бяха оказали с приоритет пред настоящето на сестра ѝ. Но може би тази грешка все още можеше да поправи. Найджъл беше казал, че ще разкрие бъдещето ѝ пропорционално на това, което тя му даде. — Чакай! — извика тя, когато той ѝ обърна отново гръб. — Заради сърцето е — избъбри. — Щом те погледна, виждам сърцето при устата ти и то ме навежда на мисли за сватбата ми, която ще се състои само след седмица. Наистина искам да се омъжа, но никога не съм виждала годеника си, има много неща, които не знам за него и... — Не ѝ се искаше да признава това на глас, ала се насили да продължи: — ... и ме е страх.

Найджъл се обърна бавно. Дали вижда колко надълбоко стига страха ѝ, запита се Скарлет, по-дълбоко, отколкото самата тя си бе давала сметка до този момент. Погледът ѝ се спря върху веригата, татуирана около врата му, и тя си представи подобна, но невидима верига около собствения си врат, верига, която винаги я дърпа назад, чиито брънки са се втвърдили от дългогодишното жестоко отношение на баща ѝ.

— Ако искаш да спечелиш играта — каза Найджъл, — трябва да забравиш за сватбата си. А ако искаш да намериш сестра си, знай, че няма да я намериш в този замък. Следвай момчето с черното сърце.

— Това ли е третата улика? — попита Скарлет, но Найджъл вече си бе тръгнал.

Когато излезе от шатрата, блясъкът на замъка беше помръкнал. Арките му не бяха яркозлатни, а мътнееха бронзови и хвърляха дълги сенки върху двореца. Времето ѝ беше на привършване. От друга страна, може би беше заслужила третата си улика, признавайки страховете си пред Найджъл. Може би беше една крачка по-близо до Тела.

Когато Найджъл ѝ каза да следва момчето с черното сърце, първата ѝ мисъл беше за Джулиан. Това описание му пасваше добре, защото беше егоист и измамник.

За жалост, не видя никъде моряка, нито него, нито нефритения павилион на целувките, където трябваше да се чакат. Виждаше една детелиненозелена космата шатра и друга, в изумруден цвят, но нищо нефритено не попадеше под погледа ѝ.

Сякаш островът си играеше с нея.

Тръгна към изумрудената шатра. Бутилки покриваха всяка повърхност — пода, стените, гредите, които поддържаха тавана. Надникна вътре и я посрещна звън на стъкло като приказен прах.

Освен собственичката в шатрата имаше само две млади жени с крещящи одежди, застанали пред заключена стъклена кутия, пълна с черни шишета с рубиненочервени етикети.

— Ако стигнем първи до онова момиче и намерим Легендата, може да му пробутаме някое от тези — каза едната млада жена на другата.

— Говорят за моя романтичен тоник — обясни собственичката. Пристъпи към Скарлет и вместо поздрав я напръска с ментов спрей. — Но ти едва ли си дошла за него. Търсиш ново ухание? Имаме масла, които привличат, и парфюми, които отблъскват.

— А, не, благодаря. — Скарлет отстъпи назад, преди жената да я е напръскала отново. — Какво има в това шишенце?

— То е просто моят начин да кажа здравей.

Скарлет не ѝ повярва. Понечи да си тръгне, но нещо я дръпна назад, безгласен призив, който я притегли към една грубо скована лавица в дъното на шатрата. Лавицата беше отрупана в аптекарски шишенца и колби в обгорено оранжево, на чиито етикетчета пишеше неща от сорта на: „Тинктура за забрава“ и „Екстракт от изгубено утре“.

Един глас в главата ѝ повтаряше, че губи време. Трябваше да намери Джулиан и да последва черното му сърце. Понечи да се обърне

и да си тръгне, ала една небесносиня ампула на най-високия рафт прикова погледа ѝ. „Еликсир за защита“.

За миг ѝ се стори, че синята течност вътре пулсира като сърце.

Собственичката я свали от рафта и ѝ я подаде.

— Имаш ли врагове?

— Не, просто съм любопитна — излъга Скарлет.

Очите на жената бяха зелени като цвета на бутилка, с наситен оттенък, а бръчиците в краищата им казваха: „Не ти вярвам“. Ала жената бе така любезна да премълчи преценката си.

— Ако някой иска да ти причини зло — продължи спокойно тя, — това ще го спре. Достатъчно е да пръснеш мъничко по лицето на зложелателя.

— Както вие направихте с мен? — попита Скарлет.

— Моят парфюм просто отвори очите ти, за да видиш онова, което може да ти бъде от полза.

Скарлет претегли в ръка миниатюрното шишенце, не по-голямо от мускал, ала неочаквано тежко. Представи си колко приятно би било да усеща успокоителната му тежест в джоба си.

— Какво ще ми струва?

— На теб ли? — Жената я измери с поглед. Стойката ѝ, превитите рамене, начина, по който избягваше да застане с гръб към входа на шатрата. — Кажи ми от кого се страхуваш най-много.

Скарлет се поколеба. Джулиан я беше предупредил да не разкрива току-така тайните си. Също, че за да спечели и да намери сестра си, трябва да е поне малко безмилостна. Струваше ѝ се, че течността в шишенцето отговаря на определението за безцеремонност, макар че това не беше единствената причина да отговори на въпроса:

— Марчело Драгна.

Неприятен полъх на анасон, лавандула и изгнили сливи я заля, щом произнесе името. Скарлет се огледа уплашено, да не би баща ѝ да се е появил изневиделица.

— Този еликсир може да се използва върху даден човек само веднъж — предупреди я жената, — и ефектът му се губи след два часа.

— Благодаря ви. — Едва бе изрекла думите, когато ѝ се стори, че зърва Джулиан край съседната шатра. Тъмна коса и потайни движения. Можеше да се закълне, че погледите им се срещнаха, но в следващия миг морякът продължи в обратната посока.

Скарлет хукна след него към сенчестото дъно на вътрешния двор, отвъд последния ред шарени тенти. Ала Джулиан изчезна отново. Шмугна се под арката вляво от нея.

— Джулиан! — Скарлет мина под същата сумрачна арка и продължи по тясна алея, която я отведе до пуста, печална градина. Ала тъмната коса на Джулиан не се виждаше между напуканите статуи, енергичните му движения не се мяркаха иззад умиращите растения. Беше изчезнал, точно както бяха изчезнали цветовете на градината, изоставяйки я избелена и грозновата.

Скарлет се огледа за друга арка, през която би могъл да излезе Джулиан, но малкият парк нямаше изход, свършваше при очукан фонтан, който плюеше кафява вода в мръсен басейн, по чието дъно се мъдреха няколко жалки монети и едно стъклено копче. Най-тъжният фонтан на желанията, който бе виждала някога.

В това нямаше смисъл. Нито в изчезването на Джулиан, нито в тази изоставена градина, оставена да умре сред иначе грижливо поддържаното царство на Каравала. Дори въздухът не беше в ред. Вонеше на граниво, задушно.

Скарлет усещаше как тъгата на фонтана заразява и нея, как превръща тревогите ѝ в онази жълтеникава безнадеждност, която е несъвместима с живота. Запита се дали същото не е поразило и растенията. Знаеше какво е да те обземе осакатяващата чернота. Ако не беше решимостта ѝ да опази на всяка цена сестра си, сигурно отдавна щеше да се е предала.

И вероятно е трябвало. Каква беше онази поговорка? „Няма ненаказано добро.“ В много отношения обичта ѝ към Тела беше източник на постоянна болка. Каквито и усилия да полагаше Скарлет, така и не бе успяла да запълни празнината, оставена от майка им. А и Тела всъщност не отвърщаше на чувствата ѝ. Ако я обичаше на свой ред, не би заложила на карта стремежите на Скарлет, не би я довякла против волята ѝ в тази гадна игра. Тела никога не обмисляше нещата. Беше самовлюбена, безразсъдна и...

Не! Скарлет тръсна глава и си пое дълбоко въздух. Всичко това не беше вярно. Тя обичаше Тела повече от всичко. И повече от всичко искаше да я намери.

„Заради фонтана е“ — осъзна Скарлет. Обзелото я отчаяние беше продукт на някаква магия, хвърлена тук, за да прогонва посетителите.

Тази градина криеше нещо.

Може би затова Найджъл ѝ беше казал да следва Джулиан и неговото черно сърце — защото е знаел, че ще я доведе тук. Сигурно тук беше скрита следващата улика.

Ботушките ѝ затропаха по мърлявите камъни. Скарлет заобиколи басейна на фонтана към мястото, където бе зърнала копчето. Беше второто, което виждаше тази нощ. Копчето трябваше да е част от улика. Взе една пръчка и се протегна да го избута към себе си. И точно тогава го видя.

Лесно би могла да го пропусне. Нечии не толкова напрегнати очи сигурно биха го подминали. Под мътната кафеникава вода, гравирано върху дъното на басейна, я гледаше слънце с вписана звезда и вписана сълза в звездата — символът на Каравала. Не изглеждаше толкова вълшебен като печата на първото писмо, изпратено ѝ от Легендата, но пък нищо не изглеждаше магическо в тази ужасна градина.

Скарлет побутна символа с пръчката си. Моментално водата започна да се оттича и отнесе със себе си чувството за безнадеждност. Едновременно с това тухлите по дъното на басейна се разместиха и разкриха вита стълба, спускаща се към тъмни и незнани дълбини. Беше от онези стълби, по които не ти се иска да слезеш сам. А и почти не ѝ беше останало време, ако искаше да се върне в странноприемницата преди изгрев. Но ако Джулиан беше изчезнал тук и ако той беше момчето с черно сърце, значи Скарлет трябваше да го последва и да намери следващата улика. Или щеше да открие Тела в тази гонитба, или собственият ѝ страх щеше да я прогони.

С чувството, че прави гигантска грешка, Скарлет заслиза на бегом по стъпалата. Първите десетина бяха мокри, следващите — сухи и посипани с пясък. И сякаш нямаха край. Това стълбище със сигурност се спускаше много по-дълбоко от стълбите, които водеха към избата у дома.

Факли осветяваха шахтата и хвърляха резки сенки върху светлозлатистите пясъчни стъпала, които потъмняваха постепенно. Сигурно се беше спуснала поне три етажа под земята. Имаше чувството, че се е озовала в сърцето на замъка. Убеждението ѝ, че няма място тук, се засилваше с всяка секунда.

Тревогите, които се бе опитала да прогони, една по една изплуваха на повърхността. Ами ако беше видяла друг мъж, а не

Джулиан? Ами ако Найджъл я е излъгал? Нали Джулиан я беше предупредил да не се доверява на хората тук? Всеки пореден страх стягаше нова верига около врата ѝ и я изкушаваше да хукне обратно към повърхността. Имаше чувството, че се дави, но продължи упорито напред.

При основата на стълбището започваше коридор с множество разклонения, досущ многоглава змия. Тъмен, великолепен и страшен. Студ лъхаше от единия проход. Топъл бриз — от друг. Но в нито един не се чуваха стъпки.

— Ти как слезе тук?

Скарлет се завъртя. Мътна светлина потрепваше над устието на студения проход и огряваше момичето с начервените устни, което ги беше докарало с лодката си до „Змията“ предната нощ и през целия път беше заглеждало Джулиан.

— Търся спътника си. Видях го да слиза...

— Тук няма никого — каза момичето. — И изобщо не е трябвало да идваш...

Някой изпищя. Писък нажежен и ярък като огън.

Слабоват глас в главата ѝ прошепна, че това е само игра, че писъкът е само илюзия. Ала момичето с начервените устни изглеждаше съвсем наистина уплашено, а писъкът звучеше като напълно истински. Мислите на Скарлет се върнаха към договора, който беше подписала с кръв, и към слуховете за жената, която намерила смъртта си в Каравала преди няколко години.

— Какво беше това? — попита настоятелно Скарлет.

— Трябва да си вървиш. — Момичето я хвана за ръката и я дръпна към стълбите.

Нов писък отекна между стените, прах се посипа от тавана и се смеси със светлината на факлите, чийто пламък трептеше сякаш в хармония с жалния вой.

Макар да го зърна само за част от мига, Скарлет можеше да се закълне, че е видяла да връзват жена — същата жена с гълъбовосивата дреха, която бе видяла да извеждат по-рано. Според Йован онова било само номер за забавление на публиката, но тук, в подземие, нямаше кой да чуе писъците на жената, ако не броим Скарлет.

— Какво ѝ правят? — Тя продължи да се дърпа от хватката на начервеното момиче, искаше да отиде при жената, но момичето беше

силно. И нищо чудно, щом редовно се занимаваше с гребане.

— Престани да се дърпаш — предупреди я момичето. — Ако влезеш в тези тунели, и ти ще полудееш като нея. Нищо лошо не й правим, просто се опитваме да й попречим, преди сама да се е наранила. — Момичето я бутна силно и я събори на колене в основата на витото стълбище. — Няма да намериш спътника си тук. Тук има само лудост.

Още един вик подчерта думите й, само че този идваше от гърлото на мъж.

— Кой беше... — Врата с пясъчен цвят се затръшна пред Скарлет, преди да е довършила, отделяйки стълбището от коридорите, от момичето и писъците. Но дори след като се изкачи на повърхността, във вътрешния двор, писъците ехтяха в главата й като влага в облачен ден.

Последният вик, мъжкият, не й беше прозвучал като на Джулиан. Или поне това се опитваше да си внуши Скарлет, докато търсеше лодка, която да я върне в „Змията“. Повтаряше си, че това е само игра. Ала онова с лудостта започваше да й се струва съвсем истинско.

Ако жената в сиво наистина бе полудяла, логичният въпрос беше защо. Защо? А ако не беше полудяла и просто изпълняваше роля в голямото представление, Скарлет лесно можеше да си представи как човек наистина губи ума си в опит да й помогне.

Сети се за Тела. Ами ако и тя беше вързана някъде и пицеше? Не. Точно този ред на мисли щеше да я докара до лудост. Легендата сигурно бе осигурил на Тела цял етаж с луксозни стаи. Скарлет си я представи как командори слугите и похапва ягоди с розова захар. Нали Джулиан бе казал, че Легендата се грижи отлично за своите гости?

Надяваше се да завари Джулиан в таверната, буквално го чуваше как я подкача, че е хукнала след някого, който прилича на него и колко се е забавила в копринената шатра на Найджъл. Сигурно просто му е писнало да я чака, доскучало му е и си е тръгнал. Не него е оставила да пици в тунела. Друг тъмнокос млад мъж е видяла да влиза на бегом в градината. А казаното от Найджъл е било просто поредният номер в играта. Докато стигне до „Стъклената змия“, вече бе убедена във всичко това. Почти.

Стъклената таверна беше дори по-пълна от предния ден. Миришеше на смях и фукни, поръсени с подсладено пиво. Половин

дузина стъклени маси приютяваха разрошени от вятъра жени и мъже със зачервени страни, всички се хвалеха с дневния си улов на улики или се оплакваха от липсата на такъв.

Скарлет с голямо удоволствие дочу среброкосата жена, с която се бе сблъскала в стаята на Тела, да се окайва как я изпързалил някакъв тип, който твърдял, че продава вълшебни дръжки за врати.

— Пробвахме дръжката — обясни тя. — Сложихме я на нашата врата, но тя не ни отведе на ново място.

— Защото всичко това е просто игра — изтъкна мъж с черна брада. — Всъщност изобщо няма магии.

— О, не мисля, че...

Скарлет с радост би останала да подслушва с надеждата да научи нещо полезно, защото и за нея границите между играта и реалността бяха започнали опасно да се размиват, ала един млад мъж близо до ъгъла привлече вниманието ѝ. Тъмна рошава коса. Силни рамене. Самоувереност. Джулиан.

Главата ѝ се завъртя от облекчение. Нищо лошо не го е сполетяло. Не са го измъчвали. Всъщност си изглеждаше съвсем добре. Беше с гръб към нея, но килнатата глава и ъгълът на раменете подсказваха, че флиртува с момичето на съседната маса.

Облекчението ѝ се преля в нещо друго. Щом на нея не ѝ е позволено дори да си приказва с друг мъж заради измисления им годеж, значи и Джулиан няма да прави мили очи на някаква фуста в бар. И най-малко на тази конкретна фуста — бременната блондинка, която беше отмъкнала нещата на Скарлет. Само че сега блондинката изобщо не изглеждаше бременна. Корсажът на роклята ѝ беше стегнат, а от големия корем нямаше и помен.

Прекипяла отвътре, Скарлет се приближи и сложи ръка на рамото на Джулиан.

— Любими, коя е...

Мъжът се обърна и Скарлет остана с отворена уста.

— О, извинявай. — Защо чак сега виждаше, че мъжът е облечен изцяло в черно? — Взех те за...

— Годеника си? — подсказа ѝ Данте с неприятен тон.

— Данте...

— А, значи помниш името ми. Не си ме използвала само заради леглото ми. — Изрече го на висок глас. Клиентите на съседните маси

стрелнаха Скарлет с погледи, в които се четяха различни неща, всичките неприятни. От отвращение до похот. Един мъж се облиза шумно, а група младежи размахаха ръце в неприлични жестове.

Блондинката изсумтя.

— Това ли е момичето, за което ми разказа? По думите ти реших, че е много по-хубава.

— Пих твърде много — каза Данте.

Червена жега обгаряше бузите на Скарлет, много по-ярка от обичайното ѝ прасковено смущение. Джулиан може и да беше лъжец, но явно не грешеше за истинската природа на Данте.

Искаше ѝ се отвърне подobaващо на Данте и момичето, но в гърлото ѝ бе заседнала буца, а в гърдите ѝ зееше празнота. Мъжете от съседните маси още я зяпаха и се хилеха, а панделките на роклята ѝ започваха да потъмняват в отсенки на черното.

Трябваше да се махне оттук.

Скарлет се завъртя на пета и тръгна към изхода, последвана от хихикане и шепот, а от панделките ѝ капеше черно и се разливаше в грозни петна по бялата ѝ дреха. Сълзи избиха в очите ѝ. Горещи, гневни, засрамени.

Това заслужаваше заради преструвките си, че няма истински годеник. И къде ѝ е бил умът да го докосва така? И да го нарича „любими“. Беше взела Данте за Джулиан, но това с нищо не променяше нещата.

Тъпият Джулиан.

Изобщо не трябваше да се съгласява на това тяхно „споразумение“. Искаше ѝ се да се гневи на Данте, но не той, а Джулиан беше авторът на цялата тази каша. Отвори решително вратата на стаята си. Очакваше да го заvari изтегнат на голямото бяло легло, отпуснал тъмната си глава на възглавница, с крака подпрени на друга. Стаята вонеше на него. На студен вятър, подли усмивки и безсрамни лъжи. Скарлет усети сенките на тези неща, когато влезе в стаята. Сенките бяха вътре, но не и младият мъж, който вървеше с тях.

Огънят в камината гореше кротко. Леглото си беше на мястото, недокоснато, покрито с пухени завивки. Морякът беше спазил обещанието си да се редуват за стаята.

Или така и не си беше тръгнал от Прокълнатия замък.

Този път Скарлет не сънува Легендата. Не сънува нищо, колкото и упорито да преследваше съня. Щом затвореше очи, пред вътрешния ѝ взор се разстилаха змиеподобните коридори в подземията на Прокълнатия замък, пълни с припукващи факли и писъци.

Отвореше ли очи, дебнещи сенки пълзяха там, където не им беше мястото. Стиснеше ли клепачи, ужасният цикъл започваше отново.

Повтаряше си, че всичко това, сенките и звуците, съществуват единствено в главата ѝ. Писъци, стъпки и скърцане.

Докато нещо не изскърца наистина, не в главата ѝ, а в стаята.

Скарлет се надигна бавно. Загасващият огън в камината припукваше и хвърляше локви светлина тук и там. Но онова скърцане беше по-силно.

Ето го пак. Миг по-късо скритата врата към нейната стая се отвори със замах и Джулиан влезе със залитане.

— Здравсти, Карлита.

— Какви ги... — Скарлет не довърши въпроса си. Дори на слабата треперлива светлина се виждаше, че нещо не е наред. Стъпките му бяха неравномерни. Главата му беше килната под необичаен ъгъл. Тя се измъкна от леглото, грабна едно одеяло и се уви с него. — Какво е станало с теб?

— Не е толкова зле, колкото изглежда. — Джулиан залитна, все едно е пиян, но Скарлет не долавяше миризма на алкохол, а само металическата воня на кръв.

— Кой ти стори това?

— Игра, просто игра, не забравяй. — Усмивката му се разкриви на треперливата светлина от огъня, после той се строполи на дивана.

— Джулиан! — Скарлет се хвърли към него. Цялото му тяло беше студено, сякаш дълго време е бил навън. Идеше ѝ да го разтърси, да го събуди по един или друг начин, но може би идеята не беше добра предвид количеството кръв. Много кръв. Съвсем истинска кръв. Кръвта беше сплъстила тъмната му коса, полепна и по нейните ръце,

когато се опита да го намести по-удобно на дивана. — Веднага се връщам... ще ида да потърся помощ.

— Не... — Джулиан я стисна за ръката. Пръстите му бяха ледени, също както и цялото му тяло. — Стой тук. Няма страшно. Раните на главата винаги изглеждат зле и кървят много. Просто донеси леген и някаква кърпа. Моля те. — При последните думи пръстите му се стегнаха около ръката ѝ. — Ако доведеш някого, ще възникнат въпроси. Лешоядите, както ги нарече... ще решат, че и това е част от играта.

— А не е ли?

Джулиан поклати бавно глава и пусна ръката ѝ.

Скарлет не мислеше, че лешоядите са единствената причина за молбата му. Въпреки това изтича и донесе леген и два пешкира. Само за минутка водата в легена стана червена, после кафява. След още няколко минути Джулиан сякаш се постопли. За раната на главата се оказа прав — не беше толкова зле, колкото изглеждаше. Беше плитка, но наистина кървеше обилно. Сигурно затова Джулиан се килна настрани, когато понечи да се надигне.

— Мисля, че трябва да полежиш още малко. — Скарлет сложи нежно ръка на рамото му. — На друго място ранен ли си?

— Може би ще е добре да провериш тук. — Джулиан вдигна ризата си. Скарлет сигурно би се изчервила до ушите при вида на съвършения релеф на златистокафявите мускули, ако не беше кръвта по корема му.

Взе по-чистия пешкир, притисна го предпазливо към кожата му и започна да бърше кръвта с бавни движения. Никога не беше докосвала млад мъж — или какъвто и да било мъж — по този начин. Внимаваше да го докосва само с пешкира, макар че пръстите ѝ се изкушаваха да сторят друго. Да пробват дали кожата му е толкова мека, колкото изглежда. Дали и графът имаше такъв корем — плосък и с релефни мускули?

— Джулиан, не затваряй очи! — смъмри го тя в опит да отклони мислите си от тялото му. Трябваше да се съсредоточи върху задачата си. — Тази рана може и да се нуждае от няколко шева — каза тя след малко. Само че, след още минутка, когато избърса в достатъчна степен кръвта, отдолу се показва съвсем здрава кожа. — Чакай, не виждам никаква рана.

— Няма рана. Но ми беше много приятно. — Джулиан изстена и изви гръб.

— Ах ти, негодник! — Скарлет дръпна ръце. Сърбяха я да го зашлеви, но все пак беше ранен. — Какво стана? Или ще ми кажеш истината, или ще те изритам от стаята, да знаеш.

— Не е нужно да ме заплашваш, Карлита. Помня какво се договорихме. Нямам намерение да остана тук, нито да ти открадна цветето. Просто исках да ти дам това — каза той и бръкна в джоба си. Скарлет забеляза, че кокалчетата на ръцете му не бяха нито ожулени, нито дори зачервени. Ако са го били, значи не е отвърнал.

Канеше се да повтори въпроса си, когато той отвори шепа.

Искрящо червено.

— За тези ли се тръшкаше толкова? — Джулиан тикна алените обици в ръцете ѝ безцеремонно, все едно ѝ подаваше някой от окървавените пешкири.

— Къде ги намери? — ахна Скарлет. Макар че нямаше голямо значение къде ги е открил. Важното бе, че си е направил труда. И че въпреки демонстративната му небрежност обиците бяха в отлично състояние, всички камъчета бяха налице, нямаше одраскани и очукани. В процеса на обучението си и по изрично настояване на баща ѝ, Скарлет се беше научила да благодари на десетина езика, но нито една от заучените фрази не изглеждаше достатъчна за случая.

— Заради тях ли пострада? — попита тя.

— Ако смяташ, че бих се сбил заради някакви евтини обиди, значи за пореден път ме надценяваш. — Джулиан се надигна от дивана и тръгна към вратата.

— Спри — каза Скарлет. — Не можеш да си тръгнеш в това състояние.

Той кривна глава.

— Каниш ме да остана ли?

Скарлет се колебаеше.

Джулиан беше ранен.

Кое то не правеше присъствието му по-приемливо.

Тя беше сгодена, а дори да не беше...

— И аз така си помислих — измърмори Джулиан и протегна ръка към дръжката на вратата.

— Чакай... — спря го отново Скарлет. — Още не си ми казал какво е станало. Има ли нещо общо с тунелите под Прокълнатия замък?

Джулиан застина, ръката му — на сантиметри от дръжката на вратата, сякаш провесена там на невидими конци.

— За какво говориш?

— Мисля, че знаеш отлично за какво говоря. — Скарлет съвсем ясно помнеше последния вик, който беше чула в подземие. — Проследих те.

Лицето му се изопна. Тъмни кичури засенчваха като мокри пера свъсените му вежди.

— Не съм ходил в никакви тунели. Ако си следила някого, не съм бил аз.

— Щом не си бил в тунелите, тогава как си пострадал?

— Не съм чувал за никакви тунели, кълна се. — Джулиан дръпна ръка от дръжката на вратата и пристъпи към Скарлет. — Кажи ми какво точно видя там.

Огънят в огнището угасна окончателно с едно последно валмо сив дим, цвят на неща, които е по-добре да се споделят шепнешком.

Искаше й се да не му вярва. Ако е бил в тунелите, това би обяснило няколко неща. От друга страна, ако наистина него бе чула да вика в подземие, едва ли е щял да се отърве само с раната на главата.

— Открих тунелите, след като си тръгнах от шатрата на гадателя. — И му разказа всичко, премълчавайки само онова за черното сърце. Че той е момчето с черното сърце. Беше й върнал обиците, значи не можеше да е толкова лош. Което не означаваше, че трябва да смъква гарда си докрай. И занапред щеше да го следи внимателно, да търси в поведението му признаци за измама. Искаше да му вярва, но недоверието беше станало част от природата й. Джулиан още изглеждаше нестабилен, сякаш му се виеше свят, но това сигурно се дължеше на раната. — Възможно ли е там да държат Тела, как мислиш? — попита накрая тя.

— Това не е в стила на Легендата. Може да ни преведе през пищящи коридори към следващата улика, но дълбоко се съмнявам, че държи сестра ти на такова място. — Усмихна се хищнически, което я върна назад към първата им нощ на плажа. — Легендата обича затворниците му да се чувстват като гости.

Дали просто не театралничи, запита се Скарлет. Не беше чувала Легендата да е държал някого в плен. Но Джулиан беше споменал нещо подобно и преди, а сега думата „затворници“ изпълни Скарлет със същата тревога, обзела я, когато осъзна, че Легендата е отвлякъл сестра ѝ.

— Ако не я държи под ключ, тогава какво прави с нея?

— Е, сега вече започваш да задаваш правилните въпроси — отбеляза Джулиан и погледите им се срещнаха. Нещо опасно проблесна за миг в неговите очи, после клепачите му натезаха и той залитна.

— Джулиан! — Скарлет го прихвана над лактите, но той беше твърде тежък да го удържи, а диванът беше твърде далеч. Затова го подпря с тяло. Вече не беше студен, а гореше. Жега се изливаше от кожата му през ризата и я стопляше по непознати начини, докато тя го притискаше с тяло към вратата.

— Карлита — измърмори Джулиан с притворени очи. Светлокафяви, с цвета на карамел и течна кехлибарена похот.

— Трябва да легнеш — каза Скарлет и понечи да се отдръпне, но ръцете му се увиха около кръста ѝ. Горещи като гърдата му и също толкова силни.

Скарлет направи опит да се измъкне, но изражението му я спря. Досега не я беше гледал по този начин. Понякога я гледаше като хищник плячка, но сега... сега я гледаше така, сякаш няма нищо против да си разменят ролите. Сигурно беше заради треската и раната на главата, но за миг ѝ се стори, че иска да я целуне. Наистина да я целуне, а не както когато я дразнеше в замъка. Сърцето ѝ се разлудува и всеки сантиметър от тялото ѝ се отвори за неговото, докато горещите му пръсти пълзяха бавно нагоре по гърба ѝ. Знаеше, че трябва да се дръпне, но ръцете му я водеха нещо и нежно, все по-близо, сетне устните му се разтвориха.

Скарлет ахна.

Ръцете на Джулиан застинаха. Тихият звук, откъснал се от устните ѝ, сякаш го върна грубо в действителността. Очите му се отвориха по-широко и той я пусна, все едно внезапно си е спомнил, че тя е просто глупаво момиче, което се страхува от една игра.

Пусна я и студен въздух измести горещината на дланите му.

— Май е време да си вървя — каза той и посегна към дръжката.
— Ще се видим в таверната веднага след залез. Може да огледаме онези тунели заедно.

Измъкна се в коридора, а Скарлет остана да се чуди какво се беше случило току-що. Би било грешка да го целуне, но въпреки това се чувстваше... разочарована. Разочарованието я заля с хладните отсенки на незабравковосиньо, уви се около нея като вечерна мъгла. Мъгла, в която да се скрие добре, толкова добре, та да признае пред себе си нещо, което никога не би признала на глас — че няма търпение да вкуси още от насладите на Каравала.

Легна си и чак тогава осъзна, че Джулиан така и не ѝ е казал как се е наранил. Нито как се е върнал в „Змията“ дълго след като слънцето беше изгряло и вратите бяха заключени.

ВТОРА НОЩ НА КАРАВАЛА

В първия миг Скарлет не забеляза розите.

Бели, с рубиненочервени връхчета, точно като розите по тапетите на стаята. Сигурно тъкмо затова не ги беше забелязала предната вечер. Каза си, че цветята се сливат със стените. Затова не ги бе видяла, а не защото някой ги е донесъл през нощта, докато е спяла.

Не защото Легендата е идвал, докато е спяла.

В началото бе възприемала бележките му като малки съкровища, ала нещо в този последен подарък ѝ приличаше на предупреждение. Не беше сигурна, че цветята са от Легендата. До кристалната ваза нямаше бележка, но от кого друго да са? Четири рози, по една за всяка следваща нощ на Каравала.

Днес беше петнайсети. Играта приключваше официално на деветнайсети, а нейната сватба беше на двайсети. Скарлет разполагаше само с тази нощ и следващата да открие Тела или *най-късно* до изгрев-слънце на осемнайсети, ако искаше да си тръгне от острова навреме за сватбата си.

Баща ѝ сигурно би могъл да запази в тайна „отвлечането“ ѝ, в случай че графът пристигне по-рано на Трисда — с помощта на старите суеверия, че женихът не бива да вижда булката преди сватбата. Но ако Скарлет не се появеше, нищо не би могло да спаси венчавката.

Бръкна в джоба си и извади бележката с указанията.

Това е първата ти улика по пътя към нея.

Другите не ще получиш толкова лесно.

Някои ще те накара да се усъмниш в здравия си разум.

Картичка на Прокълнатия замък

~~Втората улика ще намериш сред отломките от нейното изчезване.~~

Да последвам момчето с черно сърце?

Третата ще трябва да заслужиш.

Четвъртата ще ти струва нещо ценно.

За петата ще трябва да скочиш в тъмното.

Мнозина ще се провалят, но един непременно ще успее.

Имаш ~~пет~~ ~~нощи~~ две *нощи* да откриеш четирите останали улики и момичето, а след това Легендата ще ти изпълни обещаното желание.

Скарлет вече не мислеше, че Джулиан е третата улика — момчето с черното сърце. Но не можеше да се отърве от чувството, че той крие нещо от нея. Постоянно се питаше как е пострадал, къде е намерил обиците ѝ и за онази почти целувка. Макар че сега не биваше да мисли за целувката. Сватбата ѝ с графа беше само след пет дни.

И защото единственото важно нещо беше да намери Тела.

Скарлет побърза да се облече, но за разлика от нея роклята ѝ очевидно не бързаше. Накрая все пак се промени в прекрасна кремаворозова дреха. Млечнобелият корсаж на малки черни точки беше обточен с розова дантела, турнюрът със стилни панделки беше в същия десен, а елегантната пола — от розова коприна. Незнайно как тоалетът се беше сдобил и с ръкавици.

Скарлет остана с впечатлението, че роклята е положила допълнително усилие да се хареса на Джулиан. Или просто самата Скарлет се надяваше роклята да му хареса. Внезапното му изчезване я беше изпълнило с противоречиви чувства и много въпроси без отговор.

Реши, че трябва да го притисне за информация. Но когато влезе в таверната, тя се оказа почти празна. Меката нефритена светлина показваше само един клиент — тъмнокосо момиче, изгърбено над тетрадка, което седеше близо до стъклената камина и дори не вдигна поглед при влизането ѝ. Но други го направиха, когато таверната започна да се пълни.

От Джулиан обаче нямаше и следа.

Възможно ли бе да я е зарязал тук и да е отишъл сам да провери тунелите за улики, възползвайки се от информацията, която Скарлет му беше дала?

Или тя по навик реагираше с недоверие на всичко?

Джулиан си имаше своите недостатъци и макар да я бе изоставял няколко пъти, винаги отсъстваше за кратко и винаги се връщаше. Дали не му се е случило нещо? Дали не трябва да го потърси? Но ако тръгне да го търси, а точно тогава той дойде в таверната?

С всяка следваща мисъл ръкавиците ѝ потъмняваха от бяло към черно, деколтето ѝ също се променяше — от сърцевидно пълзеше нагоре към висока яка. Роклята поне не ставаше прозрачна, но коприната се променяше в неудобен креп, а малките точки по корсажа ѝ се уголемяваха и се разливаха като петна по цялата рокля. Като отражение на тревогите ѝ.

Положи усилия да се успокои, повтаряше си, че Джулиан скоро ще влезе през вратата, а роклята ѝ ще се върне към първоначалния си вид. Погледна отражението си в стъкления плот на масата — роклята ѝ приличаше на траурна одежда, но това не спираше хората да я заговарят.

— Ти не си ли сестрата на онова изчезнало момиче? — попита я един от клиентите и други моментално се стекоха към нея.

— Съжалявам, нищо не знам — повтаряше Скарлет, докато и последният не си тръгна.

— Не знам защо не си правиш майтапи с тях — обади се момичето, което допреди миг бе седяло кротко на масата си до камината, а сега бе застанало до нейната маса. Беше хубаво като акварел и облечено почти неприлично в смела златиста рокля без ръкави, с воланчета до шията и яркорезедав турнюр. Седна на стъкления стол срещу Скарлет. — На твое място бих ги нахранила с лъжи. Че си видяла сестра си под ръка с мъж с наметало, да речем, или че на една от ръкавиците ѝ си намерила козина от слон.

„Слоновете имат ли изобщо козина?“

Гледаше безмълвно любопитното момиче. Явно изобщо не му хрумваше, че Скарлет може и да не иска да разговаря за сестра си по този начин или че чака някого. Момичето беше като горещ слънчев ден в средата на Студения сезон — или не си даваше сметка, че ѝ досажда, или не му пукаше.

— Тук хората не очакват да им казваш истината — продължи преспокойно момичето. — Не държат да я чуят дори. Повечето не са дошли да спечелят желанието, а просто търсят приключение. Защо не им го осигуриш? Знам, че ти е по силите, иначе нямаше да те поканят

на Каравала. — Момичето искреше, от металическата си пола до металическия грим около ъгловатите си очи.

Не приличаше на крадла, но след сблъсъка си с уж бременната блондинка от предната нощ Скарлет не беше готова да се доверява никому.

— Коя си ти? — попита тя. — И какво искаш?

— Можеш да ми викаш Айко. И не искам нищо.

— Всички участници в играта искат нещо.

— Значи е добре, че не съм точно участник... — Айко млъкна, прекъсната от появата на една двойка.

Година-две по-големи от Скарлет и очевидно младоженци. Мъжът държеше ръката на младата си невеста с предпазливостта на човек, който не е свикнал да държи нещо толкова ценно.

— Простете, госпожице. — Говореше с чуждестранен акцент и му се разбираше трудно. — Чудим се вие ли наистина сестра на Донатела?

Айко кимна насърчително.

— Наистина е тя и ще се радва да отговори на въпросите ви.

Двамата грейнаха.

— О, благодаря, госпожице. Вчера отишли в нейна стая, но всичко било обрано. Надявахме се да ни подскажите нещо.

При спомена за претърсената стая на Тела в гърдите на Скарлет припламна гняв, но младоженците изглеждаха толкова искрени и вежливи. Не приличаха на наемници, които биха продали находките си на онзи, който предложи най-високата цена. Вехтите им дрехи изглеждаха по-зле и от почернялата рокля на Скарлет, но хванатите им ръце и изпълнените с надежда очи ѝ напомниха каква би трябвало да бъде играта на Каравала. Или каква Скарлет си я беше представяла. Игра на радостта. На вълшебствата. На чудесата.

— Ще ми се да ви кажа къде е сестра ми, но не съм я виждала, откакто... — Униние изопна лицата им и Скарлет се поколеба. Спомни си какво беше казала Айко — че хората на Каравала не очакват, нито държат да чуят истината. „Идват заради приключението. Защо не им го осигуриш?“ — Всъщност сестра ми ме помоли да се срещнем при... при един фонтан с русалка. — Лъжата прозвуча нелепо в собствените ѝ уши, но младоженците я преглътнаха като паничка с подсладена сметана и лицата им грейнаха отново.

— О, май зная таз статуя — каза младата жена. — Онази, дето долу цялата е с перли?

Скарлет не беше съвсем сигурна какво се опитва да ѝ каже младоженката, но отпрати двамата с кимване и пожелания за късмет.

— Видя ли? — каза Айко. — Колко лесно ги направи щастливи?

— Но аз ги излъгах — възрази Скарлет.

— Явно не си наясно с целта на играта. Те не са дошли тук заради истината, а заради приключението и ти току-що ги изпрати по следите на загадка. Може да не открият нищо, но може и да открият следа. Понякога играта намира начин да възнагради участниците заради усилията им. Така или иначе, онези двамцата са по-щастливи от теб. Наблюдавах те. Вече цял час седиш тук вкисната като развалено мляко.

— И ти би се вкиснала, ако сестра ти изчезне.

— О, бедничката. Намираш се на вълшебен остров, а мислиш само за онова, което ти липсва.

— Но става въпрос за...

— За сестра ти, знам — прекъсна я Айко. — Знам също, че ще я намериш в края на играта, когато всичко това приключи, и тогава ще съжеляваш, че си прекарала толкова време увесила нос в тази смърдяща таверна.

Съвсем същото би казала и Тела. Една мазохистична част от Скарлет ѝ нашепна, че дължи на сестра си десетък от нещастие, а може да беше и обратното. Тела вероятно би била по-разочарована от Скарлет, задето не се е насладила на острова на Легендата.

— Няма да стоя тук цялата нощ — каза Скарлет. — Просто чакам някого.

— Този някой или закъснява, или ти си подранила прекалено? — Айко вдигна двете си почернени вежди. — Неприятно ми е да го кажа, но когото и да чакаш, едва ли ще се появи.

Скарлет стрелна с очи вратата за стотен път тази вечер, с надеждата Джулиан да се появи на прага. А доскоро бе толкова сигурна, че ще дойде. Нямаше смисъл да го чака повече.

Надигна се, избутвайки стола си назад.

— Значи ли това, че си решила да не се мотаеш повече тук? — Айко стана изящно от стола си точно когато задната врата на таверната се отвори отново.

Две кикотеци се млади жени влязоха, придружени от последния човек, когото Скарлет би искала да види в момента. Той нахлу като гаден вятър от раздърпани черни дрехи и кални ботуши. По-рошав от предната нощ, с омачкани черни панталони, сякаш е спал с тях, а фрака му го нямаше.

Спомни си какво беше казал Джулиан за Данте — че искал непременно да спечели желанието на Легендата, за да оправи нещо, случило се на предишен Каравал. В момента Данте изглеждаше отчаяно решен да спечели играта.

Скарлет се молеше да не я види. Не беше готова за нов сблъсък с него след последната им среща, а безплодното чакане Джулиан да се появи вече беше изопнало нервите и съсипало роклята ѝ. Но макар да се надяваше, че Данте няма да я забележи, самата тя продължи да го наблюдава. Погледът ѝ се спря върху навитите ръкави и татуировките по ръцете му.

И по-точно върху една черна татуировка с формата на сърце.

„Следвай момчето с черното сърце.“

Думите на Найджъл нахлуха в главата ѝ точно когато погледът на Данте падна върху нея. Поглед, пълен с ненавист. Но вместо да я уплаши, този поглед запали нещо в нея и тя внезапно реши, че чрез него играта подлага на изпитание готовността ѝ да продължи без помощта на Джулиан.

Данте излезе през задната врата на таверната и Скарлет хукна след него. Не си бе дала сметка колко е топло вътре, докато не излезе на студа. Вечерта жилеше като първата хапка от студена ябълка, ухаеше също толкова сладко, с намек за карамелизирана захар тук и там в черния нощен въздух. Хора бяха полазили улиците като ято свраки.

Стори ѝ се, че вижда Данте да хлътва в един покрит мост, но когато стигна до моста, завари само светлина от фенери. Другият му край водеше до задънена уличка, обградена от тухлени стени, и една каруца със сайдер, за която се грижеше сладко момче с маймунка на рамото си.

— Да ви предложи сайдер с карамелизирана захар? — каза момчето. — Ще ви помогне да видите нещата по-ясно.

— О, не... търся един човек с татуировки по ръцете, с черни дрехи и гневно лице.

— Мисля, че си купи сайдер снощи, но тази вечер не съм го виждал. Късмет! — извика момчето, когато Скарлет хукна обратно по моста.

Стигна до другия му край и видя неколцина млади мъже с развлечени черни дрехи — на този етап от играта всички изглеждаха повече или по-малко раздърпани, — но нито един нямаше татуировки по ръцете. Скарлет продължи да си пробива път през тълпата, докато не реши, че е видяла мъж с татуирано черно сърце да се отправя към изумрудено стълбище близо до Стъклената таверна.

Скарлет прихвана полата си и хукна след момчето с черното сърце. Слезе на бегом по стъпалата и се озова на друг покрит мост. Но

когато стигна до края му, завари само задънена уличка и още едно сладко момче с каруца сайдер и маймунка.

— Чакай... — започна Скарлет. — Ти не беше ли ей там преди малко? — И махна в неопределена посока, защото вече не беше сигурна къде точно се намира „ей там“.

— Стоя си тук цялата нощ, но мостът, по който минахте, често се мести — каза момчето. Усмихна се да ѝ покаже трапчинките си, а маймунката на рамото му кимна.

Скарлет проточи врат назад към моста. Светлините му потрепваха, сякаш ѝ намигат. Преди два дни би казала, че това е невъзможно, но сега дори не ѝ хрумна да го подложи на съмнение. По някое време явно бе спряла да се съмнява в магията.

— Сигурна ли сте, че не искате? — Момчето разбърка казана със сайдера и нов полъх на ябълково ухание изпълни въздуха.

— О... — Скарлет понечи да откаже, както правеше по навик, но после си спомни нещо. — Не казахте ли, че така ще видя нещата по-ясно?

— Такова питие не ще намерите другаде. — Маймунката на рамото му кимна отново в знак на съгласие.

Тръпки плъзнаха по гърба ѝ, но чувството не беше неприятно. Ами ако точно затова Найджъл ѝ беше казал да последва момчето с черното сърце? Може би ако пие от сайдера, зрението ѝ ще стане достатъчно зорко да съзре нужната улика.

Скарлет хвърли поглед на указанията: „Четвъртата ще ти струва нещо ценно“.

— Какво трябва да платя? — попита тя.

— Не много... само последната лъжа, която сте изrekli.

Цената не изглеждаше висока. А и дори сайдерът да не беше следващата улика, може би щеше да ѝ даде предимство, от каквото тя определено се нуждаеше.

Благодарна, че е приела съвета на Айко в таверната, Скарлет се наведе към момчето и му прошепна историята за фонтана с русалката. Момчето изглеждаше разочаровано, че не е получило някоя по-сочна лъжа, но въпреки това и подаде чаша сайдер.

Карамелизирана захар и стопено масло с привкус на сметана и препечена канела. На вкус беше като най-хубавата част от Студения сезон, омесена с едва доловим намек за топло време.

— Много е вкусен, но не долавям никаква промяна във...

— Минават минута-две, докато подейства. Няма да останете разочарована, обещавам. — Момчето ѝ кимна за довиждане, маймунката му ѝ махна, после то подкара каруцата си към странния мост. Скарлет отпи отново от сайдера, но този път вкусът му беше прекалено сладък, сякаш се опитваше да прикрие някаква по-остра нотка. Нещо не беше наред. Чувствата ѝ се завихряха в мръсно сиви и убито бели оттенъци. Обикновено Скарлет виждаше само проблясъци на цвят, прикачени към чувствата ѝ, но сега, загледана в отдалечаващото се момче, тя видя как кожата му става пепелявосива, а дрехите — черни.

Скарлет стисна очи, разстроена от видяното, но когато ги отвори отново, се разстрои още повече.

Сега *всичко* беше в отсенки на черното и сивото. Дори запалените фенери на моста бяха мъгливи вместо златни. Опита се да дръпне юздите на напирещата паника, но сърцето ѝ биеше все по-бързо с всяка стъпка по моста към лишения от цветове свят от другата му страна.

Каравалът беше станал черно-бял.

Скарлет изпусна чашата и масленозлатистата течност се разля по сивия тротоар, единственото цветно петно в ужасното ново безцветие. Момчето с маймунката не се виждаше никъде. Сигурно ѝ се присмиваше и буташе каручката си към следващата жертва.

Огледа се и видя, че се намира близо до задния вход на Стъклената таверна. Айко току-що беше излязла, но ярката ѝ рокля сега беше въглищносива.

— Изглеждаш ужасно — каза тя. — Май не си настигнала младежа, когото хукна да гониш?

Скарлет поклати глава. Вратата на таверната е затваряше зад Айко, но преди да се е затворила докрай, Скарлет видя, че Джулиан не се е появил, или ако е идвал, вече си е тръгнал.

— Мисля, че допуснах грешка.

— Тогава я превърни в предимство. — Айко тръгна по павираната улица. Вървеше така, сякаш би продължила да крачи напред дори ако светът се срина около нея. И на Скарлет ѝ се искаше да е такава, но играта постоянно ѝ погаждаше номера, а и за Айко бе по-лесно да демонстрира самоувереност, щом беше тук като зрител, а

не като участник. Не бяха отвлекли *нейната* сестра, нито бяха откраднали цветовете от *нейния* свят. Сигурно би продължила да ходи във въздуха, ако земята пропаднеше под краката ѝ. Единственото нещо, за което се държеше здраво, май беше тетрадката в ръката ѝ. Кафеникавозелена, с цвета на забравени спомени, изоставени мечти и горчиви клюки.

Нищо красиво нямаше в тази тетрадка и все пак...

Скарлет ахна вътрешно. Тетрадката беше цветна! Да, цветът беше грозен, но в този черно-бял свят се открояваше и говореше. Дали пък така не действаше сайдерът? Отнемаше цветовете, така че Скарлет ясно да види важните неща... или да намери следващата улика.

„Четвъртата ще ти струва нещо ценно.“

Значи съветът на Найджъл наистина е бил третата улика. Скарлет беше последвала момчето с черното сърце, което я беше отвело до момчето със сайдера, който ѝ бе отнел способността да вижда цветовете... отнемайки ѝ нещо ценно.

Сега в гърдите ѝ пърхаше вълнение, а не паника. Не я бяха изиграли, тъкмо напротив — беше получила нужното да открие четвъртата улика.

Скарлет тръгна след Айко, която бе спряла пред сергията на мъж, който продаваше гофрети. Той намаза с тъмен шоколад една гофрета и я подаде на Айко, която в замяна му позволи да хвърли поглед на една страница от тетрадката ѝ.

Скарлет предпазливо се опита да зърне нещо на свой ред.

Айко затвори моментално тетрадката.

— Ако искаш да видиш какво има вътре, ще трябва да ми дадеш нещо като всички останали.

— Какво нещо? — попита Скарлет.

— Винаги ли мислиш само какво трябва да дадеш, а не какво ще получиш? Някои неща си струва да ги преследваш, независимо от цената.

Айко ѝ даде знак да излязат на улица, обточена с фенери, миришеща на цветя, флейти и отдавна изгубена любов. Улицата се стесни, от едната страна граничеше с воден канал, от другата я притискаше въртележка от рози.

— Песен срещу дарение. — Мъж, застанал пред малък орган, протегна месеста ръка.

Айко пусна нещо дребно в шепата му.

— И гледай да е хубава.

Органистът засвири тъжна мелодия и въртележката се завъртя, отначало бавно. Ако Тела беше тук, непременно щеше да скочи на въртележката, да откъсне от червените ѝ рози и да ги закичи в косата си.

Червени!

Скарлет гледаше как въртележката от рози се върти, лъскави червени венчелистчета се отронваха върху паважа. Няколко паднаха върху гофретата на Айко и залепнаха за шоколада.

Скарлет не можеше да прецени дали цветоусещането ѝ се връща, или въртележката е важна, защото миг след като си даде сметка, че вижда богатото червено на розите, край нея мина господин с превръзка на окото. Като всичко останало и той беше в отънъци на сивото и черното, с изключение на червеното шалче около врата му. Толкова наситено и дълбоко червено Скарлет виждаше за пръв път. Лицето му също привличаше погледа. Едновременно тъмно и красиво, толкова привлекателно, че беше чудно как всички наоколо не го зяпат запленени.

Зачуди се дали да не го последва. Мъжът излъчваше загадъчност и въпроси без отговор. Ала нещо в него я караше да вижда опасни отсенки на копринено черно. Той се движеше през тълпата като привидение, грациозен, но една идея твърде самоуверен за нейния вкус. А и макар нещо да я теглеше към него, тетрадката на Айко я теглеше не по-слабо.

Песента на органиста набираше скорост, а с нея и въртележката. Червени венчелистчета се сипеха навсякъде, докато уличката пред тях не заприлича на червен килим, а каналът не потече кървав. Скоро по въртележката останаха само бодлите.

Малцината други хора на улицата започнаха да ръкопляскат.

Скарлет изпита чувството, че във всичко това има по-дълбок смисъл, който ѝ убягва. Цветното ѝ зрение се беше възстановило напълно. Вече губеше от поглед господина с превръзката на окото, но продължаваше да усеща онова странно и нежелано притегляне. Ако мъжът беше с цилиндър, сигурно би го взела за Легендата. Или пък този загадъчен млад човек беше примамка, с която Легендата се опитваше да я отдалечи от истинската улика. По-рано вечерта, докато

гледаше към намигация мост, би могла да се закълне, че Легендата я наблюдава зорко и шпионира опитите ѝ да разгадае замисъла му.

Бързо трябваше да вземе решение — дали да тръгне след мъжа с превръзката на окото, или да надникне някак в тетрадката на Айко, единственото нещо на улицата, недокоснато от червените листенца. Ако теорията ѝ за сайдера беше вярна, значи и господинът, и тетрадката бяха важни, но само едното от тях можеше да я насочи към Тела.

— Ако се съглася на сделката и погледна в тази твоя тетрадка, какво ще получи? Четвъртата улика?

Айко се полюля на място, като си тананикаше многозначително.

— Възможно е. Много неща са възможни.

— Но според правилата уликите са само пет.

— Сериозно? Това ли се казва наистина в указанията, или просто ти така го тълкуваш? — попита Айко. — Мисли за инструкциите като за карта. Има много пътища към всяко място. Улики са скрити навсякъде. Насоките, които си получила, просто ти помагат да ги забележиш. Но не забравяй, че уликите не са единственото, което трябва да намериш. Тази игра е като човек. За да я играеш правилно, трябва да знаеш историята ѝ.

— Знам всичко за историята ѝ — заяви Скарлет. — Баба постоянно ми разказваше за Каравала.

— Аха, приказките на баба. Много точни, несъмнено. — Айко отхапа от гофретата. Белите ѝ зъби потънаха в червените листенца по шоколада, после тя тръгна в нова посока.

Скарлет хвърли последен поглед след човека с превръзката на окото, но той вече беше изчезнал в тълпата. Пропуснала бе шанса си да го последва. Не биваше да изгуби и Айко.

Хубавелката си купуваше „сребърни звънчета“, миниатюрни кексчета с глазура от брокат. Скарлет тръгна след нея, като се чудеше къде Айко побира цялата тази храна. Стомахът ѝ би трябвало да е пълен, но ето че тя продължаваше да спира пред всяка сергия и да плаща за лакомства на всеки продавач, който ѝ предложеше стоката си. Явно не можеше или не искаше да отказва. Купи си бонбони, които светеха като светулки, чаша златно питие, а после и вечна боя за коса — „за онези сиви косъмчета, от които да се отървете веднъж и завинаги“, — макар да беше твърде млада за подобни грижи.

— Е — поде Скарлет, когато свърнаха по уличка с островърхи магазинчета, но без сергии по тротоарите. Чувстваше се готова да сключи сделка, но този път не смяташе да скача слепешката в нея. — Историята на Каравала ли е записана в твоята тетрадка?

— В известен смисъл — отговори Айко.

— Докажи го.

За нейна изненада Айко ѝ подаде тетрадката.

Скарлет се поколеба. Оказваше се твърде лесно.

— Даваш ми я, без да поискаш нищо в замяна?

— Не се кахъри, ще сключим сделка само ако решиш, че искаш да видиш нещо повече. Рисунките, които могат да ти помогнат, са запечатани с магия. — Произнесе думата „магия“, сякаш се отнасяше за шега, известна само на нея.

Скарлет взе предпазливо книжлето. Макар тънко и леко, страниците му сякаш нямаха край. При всяко разлистване като че ли две нови страници се появяваха да компенсират отгърнатата и всички бяха запълнени с фантастични рисунки. Крале и кралици, пирати и президенти, наемни убийци и принцове. Гигантски кораби с размера на остров и миниатюрни дървени съдове като лодката, с която тя и Джулиан бяха...

— Чакай... на тези рисунки ме има мен. — Скарлет разлисти следващите няколко страници. Двамата с Джулиан на лодката. Крачещи полуголи към магазина с часовниците. Спорещи зад портите на къщата с куличките. — Не е редно, никой не ни е искал позволение! — Слава на светците, поне нямаше компрометиращи рисунки от онзи момент на интимност в стаята ѝ, когато с Джулиан едва не се бяха целунали, но пък беше запечатан мигът, когато Скарлет беше избягала от Данте, а всички в таверната я зяпаха било с похот, било с неодобрение. — Откъде си взела тези неща? — Изчервена до ушите, тя разлисти напред до рисунката с лодката. Спомни си зловещото усещане, че я наблюдават, обзело я, докато Джулиан гребеше към острова. Било е далеч по-зле. — Защо има толкова много мои рисунки? Не виждам рисунки на други хора.

— Тазгодишната игра не е за другите хора. — Обточените със злато очи на Айко срещнаха нейните. — Не тяхната сестра е изчезнала.

Когато пристигна на острова, мисълта, че е специален гост на Легендата, ѝ се струваше привилегия. За първи път в живота си се

чувстваше специална. Избрана. Но ето че вместо тя да играе играта, за пореден път ставаше ясно, че играта си играе с нея.

Кисели отсенки на жълтеникавозелено разбъркаха стомаха ѝ със страх. Не ѝ харесваше мисълта, че си играят с нея, но още по-силно я тревожеше въпросът защо Легендата е избрал точно двете им с Тела, от всички хора на света, за обект и център на играта. В магазина за часовници Джулиан беше намекнал, че е свързано с външността ѝ, но сега Скарлет усещаше, че има нещо повече.

— В таверната ме попита коя съм — продължи Айко. — Аз не съм участник. Аз съм историограф. Записвам историята на Каравала чрез картини.

— Не съм чувала за такава професия. Историограф.

— Значи имаш късмет, че ме срещна — отбеляза Айко и си взе тетрадката.

Скарлет не мислеше, че късметът има нещо общо със срещата им. Не можеше да отрече, че рисунките в тетрадката бяха изключително точни, но дори момичето наистина да беше *историограф*, едва ли се беше появило единствено да наблюдава.

— Е, вече видя какво има в тетрадката ми — каза Айко, — и макар да показвам някоя и друга страница на улични продавачи, на теб предлагам рядка възможност. Аз не съм единственият художник, рисувал по страниците ѝ. Всяка истинска история от всеки минал Каравал е запечатана тук. Ако решиш да разгледаш всички истории в тетрадката, ще научиш кои е печелил играта и как го е постигнал.

Докато тя говореше, Скарлет се сети за Данте, после за Джулиан. Какво ли се беше случило при предишното им участие в играта? Сети се и за други истории, като за жената, загинала тук преди няколко години. За баба си, която твърдеше, че очаровала всички на Каравала с лилавата си рокля. Едва ли щеше да види баба си в тетрадката, но един друг човек щеше да види със сигурност. Легендата.

Ако тази тетрадка разказваше истинската история на Каравала, то Легендата несъмнено фигурираше в нея. Рупърт, момчето от първата нощ, беше описало играта като загадка, която трябва да се реши. А първата улика гласеше: „Това момиче е било видно за последно с Легендата“. Значи, ако намери Легендата, ще намери и Тела дори да не е открила следващите две улики.

— Добре — съгласи се Скарлет. — Какво искаш в замяна?

— Отлично. — Айко грейна дори повече отпреди. Поведе Скарлет по обточена с копчета алея, водеща към магазинче с формата на цилиндър, което предлагаше шапки и галантерийни стоки. После спря пред магазин за рокли.

Магазин на три етажа и целият стъклен, за да се виждат по-добре ярко осветените рокли от всевъзможни материи и цветове. Цветове на смях привечер, на слънчева светлина рано сутрин, на вълни, които се разбиват около глезените. Всяка рокля нашепваше за свое собствено рядко приключение и имаше уникална цена.

„Онова, за което най-много съжаляваш.“

„Най-големият ти страх.“

„Тайна, която не си споделяла никому.“

Една от роклите струваше само скорошен кошмар, но пък беше сливова на цвят, единственият цвят, който Скарлет не би носила.

— Това ли е цената ти? Искаш да си купя рокля?

— Три рокли. По една за всяка от оставащите нощи на играта. — Айко отвори вратата, но Скарлет не помръдна от мястото си.

Странно нещо се случва, когато решиш, че ти продават нещо под стойността му — стойността му се срива до нивото на предложената цена. Скарлет беше видяла достатъчно от тетрадката, за да знае, че информацията вътре наистина е ценна, значи... това с роклите сигурно беше някакъв номер.

— Ти какво ще спечелиш от всичко това? Какво всъщност искаш от мен?

— Аз съм художничка. Не ми харесва, че роклята ти си има собствено мнение. — Айко сбърчи нос и измери с поглед роклята ѝ, която все още беше на траурна вълна, дори беше успяла да си отгледа малък тъмен шлейф. — Променя се в унисон с чувствата ти, но хората, които ще разглеждат моята тетрадка, едва ли ще го знаят. Просто ще решат, че съм направила грешка, променяйки облеклото ти по средата на сцената. Освен това мразя черния цвят.

Скарлет също не харесваше черното. То ѝ напомняше за твърде много неприятни емоции. А и наистина би било добре да има някакъв

контрол върху дрехите си. Но понеже можеше да остане най-много две ноци, третата рокля щеше да е излишна.

— Съгласна съм да купя две — каза тя.

Очите на Айко грейнаха като черни опали.

— Готово.

Сребърни камбанки посрещнаха момичетата в магазина. Още на прага ги чакаше инкрустиран със скъпоценни камъни надпис: **КРАДЦИТЕ ЩЕ БЪДАТ ВКАМЕНЕНИ.**

Точно под красивата табелка стоеше вкаменена млада жена, дългата ѝ коса се вееше назад, сякаш девойката се е опитвала да избяга.

— Познавам я — прошепна Скарлет. — Снощи се преструваше на бременна.

— Не се тревожи — каза Айко. — Свърши ли Каравалът, ще се оправя.

Хрумна ѝ, че би трябвало да изпита жал към вкамененото момиче, но друга мисъл се оказа по-силна — че Легендата все пак има чувство за справедливост.

Роклите в магазина до една бяха пропити с магията на Каравала. Дори кичозните, които приличаха на папагали или на подаръци с твърде много панделки.

„Тела би се влюбила в този магазин“ — помисли си Скарлет.

Уви, същото очевидно не се отнасяше за вълшебната рокля, която носеше самата тя. Спреше ли се пред някой модел, роклята ѝ се променяше мигновено, сякаш да покаже, че и тя може да изглежда по същия начин.

Накрая Скарлет се спря на бледорозова рокля с цвета на черешови цветчета, която странно ѝ напомняше за първоначалния вид на нейната вълшебна одежда. И на тази полата беше с много катове, но корсажът беше украсен с копчета вместо с панделки.

По настояване на Айко Скарлет избра и една по-модерна рокля без корсет. Смъкнати ръкави, прикрепени към широко деколте, обшито с мъниста в цвета на шампанско и светли орхидеи — цветовете на лудата любов. Мънистата се спускаха и към леко разкроената пола, която завършваше с елегантен шлейф, много непрактичен, но пък пропит с романтика.

— Роклите не могат да се връщат, нито да се заменят — уведоми я продавачката, брюнетка с лъскава коса, която не изглеждаше по-възрастна от Скарлет. Каза го без емоция в гласа, но по гърба на Скарлет внезапно плъзнаха тръпки, сякаш току-що е направила крачката, отвъд която няма връщане назад.

На полирания махагонов плот пред нея имаше игленик и кантар с две блюда. Блюдото за стоката беше празно, но в блюдото за тежестите имаше нещо, което твърде много приличаше на човешко сърце. Скарлет изтръпна при представата как изтръгват собственото ѝ сърце и го слагат в празното блюдо.

Брюнетката продължи:

— Роклите ще ви струват най-големия ви страх и най-голямото желание. Или това, или може да платите с време.

— Време? — озадачи се Скарлет.

— На промоция е. Тази нощ ще ви струва само по два дни от живота ви за всяка рокля. — Момичето говореше съвсем спокойно и делово, сякаш обсъждаха покупко-продажба с обикновени монети. Но Скарлет не беше готова току-така да се раздели с четири дни от живота си. Не би трябвало лесно да се разделя и с тайните си, но не за пръв път използваша страховете и желанията ѝ срещу нея.

— Ще отговоря на въпросите — каза тя.

— Когато сте готова — инструктира я продавачката, — свалете ръкавиците си и хванете основата на кантара.

Останалите клиентки в магазина се преструваха, че не гледат, за разлика от Айко, която стоеше до тезгяха и не сваляше жадни очи от кантара. Дали точно това не целеше, зачуди се Скарлет. Но пък, ако наистина я е наблюдавала, вече би трябвало да знае отговорите на тези въпроси.

Скарлет си свали ръкавиците. Металът се оказа изненадващо топъл и мек на пипане, почти все едно докосваше жива плът. Ръката ѝ залепна като от пот.

— Сега кажете най-големия си страх — прикани я продавачката.

Скарлет се изкашля.

— Най-големият ми страх е, че нещо ужасно ще се случи на сестра ми, а аз няма да мога да я защита.

Металният кантар изскърца. Скарлет зяпна, когато двете блюда се раздвижиха, онова със сърцето бавно се издигна, а празното

незнайно как натеза, докато двете не се изравниха.

— Приятно е да го гледаш как работи — каза продавачката. — А сега — пуснете.

Скарлет дръпна ръце и кантарът се върна към първоначалното си неравновесно положение.

— Хванете отново и ми кажете най-голямото си желание.

Този път ръцете ѝ не се изпотиха, макар кантарът все още да се усещаше неприятно жив на допир.

— Най-голямото ми желание е да намеря сестра си Донатела.

Кантарът се разтресе. Верижките му издрънчаха леко. Но блюдото със сърцето не се издигна.

— Нещо не е наред с кантара — каза Скарлет.

— Опитайте отново — подкани продавачката.

— Най-голямото ми желание е да намеря малката си сестричка Донатела Драгна. — Скарлет стисна основата на кантара, но и това не помогна. Празното блюдо и другото със сърцето не помръднаха.

Стисна още по-силно, но този път кантарът дори не се разклати.

— Единственото ми желание е да намеря сестра си.

Продавачката изкриви лице.

— Съжалявам, но кантарът никога не лъже. Или пробвайте с друг отговор, или роклята ще ви струва два дни от живота ви.

Скарлет се обърна към Айко.

— Ти си ме наблюдавала и знаеш, че най-много от всичко искам да намеря сестра си.

— Вярвам, че го искаш — отвърна Айко. — Но в живота си човек иска много неща. Няма нищо лошо, ако някое от тях желяеш малко по-силно.

— Не. — Скарлет стискаше толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Играта си играеше с нея. — Бих умряла за сестра си!

Верижките издрънчаха, блюдата се задвижиха и след миг се изравниха. Казаното беше вярно, но не можеше да послужи като платежно средство в случая.

Скарлет дръпна ръце от кантара, преди да са ѝ откраднали още някоя тайна.

— Значи, два дни от живота ви тогава — каза продавачката.

Скарлет беше убедена, че са я измамили. Сигурно точно това е била целта им от самото начало. Замисли се дали да не бие отбой.

Мисълта да се откаже от тези два дни я изпълваше с непоносимо чувство на тревога — същото чувство я затискаше всеки път, когато сключеше сделка с баща си. Но ако биеше отбой сега, това щеше да е поредното доказателство, че да намери сестра си не е най-голямото й желание. А и би изгубила шанса си да разгледа тетрадката на Айко.

— Ако се съглася на двата дни, как... какъв е редът? — попита тя.

Продавачката изтегли миниатюрен меч от игленика пред себе си.

— Ще срежете върха на пръста си с това, после ще изцедите три капки кръв върху блюдото — обясни тя и посочи спаруженото сърце.

— Ако искаш, мога аз да ти убода пръста — предложи Айко. — Понякога е по-лесно друг да те нарани.

Достатъчно я бяха наранявали.

— Не, мога и сама. — Прокара миниатюрния меч по върха на пръста си.

Кап-кап-кап.

Уж само три капки кръв, ала Скарлет усети всяка една, а и болката, неочаквано силна, се разля по цялото й тяло. Сякаш нечия ръка заби пирони в сърцето й и после го стисна безмилостно.

— Нормално ли е да боли толкова?

— Е, може и да ви се завие свят. Нали не сте очаквали да се разделите без болка с два дни от живота си? — Продавачката се засмя, сякаш бе казала нещо смешно. — Роклята с копчетата можете да вземете веднага — продължи тя, — но другата ще ви бъде доставена след два дни, когато се извърши плащането. След това...

— Чакайте малко — прекъсна я Скарлет. — Правилно ли разбрах, че искате да си платя дълга сега, веднага?

— Ами, няма да имам никаква полза от него другата седмица, когато играта ще е свършила, нали така? Но не се тревожете, ще отложи плащането до изгрев-слънце, за да стигнете на някое сигурно място.

Сигурно място?

— Мисля, че е станала грешка. — Скарлет стисна ръба на тезгяха. Въображението ли й играеше номера, или сърцето в блюдото наистина бе започнало да бие? — Сметнах, че ще изгубя два дни от края на живота си.

— Аз откъде да знам кога ще свърши животът ви? — изкиска се продавачката, дрезгав звук, от който подът сякаш се разлюля под краката на Скарлет. — Не се тревожете, стига нищо да не сполети тялото ви, призори на осемнайсети ще се събудите жива и здрава.

Само два дни преди сватбата ѝ. Скарлет се опита да даде отпор на новата вълна от паника, заливаща я в отънъци на бучинишнозелено — цвета на отровата и парализиращия страх. Изгубила бе само три капки кръв, а имаше чувството, че е получила тежък кръвоизлив.

— Не мога да умра за два дни... след два дни трябва да си тръгна оттук!

Ако умреше сега, не би могла да намери сестра си и да се прибере навреме за сватбата. А и какво щеше да стане, ако някой друг, Данте например, намереше сестра ѝ, докато тя лежи безжизнена? Или ако играта свърши предсрочно и Тела намери Скарлет мъртва? Полезрението ѝ се стесняваше и потъмняваше по краищата.

Айко и продавачката се спогледаха по начин, който не ѝ хареса. Все така стиснала лъскавия тезгях, Скарлет се обърна към Айко.

— Ти ме измами...

— Нищо подобно — възрази Айко. — Не можех да знам, че няма да отговориш на въпросите.

— Но аз *отговорих* на въпросите — опита се да извика Скарлет, ала сделката вече си казваше своето, притъпяваше сетивата ѝ, караше я да се чувства почти безплътна в един прекалено плътен свят. Безсилна. — Какво ще стане, ако някой нарани тялото ми?

Айко я стисна за ръката, преди да е паднала.

— Трябва да се прибереш в стаята си.

— Не... — опита се да възрази Скарлет. Не можеше да се върне в „Змията“. Беше ред на Джулиан да спи в стаята им. Само че главата ѝ беше олекнала като балон, който напират да се отдели от тялото ѝ.

— Трябва да я изведеш оттук. — Продавачката стрелна Скарлет с остър поглед. — Ако умре на улицата, вероятно ще се окаже погребана под земята.

Ужасът на Скарлет придоби умопомрачителни размери и се оцвети в живачносиво. Слухът ѝ отказваше също като зрението, но въпреки това ѝ се стори, че продавачката не би имала нищо против да я погребат под земята. Нещо кисело, мухлясало и изгоряло се надигна в гърлото ѝ — вкусът на смъртта.

Едва имаше сили да остане права, камо ли да стигне пеша до странноприемницата. Когато се събуди, ще трябва да избере — дали да намери сестра си, или да си тръгне, за да стигне навреме за сватбата. Скарлет отдавна знаеше, че може да се стигне до тази дилема, но още не беше готова да вземе решението. А и какво щеше да направи Джулиан, ако се върнеше в стаята им и завареше там мъртвото ѝ тяло?

— Скарлет! — Айко я разтърси отново. — Трябва да стигнеш на сигурно място, дръж се. — Забута я към вратата и пъкна бучка захар в устата ѝ. — Ще ти даде сила. Не спирай да вървиш, каквото и да става.

Пот се стичаше по натежалите ѝ като олово крака. Коленете ѝ се подгъваха. Не би могла да стигне до странноприемницата. Бучката захар се беше разтопила до нещо гнило в устата ѝ.

— Ти защо не дойдеш с мен?

— Защото трябва да бъда на други места — отговори Айко. — Но не се тревожи, ще спазя думата си. Когато ти отнемат дни от живота, тялото ти умира, но умът ти продължава да живее във... в нещо като свят от сънища. Освен ако не унищожат тялото ти.

Скарлет отново направи опит да попита какво би станало тогава, но думите ѝ излязоха разкъсани, сякаш ги е сдъвкала на малки парченца, преди да ги изплюе. Можеше да се закълне, че бялото в очите на Айко преля в черно, когато момичето каза:

— Всичко ще е наред, само трябва да стигнеш до стаята си. Ще те намеря в света от сънища и ще ти покажа тетрадката си.

— Но... — Скарлет се олюля, — аз почти никога не помня сънищата си.

— Този ще го запомниш. — Айко я подпря и пъкна още една бучка захар в устата ѝ. — Но не трябва да казваш на никого, обещавай ми. А сега... — Тикна розовата рокля в ръцете ѝ и я побутна за последно. — Тръгвай, преди да си умряла.

По-късно Скарлет щеше да си спомня ясно само едно нещо от обратния си път до странноприемницата. Нямаше да помни колко са олекнали крайниците ѝ, как костите ѝ са се превърнали в прах, нито как на два пъти се е опитала да легне в лодките. Нямаше да помни как са я избутали от въпросните лодки, нито как е изпуснала розовата рокля с копчетата. Но щеше да си спомня младия мъж, който вдигна роклята от земята, а после я прихвана под ръка и ѝ помогна да стигне до „Змията“.

Хрумна ѝ изразът „безполезно красив“, макар че като се загледа по-внимателно в привлекателния си придружител, реши, че лицето му всъщност не е чак толкова хубаво. Кораво лице с остри черти и тъмни очи, засенчени от още по-тъмна коса.

Този човек не я харесваше и това не беше просто догадка от нейна страна — усещаше се по грубото му отношение. Как само стисна ръката ѝ, когато тя се опита да я издърпа от неговата.

— Пусни ме! — опита се да извика тя. Гласът ѝ беше много слаб, а хората, които биха могли да я чуят, бяха твърде заети да бързат към собствените си бърлоги. До изгрев-слънце и края на нощната магия оставаше не повече от четвърт час.

— Ако те пусна, просто ще изпълзиш в друга лодка. — Данте я влачеше през заоблената задна врата на „Змията“. Обгърна ги шумът на таверната. Халби със сайдер дрънчаха по стъклените плотове на масите. Развеселено пръхтене, доволно сумтене и изпъшкани истории за провал.

Само един елегантен господин с превръзка на окото и тъмночервено шалче видя как я влачат към едно стълбище, където въздухът потъмня и врявата утихна. По-късно Скарлет щеше да си спомни погледа му, но в онзи миг основната ѝ грижа беше да избяга от Данте.

— Моля те — промълви тя. — Трябва да стигна до стаята си.

— Първо трябва да поговорим. — Данте я притисна край стълбите, дългите му крака и татуираните ръце я заклешиха към

стената.

— Ако е за онзи ден... извинявай. — Наложил се да мобилизира силите си докрай, за да изрече думите разбираемо. — Не исках да те мамя. Не трябваше да те лъжа.

— Не става въпрос за лъжите ти — каза Данте. — Знам, че в тази игра хората лъжат. Онзи ден... — Млъкна, сякаш му бе трудно да запази спокойствие. — Разстроих се, защото вярвах, че си различна. Тази игра променя хората.

— Знам — потвърди Скарлет. — Точно затова трябва да стигна до стаята си.

— Не мога да ти го позволя. — Гласът му прозвуча почти грубо и в миг на прояснение тя с ужас си даде сметка, че сега Данте изглежда още по-зле. Тъмни кръгове обточваха очите му, сякаш не беше спал от дни. — Сестра ми изчезна и трябва да ми помогнеш да я намеря. Знам, че и твоята сестра я няма, и според мен това не е просто част от играта.

Не. Точно сега нямаше нужда да чува това. Изчезването на Тела беше просто поредният трик. Данте се опитваше да я уплаши. Джулиан бе споменал, че Данте е постъпил жестоко, за да спечели предишната игра, нали?

— Не мога да говоря за това в момента.

Трябваше да стигне до стаята си. Вече нямаше значение дали е ред на Джулиан да я ползва. Не можеше да умре тук. Не и пред Данте, който видимо беше откачил. Успя някак да измъкне роклята си от ръцете му.

— Защо не се видим в таверната... след като поспим малко?

— Тоест след като ти *умреш* за два дни? — Ръката му се сви в юмрук и удари стената. — Знам какво се случва с теб. Не мога да изгубя още една нощ! Сестра ми я няма, а ти...

Фрас!

Преди да е казал нещо повече, Данте полетя назад. Скарлет не видя удара, но явно е бил достатъчно силен, за да го събори по стълбите.

— Стой далече от нея! — Заля я топлина, когато Джулиан я прихвана нежно в прегръдките си. — Добре ли си? Той направи ли ти нещо?

— Не... Просто трябва да стигна до стаята. — Усещаше как минутите изтичат заедно с живота ѝ, а силата ѝ изтънява като паяжина.

— Карлита... — Джулиан я прихвана по-здраво, преди да е паднала. Беше толкова по-топъл от нея. Искаше ѝ се да се увие в него като в одеяло, да го прегърне също толкова крепко, колкото я прегръщаше той.

— Карлита, кажи нещо. — Гласът му вече не беше нежен. — Какво е станало с теб?

— Аз... мисля, че направих грешка. — Думите ѝ излизаха лепкави и бавни като сироп. — Едни момичета, едното с лъскава коса, другото с гофрета... трябваше да си купя рокли и те ме накараха да платя с време.

Джулиан изреди няколко колоритни проклетия.

— Не ми казвай, че са взели ден от живота ти.

— Не... — Скарлет полагаше усилия да остане на крака. — Взеха два.

Красивото лице на Джулиан се изкриви и стана смъртоносно или пък целият свят се кривеше в нещо опасно. Всичко се килна настрани, когато Джулиан я взе на ръце и праметна розовата ѝ рокля през рамото си.

— За всичко съм виновен аз — промърмори.

Качи я по стълбите, продължи по един много пиан коридор и я внесе в някаква стая, вероятно тяхната. Скарлет можеше само да гадае за подробностите, защото виждаше всичко в бяло. Безкрайно бяло, освен тъмното лице на Джулиан, надвиснало над нейното, докато той я слагаше внимателно в леглото.

— Ти къде беше... по-рано тази нощ? — попита тя.

— На грешното място.

Всичко се размиваше по краищата като прашно слънце рано сутрин, но Скарлет някак различи тъмните ресници около разтревожените му очи.

— Това значи ли, че...

— Шшшт — прошепна той. — Пести си силите, Скарлет. Мисля, че мога да оправя нещата, но искам да останеш с мен още мъничко. Ще се опитам да ти дам един ден от своя живот.

В главата ѝ беше такава каша, мислите ѝ се препъваха така бавно и нескопосно, докато магията завладяваше тялото ѝ, че в първия миг не повярва на ушите си. Но онзи поглед се беше появил отново в очите

му, поглед, който казваше, че Джулиан иска той да е плячката, а тя — хищникът.

— Наистина ли ще направиш това за мен? — попита тя.

Вместо отговор Джулиан сложи пръст на устните ѝ.

Нещо металическо, влажно и с едва доловимо сладък привкус. Храброст, страх и още нещо, което Скарлет не можа да определи. Подсъзнателно разбираше, че усеща вкуса на кръв. Такъв подарък получаваше за пръв път в живота си.

Красив по странен начин и притеснително интимен. Дар, от който Скарлет искаше още. Искеше още от Джулиан.

Близна върха на пръста му, но жадуваше да вкуси и от устните му. Да ги усети до своите, по шията си. Да усети силните му ръце по тялото си. Жадуваше за тежестта му върху себе си, да провери дали сърцето му бие със същия устремен темп като нейното.

Джулиан задържа още миг пръст върху устните ѝ, затвори ги с лек натиск, ала вкусът на кръв остана. А нейното желание се усили. Чуваше ритмичния пулс на сърцето му. И преди бе усещала остро присъствието му, но никога толкова осезаемо като сега. Лицето му я хипнотизираше, тъмната бенка под лявото око, линията на скулите, на ъгловатата челюст, хладният му дъх по бузата ѝ.

— Сега ще ми трябва малко от твоята кръв. — Гласът му беше толкова нежен, пропит от нежност, така както кръвта му беше пропита от всички чувства, събрани в гърдата му.

Скарлет никога не се бе чувствала толкова близо до друг човек. Знаеше, че би му дала каквото поиска, всичко, което поиска. Нямахше търпение той да отпие от нея, както тя беше отпила от него.

— Джулиан — прошепна тя, тихо, защото всеки по-силен звук би разрушил деликатността на момента, — защо правиш това?

Кехлибарените му очи срещнаха нейните и нещо в тях я накара да затаи дъх.

— Мислех, че отговорът е очевиден. — Хвана студената ѝ ръка и я вдигна към ножа си, но явно чакаше тя да му разреши изрично. И Скарлет разбра, че Джулиан не го прави заради играта. Случващото се беше извън нея, между тях двамата.

Скарлет притисна пръст към върха на ножа. Кръв се събра на голяма капка. Джулиан вдигна внимателно пръста ѝ към себе си и

когато меките му устни докоснаха кожата ѝ, целият свят се пръсна на милион парченца цветно стъкло.

Умиращото ѝ сърце заби по-бързо, когато езикът му нежно засмука пръста ѝ между зъбите. За миг отново усети чувствата му, толкова отблизо, сякаш бяха нейни. Страхопочитание, примесено с ожесточена решимост да я защити от всички и всичко, плюс нишка от болка, толкова силна, че Скарлет пожела да я понесе вместо него. Пръстът ѝ потъна по-дълбоко, опря в един от остриите му резци. Само преди дни застиваше от докосването му, а сега ѝ се искаше да е достатъчно силна, за да го прегърне.

Без да знае колко надълбоко е пропаднала, Скарлет си помисли, че да го обича би било като да се влюби в мрака, чувство плашещо и всепоглъщащо, но и красиво до сълзи, когато звездите изгреят.

Той близна за последно пръста ѝ... побиха я така болезнено студени тръпки, че се усещаха горещи. Миг по-късно той вече лежеше до нея в леглото, матракът потъна под тежестта му и той я притегли в прегръдките си. Гърбът ѝ пасваше идеално към силните му гърди. Тя се сгуши в него, надбягваше се със смъртта за всяка секунда, държеше се за Джулиан.

— Всичко ще бъде наред. — Джулиан галеше косата ѝ, докато пред очите ѝ се спускаше мрак.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Той каза още нещо, но Скарлет усети единствено ръката му по бузата си. Докосване толкова леко, че можеше да е плод на въображението ѝ, заедно с нежна целувка по тила, точно преди да умре.

Смъртта беше лилава на цвят. Лилав тапет и лилави температури. Лилавата рокля на баба й... само дете меденорусата жена, която носеше роклята и седеше на лилавия стол, приличаше на Донатела.

Страните й бяха пълни с цвят, усмивката й — пълна с пакостливост, а синината, загрозяваща лицето й преди няколко дни, беше изчезнала без следа. Ако сърцето на Скарлет биеше, сега би спряло.

— Тела, наистина ли си ти?

— Знам, че си мъртва в момента — каза Тела, — но все пак се опитай да измислиш по-добър въпрос. Нямаме много време.

Преди Скарлет да е отговорила, сестра й отвори старата книга в скута си. Много по-голяма от тетрадчицата, която Айко разносяше в реалния живот, тази книга беше с размерите на надгробна плоча и с цветовете на приказки за тъмни вълшебства — патиниран златен шрифт на фон от черен лед. Книгата погълна Скарлет в подвързаната си с кожа уста и я изплю на един студен тротоар.

Донатела се появи до нея, но сега изглеждаше по-нереална отпреди, леко размазана по краищата.

Самата Скарлет не се усещаше особено солидна, главата й се въртеше от сънуването, умирането и от всичко, което вървеше с тях, но все пак успя да попита:

— Къде да те намеря?

— Да ти кажа, би било измама — пропя Тела. — Гледай.

Пред тях лилаво слънце залезе зад великолепна къща, която приличаше на къщата с куличките, дома на Каравала, но по-малка и боядисана в тъмносливов цвят с виолетови орнаменти.

Момичето в къщата също беше облечено в лилаво. И неговата рокля приличаше на бабината. Всъщност беше същата рокля, а девойката беше баба й, но много по-млада, отколкото я помнеше Скарлет, и почти толкова хубава, колкото твърдеше по-късно, със златисторуси къдрици, които напомниха на Скарлет за Тела.

Прегръщаше тъмнокос млад мъж, който явно смяташе, че девойката би изглеждала по-добре без лилавата си рокля. Освен това доста приличаше на дядо ѝ, преди да натрупа килограми и червени капилляри да избият по носа му. Пръстите на младия мъж подръпваха връзките на лилавата рокля.

— Отврат — каза Тела. — Тази част не искам да я гледам. — И изчезна отново, докато Скарлет се чудеше накъде да гледа. Уви, накъдето и да се обърнеше, виждаше все същия прозорец.

— О — промълви младият ѝ дядо. — Аналиса.

Скарлет никога не беше чувала да наричат баба ѝ така. Винаги ѝ казваха просто Ана. Ала името Аналиса ѝ беше някак познато.

А после отвсякъде забиха камбани. Погребални камбани в свят, потънал в гъсти мъгли и черни рози.

Лилавата къща изчезна, а Скарлет се озова на друга улица, заобиколена от хора с черни шапки и скръбни лица.

— Знаех, че са зли — каза един мъж. — Роза нямаше да умре, ако те не се бяха появили.

Листенца от черни рози заваляха върху погребална процесия. Незнайно как Скарлет знаеше, че мъжът говори за участниците в Каравала. Жена беше загинала в дългата история на играта. В годината, когато Каравалът бе спрял да пътува, след като плъзнаха слухове, че я е убил лично Легендата.

„Онази жена явно се е казвала Роза“ — помисли си Скарлет.

— Този сън е отвратителен, нали? — Тела се бе появила отново, този път полупрозрачна като привидение. — Не обичам черното. Когато умра, би ли казала на всички да дойдат на погребението ми с ярки дрехи, моля?

— Тела, ти няма да умреш — смъмри я Скарлет.

Образът на Тела потрепна като пламъка на неуверена свещ.

— Може и да умра, ако не спечелиш играта. Легендата обича да...

Тела изчезна.

— Донатела! — извика Скарлет. — Тела!

Но този път сестра ѝ май беше изчезнала окончателно. Нямаше и следа от лилавата ѝ рокля или русите къдрици. Само пропито от скръб погребение.

Скарлет долавяше сивата тежест на скърбящите, наострила уши с надежда да чуе онова, което Тела не беше успяла да ѝ каже, когато траурните думи преминеха в клюки.

— Много тъжна история — прошепна една жена на съседката си. — Когато годеникът на Роза спечелил играта, наградата му била да я завари в леглото с Легендата.

— Аз пък чух, че именно тя отменила сватбата — каза другата жена.

— Никой не може да го види повече от веднъж. Казват, че при всяка игра носи ново лице. Красиво, но жестоко. Чух, че бил там, когато Роза се хвърлила от прозореца, но не направил нищо да я спре.

— Чудовище.

— Аз пък мислех, че именно той я е бутнал — обади се трета жена.

— Не буквално — каза първата. — Легендата обича да си играе с хората, а един от любимите му методи е да завърти главата на някое момиче. Роза скочила в деня, след като той я зарязал, а родителите ѝ разбрали какво е станало и отказали да я приемат у дома. Но годеникът ѝ обвинява себе си. Слугите му твърдят, че всяка нощ мълви насън името ѝ.

Трите жени обърнаха глави към млад мъж, който се влачеше в самия край на процесията. Тъмната му коса не беше толкова дълга, а по ръцете му нямаше татуировки — нямаше роза за Роза, — но Скарлет въпреки това го позна моментално. Данте.

Сигурно затова искаше така отчаяно да спечели тазгодишната награда, да върне към живот годеницата си.

И точно тогава Данте обърна глава към Скарлет. Но пълните му с болка очи не се спряха на нея, а се плъзнаха по множеството, сякаш търсеха нещо. Търсеха в сгъстяващата се завеса от черни листенца, които се сбираха в мека локва край краката на Скарлет, а няколко покриха очите на Данте миг преди той да мине покрай нея. Заслепиха го за единствения човек, когото най-вероятно търсеше, млад мъж с цилиндър, който стоеше само няколко крачки от нея.

Скарлет забрави да диша. В досегашните ѝ сънища лицето на Легендата винаги оставаше неясно, но ето че сега най-после го видя. Красиво, но студено лице, светлокафяви очи без топлина в тях, без

следа от усмивка по устните. Сянка на младия мъж, когото Скарлет познаваше. Джулиан.

ЧЕТВЪРТИ ДЕН ОТ КАРАВАЛА

Светът имаше вкус на лъжи и пепел, когато Скарлет се събуди. Влажни одеяла полепваха по потна кожа, лепкава от кошмари и спомени за черни рози. Поне Айко не я беше излъгала, когато каза, че ще помни този сън. Последните мигове, преди да умре, бяха смътни, но съня помнеше перфектно. Сънят ѝ беше солиден и истински като тежките ръце, които я прегръщаха.

Джулиан.

Ръката му лежеше отпусната току над гърдата ѝ. Скарлет си пое остро дъх. Пръстите му бяха студени, а мраморният лед на гърдата му се притискаше към гърба ѝ с небиещото си сърце. Тялото ѝ потръпна несъзнателно, но Скарлет само изскимтя тихичко, защото се боеше да не го разбуди от мъртвешкия му сън.

Помнеше го ясно от съня си, с цилиндъра. Сурово изражение. Точно такова изражение си бе представляла на лицето на Легендата и точно толкова привлекателен го беше рисувала във въображението си.

Спомни си уплахата в очите на ханджийката, когато жената беше видяла за пръв път Джулиан. Скарлет беше отдала реакцията ѝ на факта, че са специални гости на Легендата, но дали не беше възможно и друго обяснение — че Джулиан е Легендата? Той знаеше толкова много за Каравала. Знаеше какво да направи, докато тя умираше. И лесно е могъл да сложи розите в стаята ѝ.

В същия миг усети пулс зад гърба си.

Сърцето на Джулиан.

Или на Легендата?

Не.

Скарлет затвори очи и пое дълбоко дъх с надежда да се успокои. Бяха я предупредили, че играта ще ѝ погажда номера. Това не можеше да е вярно. Не знаеше кога точно се е случило, но в някакъв момент, на някакъв етап в този странен свят, пълен с невъзможни неща, Джулиан беше станал важен за нея. Започнала бе да му вярва. Но ако Джулиан беше Легендата, значи всичко важно за нея е било просто част от играта за него.

Гръдта на Джулиан се надигаше и спускаше зад гърба ѝ, топлината бавно се връщаше в тялото му. Скарлет я усещаше там, където телата им се допираха. При сгъвката на коленете. В долната част на гърба. Дъхът ѝ спря, когато той се притисна още към нея, а пръстите му се плъзнаха нагоре към ключицата ѝ.

Синкава следа от убождане на върха на един от пръстите му обагри страните ѝ в червено при спомена за кръвта му върху езика ѝ и за неговите устни около нейния пръст. Най-интимното нещо, случвало ѝ се някога. Имаше нужда да е било истинско. Искаше Джулиан да е истински.

Но...

Не ставаше въпрос какво иска тя. Джулиан неведнъж бе споменавал, че Легендата знае как да се грижи за гостите си. Ако можеше да се вярва на съня ѝ, той далеч не се ограничаваше с въпросната „грижа“. Така беше оплел онази бедна жена, че я бе тласнал към самоубийство. „Легендата обича да си играе с хората, а един от любимите му методи е да завърти главата на някое момиче.“ Думите от съня се надигнаха като стомашен сок в гърлото на Скарлет. Ако Джулиан беше Легендата, значи е оплел Тела в мрежите си още преди играта да е започнала. А може да беше съблазнил и двете им.

Догади ѝ се при мисълта за тази възможност. Съвсем ясно си спомняше онези последни мигове преди да умре и как се бе чувствала готова да му даде много повече от капка кръв, ако го беше поискал.

Трябваше да се измъкне от прегръдката му, преди да се е събудил. Все още хранеше надежда, че той не е Легендата, но нямаше право да го приема на доверие. Самата тя никога не би се хвърлила през прозореца заради мъж, но Тела беше по-импулсивна. Скарлет се беше научила да обуздава чувствата си, но летливите емоции и желаниа на Тела я тласкаха в разни посоки. Лесно можеше да си представи как Легендата и играта подхлъзват сестра ѝ към същия злополучен край като Роза, ако Скарлет не я спаси навреме.

Трябваше да се измъкне от стаята и да потърси Данте. Ако Роза е била негова годеница, значи Данте би трябвало да знае дали Джулиан е Легендата.

Затаила дъх, Скарлет хвана внимателно китката му и отмести едната му ръка от кръста си.

— Карлита — промърмори той.

Скарлет ахна тихичко, когато другата му ръка се плъзна нагоре по шията ѝ, оставяйки следа от огън и лед. Джулиан още спеше.

Но скоро щеше да се събуди.

Зарязала предпазливостта, Скарлет се измъкна от леглото и се строполи на пода. Роклята ѝ приличаше на кръстоска между траурна одежда и нощница, черна дантела и недостатъчно плат, но сега нямаше време да облича новата си рокля, а и в момента не ѝ пукаше особено.

Надигна се от пода. Пресметна, че е минал точно един ден от смъртта ѝ. Слънцето изгряваше на седемнайсети, значи ѝ оставаше само една нощ да намери Тела и да успее навреме за сват...

Скарлет зърна отражението си в огледалото и застина. В гъстата ѝ тъмна коса имаше сив кичур. Първо помисли, че е някакъв трик на светлината, но не — кичурът си беше там, под треперещите ѝ пръсти. На слепоочието, където не би могла да го скрие с плитка. Никога не се бе смятала за суетна, но в този момент ѝ идеше да заплаче.

Играта уж не беше истинска, ала имаше съвсем истински последствия. Щом една нищо и никаква рокля ѝ бе струвала толкова скъпо, какво още трябваше да плати, за да открие сестра си? И щяха ли да ѝ стигнат силите?

В момента определено не се чувстваше силна — очите ѝ бяха зачервени, мъртвешка слабост още тежеше в крайниците ѝ. Веригата от страх около шията ѝ се стягаше безмилостно при мисълта за изтичащото време. Но ако гадателят Найджъл беше прав за съдбата, значи не някаква всемогъща ръка определяше бъдещето ѝ, а собствените ѝ тревоги. Трябваше да се вземе в ръце. Да, чувстваше се слаба, но обичта към сестра ѝ бе по-силна от всякога.

Слънцето наскоро беше изгряло, значи Скарлет не можеше да напусне „Змията“, но поне можеше да оползотвори деня, като потърси Данте в странноприемницата.

Излезе от стаята. Светлина на свещи, топла и маслена, хвърляше сенки по кривия коридор, но нещо друго не беше наред. Миризмата. Обичайният мирис на пот и студени огнища беше примесен с нещо по-тежко, по-остро. Анасон, лавандула и гниеци сливи.

Не.

Заля я дива паника, а миг по-късно баща ѝ се появи иззад ъгъла.

Скарлет се шмугна обратно в стаята, заключи вратата и отправи гореща молитва към звездите — не към богове и светци, защото и да

имаше такива, те я мразеха. Как се беше озовал тук баща ѝ? Ако ги откриеше, нея и Тела, със сигурност щеше да убие сестра ѝ като наказание.

Искаше ѝ се да повярва, че е изпаднала в плен на някаква жестока халюцинация, но далеч по-вероятно бе баща ѝ да е разгадал фалшивото отвлечане, инсценирано от Тела. А може и Легендата да му е изпратил някакъв намек. „От кого се страхуваш най-много?“ — беше попитала жената, и Скарлет бе проявила глупостта да отговори.

С какво толкова беше заслужила омразата на Легендата? Без значение дали господарят на Каравала беше Джулиан или някой друг, очевидно ѝ имаше зъб по някаква незнайна причина. Заради писмата, с които го беше засипвала през годините? Или просто имаше садистично чувство за хумор и Скарлет му се е сторила лесна мишена? Или може би...

Началото на съня ѝ я застигна в грозни отънъци на лилаво, придружени от едно име — Аналиса. По време на съня не беше направила връзката, но сега изведнъж си спомни историите на баба си за произхода на Легендата. Как бил влюбен в момиче, което му разбило сърцето, като се омъжило за друг. Възможно ли беше баба ѝ да е била неговата Аналиса?

— Карлита? — Джулиан се надигна в леглото. — Защо си се облегнала на вратата така?

— Аз... — застина Скарлет.

Разрешената му черна коса обграждаше лице, изопнато от убедителна загриженост, но Скарлет виждаше друго — бездушната физиономия, с която Джулиан бе наблюдавал погребението на момичето, отнело живота си заради него.

Легендата.

Сърцето ѝ препусна. Каза си, че не може да е вярно. Джулиан не беше Легендата. Въпреки това притисна по-силно гръб към вратата, когато той стана от леглото и тръгна към нея с твърде стабилна и уверена походка за човек, който току-що се е събудил от смъртта.

Ако той беше Легендата, значи някъде в този негов магически свят се намираще Тела. Искаше ѝ се да му потърси сметка. Да го зашлеви отново. Но точно сега това с нищо не би помогнало. Ако Джулиан наистина беше Легендата и тази извратена игра беше неговият начин да си върне на баба ѝ, задето му е разбила сърцето, то

единственото предимство на Скарлет би било, ако той не разбере, че го е разкрила.

— Карлита, не изглеждаш добре. Кога се събуди? — Джулиан вдигна ръка и я докосна със студени пръсти по бузата. — Представа си нямаш колко много ме уплаши, направо...

— Добре съм — прекъсна го Скарлет и се плъзна настрана. Не искаше Джулиан да я докосва.

Той стисна зъби. Загрижеността му се стопи, заменена от... Скарлет би искала да го нарече гняв, но не беше това. Беше болка, обида. Ясно виждаше жилото на болката от отхвърлянето в отънъци на буреносно синьо, сбрало се над сърцето му като тъжна мъгла по зазоряване.

Открай време виждаше собствените си чувства в цвят, но за пръв път виждаше по този начин чувствата на друг човек. Не знаеше кое я шокира повече — че вижда цвета на чувствата му или че чувствата му са така наранени.

Опита се да си представи какви биха били чувствата му, ако той не беше Легендата. Преди Скарлет да умре, помежду им се беше случило нещо много специално. Спомни си с каква нежност я беше донесъл до стаята. Как беше дал ден от живота си за нея. Колко силни и сигурни бе усетила ръцете му около себе си в леглото. Дори можеше да види доказателството за саможертвата му — в тъмната четина по челюстта му имаше и едно сиво кичурче, огледален образ на сивия кичур в нейната коса. А сега тя дори не искаше да го докосне.

— Извинявай — каза Скарлет. — Просто... май още не мога да се отърся от случилото се. Ако ти се струва, че се държа странно, извинявай — повтори тя. Май се събраха твърде много извинения.

Мускул потрепна по челюстта на Джулиан. Той явно не й вярваше.

— Може би трябва да полежиш още малко.

— Знаеш, че не мога да се върна в онова легло с теб — сопна се Скарлет. Същото би казала и преди, но думите й прозвучаха твърде остро.

Джулиан заличи емоциите от лицето си, но турбулентните цветове над сърцето му доказваха, че чувствата му продължават да бушуват. Болката и обидата се примесиха с отънък на нещо, което Скарлет не беше виждала преди. Цветът беше трудно различим, нито

сребрист, нито сив, но Скарлет можеше да се закълне, че усеща силната емоция зад него... може би защото бяха споделили кръвта си?

Гърдите и гърлото ѝ бяха стегнати като в окови. Всяко вдишване ѝ причиняваше болка, докато гледаше как Джулиан върви към другата врата.

— Не възнамерявах да се върна в леглото с теб — процеди той.

Скарлет се опита да каже нещо, но гласните ѝ струни не работеха, а очите ѝ смъдяха от сълзи. Чак когато Джулиан излезе от стаята, Скарлет си пое отново дъх и осъзна дълбокия си страх — че Джулиан не просто е затворил вратата към общата им стая, а и към самата нея.

Скарлет стоеше с гръб, опрян в стената, и се бореше с импулса да изтича след Джулиан, да се извини за ужасното си, глупаво държание. Когато той излезе през вратата, тя би могла да се закълне, че не е Легендата, но същевременно рискът да му се довери и да сбърка беше прекалено голям, неприемлив.

Не, поправи се Скарлет.

Би могла да поеме риска на грешката.

Откакто бе пристигнала тук, на Каравала, всяко нейно действие беше съпроводено с риск. Някои от тези действия бяха завършили зле, но други я бяха изненадали приятно като интимния момент, който беше споделила с Джулиан. Не би се наложило да се жертва за нея, ако тя не беше направила грешката да изгуби два дни от живота си.

Може би точно това трябваше да направи сега, да поеме риск. Ако не заради себе си, то заради Тела. Джулиан ѝ беше съюзник от самото начало, а сега, когато баща ѝ се бе появил на острова, помощта му щеше да е още по-полезна.

О, богове, баща ѝ! Дори не беше казала на Джулиан, че той е тук. Непременен трябваше да го намери и да го предупреди.

Скарлет отвори разтревожено вратата. Гадната миризма на бащиния ѝ парфюм още се усещаше, но в коридора нямаше никого, освен онзи ужасен мъж с бомбето, който ѝ беше откраднал обиците. Мъжът не ѝ обърна внимание и тя хукна покрай него към стълбището. Не знаеше къде е отишъл Джулиан, но се надяваше, че не е излязъл от...

На следващата площадка Скарлет застина на място.

Джулиан, самоуверен като истински господар на Каравала, излезе от стаята на Данте, отвори напуканата врата на Тела и влезе в стаята ѝ.

Какви ги вършеше?

Джулиан мразеше Данте. И защо отиваше в преровената стая на Тела? Какво ставаше?...

Странноприемницата се разтреса от тежестта на множество стъпки в коридора на горния етаж. Три чифта стъпки, които вървяха към стълбището. Скарлет чу откъслечно думите на някакъв мъж.

Първата половина от изречението не разбра, но позна гласа на баща си и чу втората половина от казаното:

— ... и си я видял да минава оттук преди малко?

Цялото тяло на Скарлет се разтрепери.

— Преди няма минута. Хайде сега да си платиш. — Явно говореше онзи нещастник с бомбето.

Скарлет внезапно се озова на Трисда, гушеше се в сенките на стълбите и не смееше да мръдне от страх, че ще я хванат. Само че не можеше да остане тук. Баща ѝ всеки момент щеше да слезе по стълбите. Страхът беше лукс, какъвто не можеше да си позволи, нито имаше време да спори със себе си. Хукна на пръсти към стаята на Тела и влетя вътре. Опита се да заключи вратата, но бравата беше счупена.

Стаята беше празна.

Нито следа от Джулиан.

Но той определено беше влязъл тук.

Каза си, че непременно има някакво смислено обяснение. А после си спомни.

Умиращата градина в Прокълнатия замък. Изоставена и повехнала. А всъщност внимателно култивирана така, че хората да не се задържат там... точно като стаята на Тела. Скарлет си представи как Джулиан влиза, разбутва боклуците по пода, открива дъска от дюшемето със символа на Каравала, натиска я, докато друга дъска не се плъзва настрани, откривайки входа към таен тунел.

Тунел, който Скарлет трябваше да намери.

Звукът от стъпки навън стана по-силен като дисхармоничен съпровод на нейното трескаво търсене. Скарлет лазеше на четири крака по пода и търсеше изход. Тресчици се забиваха в пръстите ѝ.

Незнайно как претършуваната стая още миришеше на Тела. Силно ухание на меласа и диви мечти. Скарлет се разбърза — трябваше да открие сестра си, преди баща им да е намерил някоя от тях.

Вътре в камината всички тухли бяха покрити със сажди, но погледът ѝ попадна на едно по-светло петно, сякаш някой неотдавна е притиснал палеца си там. Под него, ако се вгледаш, под пласт мръсотия личеше символът на Каравала. Скарлет допря палец до по-светлото място и усети лек гъдел, но за един страшен миг нищо особено не се случи. После тухлите в камината бавно се раздалечиха, разкривайки дървено стълбище в богат махагонов цвят. В лампите отстрани имаше нажежени оранжеви въглища, а в средната си част стъпалата бяха износени, сякаш някой често слизаше и се качваше по тях. Сигурно точно оттук е минавал Джулиан, помисли си Скарлет, всеки път, когато изчезнеше от погледа ѝ.

Кое то все още не означаваше, че той е Легендата.

Само че ѝ ставаше все по-трудно да го повярва. Защо иначе би имал толкова много тайни? Дори да не съблязняваше Тела всеки път, когато се отделяше от Скарлет, Джулиан определено криеше нещо.

Студен и влажен повей смрази глезените ѝ, когато заслиза надолу. Макар да беше съвсем будна, роклята ѝ оставаше тънка като нощница и едва стигаше средата на прасците ѝ. На втората площадка стигна до тройно разклонение. Дясното беше покрито с нежнорозов пясък. Средното — с лъскави светещи камъчета като мътни локви светлина. Лявото беше от тухли.

Факли с езици от бял пламък осветяваха входовете към трите разклонения. И в трите посоки се виждаха множество следи от стъпки, отпечатъци от ботуши с най-различен размер. Сигурно всеки от трите тунела щеше да я скрие от баща ѝ, но само един щеше да я заведе при Джулиан... и при Тела, ако Джулиан наистина беше Легендата.

„Или да ме отведе до лудостта“ — помисли си Скарлет. Но тази опасност беше за предпочитане пред среща с баща ѝ.

Скарлет затвори очи и се послуша. Вляво се чуваше вятър, който се бие в капана на стените. Вдясно течеше буйна вода. А сетне, в средата, звук от отдалечаващи се тежки стъпки. Джулиан!

Скарлет тръгна с бърза крачка по средния тунел, наострила уши. Стъпките му се чуваха по-ясно, а в тунела ставаше по-студено.

А после стъпките спряха.

Изчезнаха.

Студена влага облиза тила ѝ. Скарлет се завъртя в ужас, убедена, че има някого зад нея, но видя само тихия коридор, настлан с камъчета, които бързо губеха светлината си. Хукна напред, ала кракът ѝ се закачи в нещо. Тя политна, протегна ръце да се подпре на влажната стена и едва не се строполи, когато видя в какво се е спънала.

Човешка ръка.

Жлъчен сок се надигна в гърлото ѝ. Кисел и горчив. Пет татуирани пръста се протягаха, сякаш да я стигнат.

Успя някак да преглътне писъка си, поне докато не погледна напред по коридора и не видя разкривения труп на Данте и Джулиан, надвесен над него.

Не може да е вярно, повтаряше си Скарлет. Тунелите се опитваха да я подлудят. Гадната миризма на гнило беше изкуствена. Ръката не беше на Данте, а на някой друг. Но дори да бяха откраднали нечий труп и да го бяха изрисували с татуировки като част от играта, не биха могли да наподобят останалата част от Данте, лицето, бледата кожа и изкривената глава, която едвам се крепеше на окървавения врат.

Джулиан завъртя глава към нея.

— Карлита, не е каквото изглежда...

Скарлет хукна, но той беше по-бърз. Настигна я веднага и я сграбчи със силните си ръце.

— Пусни ме! — гърчеше се Скарлет в хватката му.

— Скарлет, престани. Тези тунели усилват страха, не позволявай твоят да те контролира. Кълна се, че с Данте работехме заедно и ако спреш да се дърпаш, ще ти го докажа. — Джулиан я хвана още по-здраво, притискайки ръцете ѝ зад гърба. — Бях мъртъв цял един ден, наистина ли мислиш, че аз съм го убил?

Ако беше Легендата, лесно е можел да уреди някой друг да го убие.

— Ако сте работели заедно, защо се преструваше, че не го познаваш?

— Защото се бояхме, че нещо точно такова ще се случи. Знаехме, че Легендата ще познае Данте и Валентина от предишното им участие в играта, но тогава аз бях само зрител и Легендата не ме познава. Решихме, че ще е по-добре да запазим партньорството си в тайна, в случай че Легендата се досети каква е истинската цел на Данте.

Джулиан стрелна с поглед трупа, но лицето му остана безизразно. Не приличаше на човек, който току-що е намерил мъртвото тяло на свой приятел. Същото студено изражение Скарлет беше видяла на погребението. Легендата.

Изскимтя тихичко и макар всичките ѝ инстинкти да крещяха друго, насили тялото си да се отпусне. Да не изпищи, въпреки хватката на Джулиан. Да не го удари, когато той бавно пусна китките ѝ.

Единственото, с което трябваше да се пребори, беше нарастващият страх. Да изчака кротко, докато Джулиан махне ръцете си от кръста ѝ.

После тя...

Джулиан я притисна към стената само на няколко крачки след неуспешния ѝ опит да избяга.

— Ако не престанеш, и двамата ще загинем — изръмжа той.

После разкъса ризата си. Копчетата се разлетяха по пода, а той изправи гръб и отстъпи крачка назад, колкото светлината от факлите да огрее онова, което Скарлет бе сметнала за белег над сърцето му. Но не беше белег. По-бледа от отколешни спомени, високо на гърдите му се виеше татуировка с бяло мастило. Роза.

— Цветът е различен, но знам, че си виждала същата татуировка на ръката на Данте — каза Джулиан.

— Това не доказва нищо. Роза има навсякъде в Каравала. — Легендата беше обсебен от тях. Още едно доказателство, че сънят, изпратен ѝ от Айко, отговаря на истината. Нещо ѝ нашепна, че не е разумно да разкрива последния си коз на играча, който държи всички карти. Но вече ѝ бе писнало от игрички. На няколко крачки от нея легеше тялото на мъртвец. Тази игра беше стигнала твърде далеч.

— Няма нужда да ме лъжеш повече. Видях те на погребението. Знам, че ти си Легендата!

Тъмното лице на Джулиан застина. За миг изглеждаше сащисан, после чертите му омекнаха, сякаш току-що е чул нещо наистина смешно.

— Не знам какво погребение си видяла, но аз съм бил само на едно — погребението на сестра ми Роза, годеницата на Данте. Не съм Легендата. Тук съм да го спра, преди да е унищожил още някого, както унищожил нея.

Роза е била негова *сестра*? Отново започваше да се колебае. Но на какво се дължеше колебанието ѝ — защото Джулиан казваше истината или защото на нея отчаяно ѝ се искаше да му повярва? Опита се да види цвета на чувствата му, но този път над сърцето му нямаше нищо. Изглежда, връзката ѝ с емоциите му отслабваше.

— Видях рисунки — каза Скарлет. — Ако ти е била сестра, ти защо просто стоеше там? И носеше цилиндър.

— Вярваш, че съм Легендата, защото си ме видяла да нося цилиндър на някаква рисунка? — възкликна Джулиан, едвам

сдържайки смеха си.

— Не беше само цилиндърът! — Е, беше най-вече той, но... Джулиан премълчаваше и други неща. — Откъде знаеше какво да направиш, когато разбра, че умирам?

— Защото предния път, докато наблюдавах играта, чух едни хора да говорят за това. То не е тайна, просто малцина са готови да се разделят с ден от живота си заради друг. — Изглежда я многозначително. — Явно имаш проблеми с доверието — продължи студено той. — И след като се запознах с баща ти, не те виня. Но се кълна, че *не съм* Легендата.

— Тогава как се върна в „Змията“ онзи ден, след като те бяха ранили? И защо не се появи в таверната, както се бяхме уговорили?

Джулиан изпъшка.

— Не знам как това ще докаже, че не съм Легендата, но добре. Не дойдох в таверната, защото предната нощ ме бяха фраснали по главата. Успях се и когато слязох там, ти вече си беше тръгнала. — Подсмихна се, но някак насила. Нещо не беше наред.

Дори да не беше Легендата, Джулиан не ѝ казваше всичко. Ръцете му бяха стиснати в юмруци и задържаха тайните му така, както Скарлет толкова често стискаше в юмруци страха си, сякаш ако отпусне ръце, ще изгуби контрол над живота си.

— Ако наистина си тук да спреш Легендата, не си представям как се успиваш. А и още не си обяснил как се върна в „Змията“.

— Защо си толкова обсебена от това, не разбирам — каза той и поклати глава. — Добре де. Искаш да знаеш истината? — Джулиан се наведе по-близо, докато хладният му дъх не облиза шията ѝ отстрани, хладният му аромат не се пропи в кожата ѝ и усещането за него не изпълни целия тунел. — Изобщо не спях онази нощ. Нарочно те оставих да ме чакаш в таверната, защото след случилото се в стаята предния ден сметнах, че не е добре отново да те виждам. — Погледът му се спусна към устните ѝ и Скарлет потръпна. Светлината в тунела беше твърде слаба да различи цвета на очите му, но когато той отново я погледна, Скарлет си представи две жадни локвички от течен кехлибар, обточени с тъмни ресници. По съвсем същия начин я беше погледнал и предния ден, когато неговият гръб беше опрян във вратата, а Скарлет се притискаше към него.

— Започнах тази игра с една съвсем проста и ясна мисия. — Джулиан замълча, преглътна шумно, а когато заговори отново, гласът му беше нисък и дрезгав, сякаш с мъка изричаше думите: — Дойдох тук да намеря Легендата и да отмъстя за сестра си. Отношенията ми с теб трябваше да приключат веднага щом ме вкараш в играта. Така че, да, не бях напълно честен с теб, но не съм Легендата, кълна се.

Сигурно би могъл да троши камъни със силата на думите си, реши Скарлет. Джулиан по правило криеше чувствата си, но последните шест думи бяха оголени напълно. Тонът му не беше приятен, вярно, но Скарлет чу единствено истина в него.

Джулиан отстъпи назад, бръкна бавно в джоба си и извади оттам бележка.

— Намерих това в стаята на Данте. Слязох тук да се срещна с него, не да го убивам.

Дж.,

Валентина още я няма. Мисля, че Легендата ни е погнал.

Името ѝ беше познато.

Валентина беше сестрата на Данте. Скарлет трепна, спомнила си последната своя среща с него. На стълбището, побъркан от тревога. Ако не беше изгубила цял един ден, сигурно би могла да му помогне.

— Трябваше да направя нещо — промърмори тя.

— Нищо не можеше да направиш — с равен тон каза Джулиан. — С Валентина трябваше да се срещнем тук в нощта, когато ме удариха по главата, но тя така и не се появи.

Джулиан обясни, че имало тунели под целия комплекс. При входа на всеки имало релефна карта и ги използвали най-вече актьорите от Каравала, така че лесно да се придвижват от място на място.

— А понякога ги използват за убийства — добави мрачно той. Очите му бяха потъмнели, скулите му се очертаваха по-ясно от обикновено, изражение, сглобено от строшени неща.

Искаше ѝ се да знае как да го поправи, но той изглеждаше повреден почти колкото нея.

— Още ли държиш на отмъщението си? — попита тя.

— Ако е така, би ли се опитала да ме спреш? — Джулиан погледна към разкривеното мъртво тяло на Данте.

Скарлет чувстваше, че би трябвало да отговори с „да“. Предпочиташе да вярва, че насилието никога не е единствената възможност. Но убийството на Данте и изчезването на Валентина окончателно слагаха край на илюзията, че Каравалът е просто игра.

Скарлет бе смятала баща си за зъл човек, но Легендата беше същото чудовище като него. Изглежда, баба ѝ е била права, че колкото по-дълго Легендата играе ролята на злодей, толкова повече се превръща в такъв.

Посегна внимателно и хвана ръката на Джулиан. Пръстите му бяха напрегнати, студени.

— Съжалявам за сес...

Прекъсна я ехо от стъпки. Стъпки равномерни, решителни и наблизко. Гласове не се чуваха, но можеше да се закълне, че разпознава походката. Инстинктивно издърпа ръката си от ръката на Джулиан.

— Мисля, че това е баща ми!

Джулиан завъртя рязко глава към звука. Скръбта му изчезна в миг.

— *Баща* ти е тук?

— Да — каза Скарлет.

Двамата хукнаха едновременно.

— Насам. — Джулиан я дръпна към тухлен коридор, осветен от греещи паяжини.

— Не. — Скарлет понечи да поеме наляво. — Дойдох по тунел с камъчета. — Не помнеше светеци камъни да бяха вградени и в стените, но по онова време вниманието ѝ беше ангажирано с други неща.

Зад тях стъпките ставаха по-силни.

Джулиан се намръщи, но все пак я последва. Лактите му бръснаха нейните — тунелът ставаше все по-тесен, а от стените стърчаха камъни и ги притискаха.

— Защо не ми каза, че баща ти е тук?

— Точно затова те търсех, но...

Джулиан затисна с ръка устата ѝ и когато Скарлет вдиша, усети сол и мръсотия, притиснати към устните ѝ.

— Шшшт... — прошепна Джулиан.

Стисна един от светещите камъни на стената, завъртя го като дръжка на врата и издърпа Скарлет в някакво тъмно пространство. Стената зад гърба ѝ беше като лед, влажна и студена, буквално изпиваше телесната ѝ топлина през тънката рокля. Скарлет напразно се опитваше да си поеме дъх.

Анасон, лавандула и развалени сливи изместваха хладния аромат на Джулиан, нахлуваха като дим под странната врата, през която бяха влезли току-що.

— Ще те защита — прошепна Джулиан. Тялото му се притисна към нейното като щит миг преди тежките стъпки да стигнат до скривалището им, което сякаш ставаше все по-тясно. Ледените стени се впираха в Скарлет и я тласкаха все по-близо до Джулиан. Лактите ѝ опряха в гърдите му и тя се видя принудена да го прегърне през кръста. Телата им се долепиха плътно.

Сърцето ѝ прескачаше и препускаше. Наболата брада на Джулиан одра бузата ѝ, ръцете му се събраха ниско на гърба ѝ. През леката материя на роклята си Скарлет усещаше всяка извивка на

пръстите му. Ако баща ѝ отвореше вратата и я завареше така, щеше да я убие.

Скарлет направи опит да се дръпне назад, дишаше бързо и накъсано. Стори ѝ се, че таванът пропада бавно, спуска се леден към главата ѝ.

— Мисля, че тази стая се опитва да ни убие — прошепна тя. Стъпките на баща ѝ се бяха отдалечили и вече почти не се чуваха. Не би имала нищо против да остане тук още минута-две, но дробовете ѝ бяха почти смазани, притиснати между Джулиан и ледената стена. — Отвори вратата!

— Опитвам се — изръмжа Джулиан.

Скарлет си пое рязко дъх. Тънката рокля се вдигна над коленете ѝ, усещаше кокалчетата на Джулиан по гърба си, докато той опипваше с длани за изхода.

— Не го намирам — изпъшка той. — Мисля, че е от твоята страна.

— Нищо не усещам. — „Освен теб.“ Пръстите ѝ докосваха забранени места, докато тя се опитваше да опипа стената. Но колкото повече усилия полагаше, толкова по-голяма съпротива оказваше стаята.

Точно като океана край острова.

Колкото по-трескаво риташе с крака Скарлет, толкова по-голям ставаше страхът ѝ и толкова по-жестоко я наказваше водата.

Може би и сега беше така.

Джулиан беше споменал, че тунелите подсилват страха, но може би се и захранваха от него.

— Стаята откликва на нашите емоции — каза тя. — Мисля, че трябва да се успокоим.

Джулиан издаде тих звук.

— Точно в момента не виждам как ще стане. — Устните му бяха в косата ѝ, а ръцете му бяха точно под хълбоците, залепнали за извивките там.

— О — промълви Скарлет. Пулсът ѝ се ускори отново и заедно с това усети сърцето на Джулиан да препуска до гърдите ѝ. Преди седмица никога не би могла да се отпусне в ситуация като тази, дори и сега ѝ беше трудно. Но въпреки лъжите му беше сигурна, че с него е в

безопасност. Той никога не би я наранил. Пое си бавно дъх да се успокои и в същия миг стената спря да се движи.

Още едно вдишване.

Стаята се разшири едва доловимо.

Отвън все така не се чуваха звуци, издаващи присъствието на баща ѝ. Никакви стъпки или дишане. Нито онази противна миризма.

След още миг-два стената зад гърба ѝ се затопли в ярък контраст с влажната ѝ рокля. С разширяването на стаята Джулиан също започна да се отпуска. Голяма част от тялото на Скарлет още го докосваше, но не толкова плътно като преди. Гръдта му се движеше в ритъм с нейната, бавно и равномерно, а стените все така се отдръпваха.

С всеки дъх, който поемаха, стаята се затопляше. Скоро по тавана се появиха точки светлина като лунен прах и осветиха кръгла светеща дръжка над дясната ръка на Скарлет.

— Чакай... — предупреди я Джулиан.

Но Скарлет вече бе отворила вратата. И в същия миг стаята изчезна. Пред и зад тях се протягаше нисък проход, в стените му бяха забити счупени мидени черупки, които светеха като камъчетата преди, а подът беше покрит с пътечка от нежнорозов пясък.

Джулиан изруга.

— Мразя този тунел.

— Поне се отървахме от баща ми — отвърна тя. Стъпки не се чуваха отникъде. Единственият звук беше от океански прибой в далечината. На Трисда нямаше розови плажове, но ехото на прибоя ѝ напомни за дома, както и за още нещо.

— Откъде си знаел, че ще мога да те вкарам в играта? — попита Скарлет. — Получих поканите, след като ти пристигна на Трисда.

Джулиан разрита пясъка с крак и ускори стъпка.

— Не ти ли се струва странно, че даже не знаеш името на човека, за когото ще се омъжваш?

— Сменяш темата — отбеляза Скарлет.

— Не, това е част от отговора.

— Добре — каза тя и сниши глас. Все още не чуваше други стъпки, освен техните, но не искаше да рискува. — Името му е тайна, защото баща ми така иска, да контролира всичко.

Джулиан се заигра с верижката на джобния си часовник.

— А ако има и нещо друго?

— Накъде биеш?

— Мисля си, че може би баща ти се е опитвал да те защити. И преди да се развикаш, изслушай ме, моля те — побърза да добави той. — Не казвам, че баща ти е добър човек. От малкото, което видях, бих го нарекъл гадно копеле, но извън това мога да разбера основанията му да пази някои неща в тайна.

— Слушам те — подкани със свито гърло Скарлет.

Джулиан ѝ разказа онова, което Скарлет вече знаеше — за Легендата и баба ѝ Аналиса. Макар че неговата версия беше различна. В неговия разказ Легендата бе значително по-талантлив и невинен в началото. Важна за него била единствено Аналиса. Именно заради нея се превърнал в Легендата, а не от жажда за слава. А после, точно преди първото представление, я заварил в обятията на друг, по-богат мъж, за когото от самото начало смятала да се омъжи.

— След това Легендата откачил. Заклел се да унищожи Аналиса, като нарани семейството ѝ така, както тя била наранила него. Понеже Аналиса му била разбила сърцето, той се заклел да стори същото с дъщерите и внучките ѝ, ако такива имат нещастieto да се родят в нейното семейство. Щял да провали шансовете им за щастлив брак и любов, а ако в допълнение полудеели, толкова по-добре.

Последните думи Джулиан се опита да омаловажи с тона си, но Скарлет все още помнеше ясно съня си. Легендата не просто караше жените да се влюбват в него, а ги подлудяваше в буквалния смисъл на думата. Без съмнение правеше същото и с Тела в момента.

— Затова, когато с приятелите ми научихме за твоя годеж — продължи той, — знаехме, че е само въпрос на време Легендата да те покани на Каравала, за да провали сватбата ти.

И отново се постара думите му да прозвучат безобидно. Само че цялото бъдеще на Скарлет беше заложено на годежа ѝ. Без този брак беше обречена да живее на Трисда с баща си.

Пясъчната пътечка ставаше все по-стръмна и Скарлет се задъха от усилието да върви по нея. Мислеше за глупавите писма, които беше изпращала през годините. Никога не ги беше подписвала с пълното си име, освен последното, в което беше споменала за сватбата си — и именно на онова писмо Легендата беше отговорил.

В историята на Джулиан имаше смисъл, само че Скарлет се чудеше как обикновен моряк като него се е добрал до толкова много

информация. Тя изгледа с присвити очи тъмнокосия мъж, който вървеше до нея, и зададе въпроса, който многократно я беше измъчвал:

— Кой си ти всъщност?

— Да кажем само, че семейството ми има дебели връзки — отвърна той и я стрелна с усмивка, която според мнозина би била очарователна, но Скарлет не съзираше в нея и сянка от щастие.

Спомни си клюките, които беше дочула в съня си. Че семейството на Джулиан прогонило сестра му, когато научили за срамната ѝ връзка с Легендата. Доколкото познаваше Джулиан, той не би постъпил така безмилостно, но явно въпреки това чувстваше вина за стореното. А това чувство Скарлет познаваше отлично.

Повървяха в мълчание, докато Скарлет не събра смелост да каже:

— Не си виновен ти, между другото. За онова, което е сполетяло сестра ти.

В продължение на един крехък миг, тънък и дълъг като разтегната паяжина, се чуваха само далечните вълни и скърцането на ботушите им по пясъка.

— Тоест и ти не чувстваш вина, когато баща ти бие Тела? — Думите му бяха меки, прошепнати, но Скарлет усети всяка от тях като болезнено напомняне колко често не е съумявала да защити сестричката си.

Джулиан спря и бавно се обърна към нея. Погледът му беше дори по-мек от гласа. Стигна като милувка до повреденото в нея. От онзи вид докосване, което минава през изтерзана плът, покрай счупени кости и стига до ранената душа. Скарлет усети как кръвта ѝ се сгорещява под погледа му. Дори да беше облечена с плътна рокля, покриваща всеки сантиметър от тялото ѝ, пак би се почувствала гола пред очите му. Сякаш целият ѝ срам, чувството за вина и ужасните тайни спомени, които се опитваше да погребее, бяха изплували внезапно на повърхността.

— Виновен е баща ти — каза той. — Ти не си направила нищо лошо.

— Откъде знаеш? — възпротиви се Скарлет и поклати глава. — Наранява я, защото аз съм сгрещила в нещо. Защото аз не съм успяла да...

— Помощ! — Писък прекъсна разговора им като повей на вятър. — Моля! — И пак същият познат писък.

— Тела? — Скарлет хукна презглава, ботушите ѝ вдигнаха облачета розов пясък.

— Не! — извика след нея Джулиан — Това не е сестра ти.

Но Скарлет не му обърна внимание. Познаваше гласа на сестра си. Звучеше толкова отблизо, все по-силен и по-силен, отекваше в каменните стени, докато...

— Спри! — Джулиан я прихвана с ръка през кръста и я дръпна назад точно преди пясъчната пътека да свърши. Няколко пясъчинки се търкулнаха през ръба и паднаха в синьо-зелените води, които се пенеха петдесетина и повече крачки под тях.

Въздухът излезе със свистене от дробовете на Скарлет.

Страните на Джулиан се бяха зачервили, ръцете му трепереха около нея.

— Добре ли?

Краят на въпроса му потъна в изблик на зъл смях. Кисел звук от кошмари и други гадни неща. Изля се от стените през малки разкривени устица.

Още един номер на тези ужасни тунели.

— Карлита, не спирай. — Джулиан я докосна леко по хълбока и я побутна назад към по-безопасна пътека. Тунелите продължаваха да се кискат в изкривена версия на сестриния ѝ смях.

За миг беше повярвала, че е на крачка от Тела. Ами ако вече бе твърде късно да я спаси? Ами ако Тела се беше влюбила до лудост в Легендата, ако му се беше отдала така пълно, че не би искала животът ѝ да продължи след края на играта? Тела обичаше опасността така, както свещите обичаха пламъка. Сякаш изобщо не ѝ хрумваше, че някои от нещата, за което копнее, могат да я погълнат като огън.

Когато бяха малки, Скарлет винаги се заплесваше по магията на Легендата, докато Тела все разпитваше за по-тъмната му страна. Дори Скарлет не можеше да отрече, че има нещо съблазнително в мисълта да спечелиш сърцето на мъж, който се е закълел никога да не обича отново.

Само че Легендата не беше просто преситен, а умопомрачен, караше жените не просто да се влюбват, а да полудяват. Кой знае какви щуротии вгълпяваше на Тела... Ако Джулиан не я бе спрял преди миг, Скарлет като нищо можеше да падне в пропастта и да се пребие. А на Тела това ѝ беше специалитетът — да скача, без да мисли.

За пръв път се беше опитала да избяга с момче, когато беше на дванайсет. За щастие, Скарлет я намери, преди баща им да забележи отсъствието ѝ, но оттогава живееше в страх, че рано или късно Тела ще се забърка в неприятности, от които не би могла да я измъкне. Защо Легендата не се беше задоволил само с нейния съсипан годеж?

— Ще я намерим — каза Джулиан. — Онова, което сполетя Роза, няма да сполети сестра ти.

Искаше ѝ се да му повярва. След последното изпитание би дала мило и драго да се предаде в ръцете му, да му се довери безрезервно като преди. Ала думите, му вместо да я успокоят изтикаха на повърхността един въпрос, който Скарлет се бе опитвала да избягва след признанието му защо е държал на всяка цена да участва в играта.

Отдръпна се съзнателно от него.

— Когато ни доведе на Каравала, знаеше ли, че Легендата ще отвлече Тела, както е отвлякъл сестра ти?

Джулиан се поколеба.

— Допусках, че има такава вероятност. — С други думи — знаел е.

— Колко голяма вероятност? — попита задавено Скарлет.

В карамелените очи на Джулиан се появи нещо като съжаление.

— Никога не съм твърдял, че съм добър човек, Карлита.

— Това не го вярвам. — Мислите ѝ се върнаха към гадателя Найджъл и думите му, че бъдещето на човек може да се променя по силата на най-голямото му желание. — Вярвам, че поискаш ли, можеш да си добър.

— Вярваш го, защото самата ти си добра. Почтените хора като теб винаги смятат, че и другите могат да бъдат добродетелни, но аз не съм такъв. — Замълча. Нещо болезнено прекоси лицето му. — Когато ви доведох тук, знаех какво ще стане. Не знаех, че ще е Тела, но бях сигурен, че ще отвлече една от вас.

Краката ѝ бяха като без кости, тънка кожа около безполезни мускули. Дробовете я боляха от натиска на неизплакани сълзи. Дори роклята ѝ изглеждаше уморена и мъртва. Черната материя беше избледняла до сиво, сякаш нямаше сили да задържи цвета. Не помнеше дантелата да се е скъсала, но подгъвът на странната ѝ траурна нощница висеше на парцали около прасците ѝ. Не знаеше дали магията ѝ се е изчерпала, или роклята просто отразява собственото ѝ емоционално и физическо изтощение. Оставила бе Джулиан в основата на махагоновото стълбище с молба да не тръгва след нея.

Върна се в стаята си с напаления в камината огън и голямото легло. Единственото ѝ желание беше да се мушне под завивките. Да се предаде на дълбок сън, който поне за кратко да заличи ужасите на деня. Но сънят беше лукс, който Скарлет не можеше да си позволи.

Когато пристигна на острова, единствената ѝ грижа беше да се прибере у дома навреме за сватбата. Но сега, когато Легендата беше убил Данте, а баща ѝ се бе появил най-неочаквано, играта се беше променила. Скарлет усещаше натиска на времето, по-тежко от пресата на всички червени мъниста в пясъчните часовници на Прокълнатия замък. Трябваше да намери Тела, преди да я открил баща ѝ или Легендата да я е погълнал както пламъкът поглъща свещ. Ако се провалеше в това, сестра ѝ щеше да умре.

Слънцето щеше да залезе след по-малко от два часа и търсенето трябваше да започне отново.

Е, можеше да си отпусне минутка. Минутка да поплаче за Данте и за сестра си, и да се гневи, че Джулиан не е онзи, за когото го е мислела. Да се захлупи в леглото и да си пореве за всички неща, над които беше изгубила контрол. Да вземе глупавата ваза с рози на Легендата и да я метне по камината.

— Карлита... добре ли си? — Джулиан почука на вратата и нахлу, без да изчака отговор.

— Защо идваш? — Скарлет го изгледа намръщено, като се опитваше да преглътне сълзите си. Не искаше да я вижда, че плаче,

макар че за това май беше твърде късно.

Джулиан се оглеждаше трескаво за несъществуваща заплаха. Изглеждаше смутен, че я е заварил да плаче, а не съзира причина за сълзите ѝ, която да отстрани.

— Стори ми се, че чух нещо — каза накрая.

— Какво си чул? Не може да нахлуваш така! Върви си! Трябва да се преоблека.

Вместо да си тръгне Джулиан затвори кротко вратата. Погледът му се спря на счупената ваза и локвата вода на пода, после се насочи към зачервеното ѝ от сълзи лице.

— Карлита, не плачи заради мен.

— Успири за малко гордостта си. Сестра ми я няма, баща ми ни е открил, а Данте е мъртъв. Тези сълзи не са за теб.

Поне бе така добър да сведе засрамено очи. Но остана в стаята. Приседна предпазливо на леглото, матракът потъна под тежестта му, а нови сълзи се стекоха по лицето на Скарлет. Горещи, мокри и солени. Избликът на агресия отпреди малко беше отмил част от болката, но сълзите не спираха. Може би Джулиан беше прав и част от тях наистина бяха заради него.

Той се наведе към нея и пое една сълза с върха на пръста си.

— Недей — каза Скарлет и се дръпна като опарена.

— Заслужил съм го. — Той свали ръката си и се отдръпна, докато двамата не се озоваха в срещуположните краища на леглото. — Не трябваше да те лъжа и да те водя тук против волята ти.

— Изобщо не трябваше да ни водиш тук — сопна се Скарлет.

— Сестра ти щеше да намери начин да дойде, със или без мен.

— Това извинение ли е? Ако е така, не струва.

Джулиан отговори предпазливо:

— Не съжалявам, че направих онова, което искаше сестра ти. Вярвам, че хората трябва да са свободни сами да решават за себе си. Но искрено съжалявам за всяка лъжа, която си чула от мен. — Замълча, а когато я погледна, топлите му кафяви очи бяха по-нежни от всякога. И открити, сякаш искаше Скарлет да види в тях нещо, което обикновено пазеше скрито. — Знам, че не заслужавам още един шанс, но преди малко ти каза, че според теб мога да бъда добър. Аз не съм добър, Карлита, или поне не съм бил досега. Аз съм лъжец, циник и често правя ужасни грешки. Произхождам от горделиво семейство с

обтегнати отношения и след Роза... — поколеба се, после гласът му прозвуча по познатия дрезгав, задавен, гневен начин, по който звучеше винаги, когато станеше въпрос за сестра му. — След като тя умря, изгубих вярата си окончателно. Знаем, че това не е извинение. Но ако ми дадеш още един шанс, кълна се, че няма да съжаляваш.

Срещу тях огънят в камината пращеше и топлината му смаляваше локвата вода на пода. Скоро щяха да останат само розите и парчетата стъкло. Скарлет се сети за татуировката му. Прииска ѝ се Джулиан да беше обикновен моряк, озовал се по случайност на нейния остров. Мразеше го, защото толкова дълго я беше лъгал. От друга страна, можеше да разбере какво изпитва заради сестра си. Знаеше какво е да обичаш някого толкова неотменно и на всяка цена.

Джулиан се облегна на таблата на леглото, прекрасен и трагичен едновременно, тъмната коса висеше над уморените му очи, крайчетата на устните му се спускаха надолу, колосаната му до неотдавна риза сега беше цялата намачкана.

Скарлет също бе допуснала грешки заради играта. Но Джулиан никога не ги беше използвал против нея, така че и тя не искаше да го наказва.

— Прощавам ти — каза тя. — Само ми обещавай повече да не ме лъжеш.

Джулиан вдиша дълбоко и затвори очи, челото му се набръчка, изражението му бе някъде между благодарността и болката.

— Обещавам — промълви дрезгаво той.

— Ехо? — Дватамата се стреснаха от почукване на вратата. Джулиан скочи, преди Скарлет да е помръднала. Стрелна я поглед и оформи „скрий се“ с устни.

Не. Достатъчно се беше крила. Вирна брадичка въпреки гневния му поглед, грабна машата от огнището и тръгна след него към вратата.

— Имам доставка — съобщи женски глас.

— За кого? — попита Джулиан.

— За сестрата на Донатела Драгна.

Скарлет стисна по-силно машата, сърцето ѝ прескочи един удар.

— Кажи ѝ да я остави пред вратата — промълви тя почти без глас. Искаше ѝ се да се надява, че е улика, но постоянно мислеше за отрязаната ръка на Данте. Представи си как Легендата отсича ръката на Тела и я доставя в кутия пред вратата ѝ.

Чуха стъпките отвън да се отдалечават и Джулиан отвори. Кутията беше матовочерна с цвета на провалите и погребенията. Беше дълга и широка. До нея имаше ваза с две червени рози.

Още цветя!

Скарлет изрита вазата и остави цветята да умират в коридора, после издърпа кутията в стаята. Трудно ѝ бе да прецени дали е тежка или лека.

— Искаш ли аз да я отворя? — попита Джулиан.

Скарлет поклати глава. Изобщо не желаше да отварят черната кутия, но си даваше сметка, че губят ценни секунди. Повдигна внимателно капака.

— Какво е това? — Веждите на Джулиан се събраха.

— Другата ми рокля от магазина. — Скарлет се засмя с облекчение и извади дрехата. Момичето беше казало, че ще ѝ я доставят след два дни.

Само че нещо с роклята не беше наред. Изглеждаше различно. Цветът беше много по-светъл, почти чисто бял. Бял като за булчинска рокля.

Роклята сякаш ѝ се подиграваше. С несъществуващите си ръкави и дълбокото сърцевидно деколте, тази дреха не изглеждаше сладка, а скандална, много по-скандална от онази, която Скарлет беше избрала в магазина.

Кремави копчета грееха като слонова кост в топлата светлина на стаята. На дъното на кутията Скарлет намери малка бележка, прикрепена към счупена безопасна игла.

— Сигурно е паднала от роклята — измърмори Скарлет.

От едната страна на бележката имаше изображение на цилиндър, от другата — кратък текст:

Представям си, че ще ти стои прекрасно.
С топли поздрави,

Д.

— Кой е Д.? — попита Джулиан.

— Сигурно някой иска да повярвам, че е от Донатела. — Но Скарлет знаеше, че този подарък не е от сестра ѝ. Подигравката с булчинската рокля можеше да идва само от един човек, потвърждаваше го и цилиндърът върху бележката. Легендата.

Невидими паяци полазиха по кожата ѝ, чувството бе така различно от ярките цветове, с които я беше заляло първото му писмо.

— Мисля, че това е петата улика.

Джулиан изкриви лице в гримаса.

— Защо реши така?

— Какво друго да е? — каза Скарлет и извади бележката си с уликите.

Това е първата ти улика по пътя към нея.
Другите не ще получиш толкова лесно.

Някои ще те накара да се усъмниш в здравия си разум.

Картичка на Прокълнатия замък

~~Втората улика ще намериш сред отломките от нейното изчезване.~~

Следвай момчето с черно сърце?=сайдер

~~Третата ще трябва да заслужиш.~~

~~Четвъртата ще ти струва нещо ценно.~~

Два дни от живота ми срещу съня на Айко.

За петата ще трябва да скочиш в тъмното.

Мнозина ще се провалят, но един непременно ще успее.

Имаш ~~пет нощи~~ две нощи да откриеш четирите останали улики и момичето, а след това Легендата ще ти изпълни обещаното желание.

— Ето, вече съм разгадала първите четири улики — изтъкна Скарлет. — Остава само петата.

— Но как може това да е петата улика? — усъмни се Джулиан. Все така гледаше роклята, сякаш тя беше покрита не с копчета, а с нещо доста по-неприятно. И точно тогава Скарлет се сети. И копчетата, и цилиндърът бяха улики.

— Легендата е прочут със своя цилиндър, а аз от началото на играта постоянно намирам копчета — каза тя. — Не бях сигурна дали копчетата означават нещо, но след като видях тази рокля — цялата в копчета, — вече съм почти напълно сигурна, че е така. До магазина, от който купих роклята, имаше алея от копчета, която водеше до шапкарница и кинкалория във формата на цилиндър.

— Все още не разбирам защо това трябва да означава нещо. — Четеше бележката на Скарлет с улуките и въсеше чело. — „За петата ще трябва да скочиш в тъмното.“ Какво общо има това?

— Не знам. Може би става въпрос за доверие на сляпо. Един вид предизвикателство от страна на Легендата — да отидем в онзи магазин като цилиндър и да видим какво ни очаква там, без да задаваме въпроси и да търсим обяснение. — Скарлет не беше докрай убедена в теорията си, но беше разбрала, че колкото и логично да разсъждава, в

уравнението винаги ще има променливи величини, които ще ѝ убягват. Да, предпазливостта беше начин да се опази, но понякога я спираше прекомерно.

Ала Джулиан сякаш бе на противоположното мнение. Ако се съдеше по физиономията му, май искаше да я метне на рамо и да я заключи някъде, скрита от света.

— Слънцето ще залезе след по-малко от час — твърдо каза Скарлет. — Ако преди това ти хрумне нещо по-добро, ще се радвам да го чуя. Ако не, стъмни ли се навън, трябва да отидем в магазина и да видим какво ни чака там.

Джулиан погледна отново към роклята и отвори уста сякаш да каже нещо, но после стисна устни и кимна.

— Ще проверя дали баща ти не се мотае в коридорите, после тръгваме.

Скарлет го изчака да излезе, после облече роклята и взе копчетата, които беше събрала. Сториха ѝ се нищожни и съвсем обикновени, но може би в тях имаше нещо вълшебно, което да открие тепърва.

ЧЕТВЪРТА НОЩ НА КАРАВАЛА

На излизане от странноприемницата Скарлет не долови и следа от гадния парфюм на баща си. Точно преди да излязат, Джулиан се закле, че го е видял да напуска сградата, но въпреки това тя току хвърляше поглед през рамо с чувството, че баща ѝ ги наблюдава отнякъде и дебне сгоден случай да нападне.

Чудесата на Каравала все така танцуваха наоколо ѝ. На малки сцени по тротоарите момичета се дуелираха с чадъри, а нахъсани участници в играта търсеха улики. И въпреки това нещо в нощта ѝ се струваше странно, изместено. Въздухът беше необичайно влажен. Светлината също бе някак неестествена. Полумесецът на луната беше съвсем изтънял, ала заливаше със сребристо сияние иначе шарените магазинчета и превръщаше водата в течен метал.

— Нещо в този план определено не ми харесва — каза тихо Джулиан, когато тръгнаха по лъкатушната алея около въртележката от рози.

— Песен срещу дарение? — предложи органистът.

— Не тази нощ, благодаря — отвърна Скарлет.

Мъжът въпреки това засвири. Този път въртележката не се завъртя. Червените ѝ цветя останаха по местата си, ала музиката беше достатъчно силна да прикрие следващите думи на Джулиан:

— Според мен онзи магазин, за който говориш, е прекалено очевиден, за да бъде последната улика.

— Или пък тъкмо затова всички други са го пропуснали. Защото уликата е скрита на видно място. — Ускори несъзнателно крачка, когато приближиха триетажния магазин, от който беше купила роклите си.

Тежки буреносни облаци закриха луната и за разлика от предния път сега всички витрини тъмнееха. Магазинчето за шапки и кинкалория в съседство почти не се различаваше в мрака. И въпреки това характерната форма се открояваше ясно.

Обточена с широк пояс от черни сандъчета за цветя — досущ периферия на шапка, — двуетажната сграда определено приличаше на

цилиндър, алея от копчета водеше към черната ѝ кадифена врата.

— Това не е в стила на Легендата — настоя Джулиан. — Знам, че е прочут с нелепите си цилиндри, но уликите, които оставя на участниците, никога не са толкова лесни.

— Толкова е тъмно, че магазинът почти не се вижда. Не е толкова „лесно“.

— Не, нещо не е наред, усещам го — промърмори Джулиан под нос. — Мисля да вляза сам и да огледам.

— А може би никой от двамата ви не трябва да влиза. — Айко се бе появила изневиделица до Скарлет. Този път полата и блузата ѝ бяха сребърни, гримът на очите и устните — също. Приличаше на сълза, изплакана от луната. — Толкова се радвам, че си решила да облечеш тази рокля — продължи тя и кимна одобрително. — Сега изглежда дори по-добре отпреди.

Джулиан местеше поглед между двете им, в еднаква степен объркан и изпълнен с подозрение.

— Вие познавате ли се?

— Пазарувахме заедно — отговори Айко.

Лицето на Джулиан се вкамени.

— Ти ли си убедила Скарлет да купи роклите?

— А ти ли си онзи, който я заряза да го чака в таверната? — Айко вдигна високо обточените си с перлички вежди и го изгледа преценяващо, макар че би трябвало да го е познала от рисунките в тетрадката си. — Ако не си искал да ходи на пазар, не е трябвало да я зарязваш така.

— Не ме интересува дали ходи на пазар, или не — каза Джулиан.

— Значи не ти харесват роклите ѝ?

— Извинявай — прекъсна я Скарлет, — но ние бързаме.

Айко измери с преувеличено погнусен поглед шапкарницата.

— Препоръчвам ви да стоите далече от този магазин. Нищо хубаво няма да намерите вътре.

Изтрещя гръмотевица.

Айко вдигна глава към големите капки, които заваляха сребристи от небето.

— Трябва да тръгвам. Мразя дъжда, защото отмива магията. Просто исках да ви предупредя. Мисля, че и двамата сте на път да допуснете грешка.

И се отдалечи с плавна походка под сребърния дъжд.

Джулиан поклати глава. Капки полепваха по косата му. По лицето му се бореха за надмощие противоречиви мисли.

— Трябва да внимаваш с тази. Макар че за шапкарницата може и да е права.

Скарлет не беше толкова сигурна. Сънищата на Айко ѝ бяха дали някои отговори, но далеч не всички бяха ясни и еднозначни. Нямаше представа на чия страна е момичето. Дъждът се усили. Скарлет тръгна към входа на шапкарницата. За едно Джулиан беше прав — магазинът не беше в стила на Легендата. Нямаше нищо вълшебно или романтично в него. Ала в същото време изглеждаше важен. Изпълваше я с изумруденозелено предчувствие, че вътре ще открие нещо значимо.

— Влизам — заяви тя. — Петата улика изисква да скочиш в тъмното. Дори да не ме заведе до Легендата, може да ме доближи до Тела.

Скарлет отвори вратата на странния магазин и над главата ѝ звънна камбанка.

Бонета с цвят на праскова, лимонени бомбета, жълти плетени шапки, кадифени цилиндри и лъскави тиари покриваха всеки сантиметър от извития като купол таван, а от пода като чудати диви цветя изникваха пиедестали, на които беше изложена дребна стока. Купи със стъклени обувалки, макари с невидим конец, птичи кафези, пълни с панделки от пера, кошници, преливащи от самовдяващи се игли и копчета за ръкавели, уж изработени от леприкорнско злато.

Джулиан влезе след нея и се отърси като мокро куче. Дъждовни капки полетяха към всичко наоколо, включително към наконтения господин, който стоеше на метър встрани от вратата.

Дори сред толкова много цветове и лъскави аксесоари този господин правеше впечатление. Облечен с тъмночервен фрак и шалче в същия цвят, той изглеждаше като част от декорацията на магазина. Беше от онзи вид млади мъже, които каниш на празненство, защото изглеждат едновременно привлекателни и интригуващи. Под фрака си носеше червена жилетка, която контрастираше с тъмната риза и тъмните прилепнали панталони, натъпкани във високи сребристи ботуши. Ала друго прикова вниманието на Скарлет — цилиндърът с копринена периферия на главата му.

— Легендата — ахна тя и сърцето ѝ падна в стомаха.

— Извинете, какво казахте? — Мъжът свали цилиндъра си и го остави на щанд с подобни шапки. Тъмна като мастило коса се разля покрай челото му и облиза ръба на черната му яка. — Поласкан съм, но мисля, че ме бъркате с друг човек. — Завъртя се към Скарлет с развеселена усмивка на лице.

Скарлет застина, усети как и Джулиан се напруга до нея. И преди беше виждала младия мъж. Лицето му не беше от онези, които едно момиче лесно забравя. Дълги бакенбарди преливаха в грижливо оформена брада — истинско произведение на изкуството, — която обточваше устни, създадени за тъмен шепот, и прави бели зъби, идеални да ги впиваш в разни неща.

Скарлет потръпна, но не отклони поглед, прикован в черната превръзка на окото му.

Същият млад мъж беше видяла в нощта, когато светът наоколо ѝ потъна в черно-бели краски. Той не я бе забелязал тогава, но сега определено я виждаше. Гледаше я втренчено. Дясното му око беше зелено като прясно обработен смарагд.

Джулиан пристъпи към нея и влажният ръкав на дрехата му опря в ръката ѝ. Полазиха я студени тръпки. Джулиан не каза нито дума, но погледът, с който измерваше младия мъж, беше толкова заплашителен, че сякаш цялото помещение се разлюля, а цветовете станаха войнствено ярки.

— Не мисля, че този тип може да ни помогне — промърмори той.

— Да ви помогна с какво? — Джентълменът с превръзката на окото имаше странен акцент, който Скарлет не разпозна. И въпреки убийствените погледи на Джулиан тонът му си остана приканващо любезен. Гледаше към Скарлет почти все едно е очаквал да я види тук.

Може и да не беше Легендата, но определено беше някой. Скарлет протегна към него ръка да му покаже копчетата, които беше събрала в хода на играта. Нямахше представа какъв конкретен въпрос би могла да зададе във връзка с тях, но се надяваше с тяхна помощ да си отвори някаква тайна вратичка като онези в Прокълнатия замък и в стаята на Тела.

— Чудехме се дали не бихте могли да ни помогнете с тези — каза тя.

Джентълменът прихвана леко ръката ѝ. Носеше черни ръкавици, но дори през кадифената им материя се усещаше, че ръцете му са меки. Беше от онези аристократи, които не си цапат ръцете с черна работа.

Повдигна ръката ѝ уж да разгледа отблизо копчетата, но не погледна към тях, а продължи да следи лицето ѝ. Зоркото му зелено око я гледаше втренчено, любезно и опасно.

Джулиан се изкашля многозначително.

— Няма ли да погледнеш копчетата, приятел?

— Вече ги погледнах. Но не проявявам интерес към дреболии. — Сви пръстите на Скарлет около копчетата и преди тя да е дръпнала ръката си, я целуна, като устните му се задържаха върху пръстите ѝ доста по-дълго от необходимото.

— Мисля, че е по-добре да си вървим — каза Джулиан. Копчетата му бяха побелели, ръцете му — стиснати в юмруци и отпуснати покрай тялото, сякаш с мъка се въздържаше от някакъв акт на насилие.

Скарлет се замисли дали да не си тръгнат, преди да се е случило нещо непоправимо. Но да скочиш в тъмното по правило изискваше сериозни усилия. Напомни си, че шалчето на джентълмена беше останало червено дори след като всичко наоколо ѝ потъна в черно-белите отсенки на вълшебния сайдер, а това означаваше, че мъжът е важен.

Той все така я следеше с втренчен поглед, сякаш очакваше от нея да му зададе някакъв въпрос. Устните му се извиха в нова усмивка, видяха се опасните му бели зъби.

Джулиан я прегърна през рамо.

— Би ли престанал да зяпаш така годеницата ми.

— Странно — каза джентълменът. — А аз през цялото време си мислех, че е моя годеница.

Инстинктите ѝ крещяха да си плюе на петите, но тялото ѝ не помръдваше. Ярки цветове се завихриха в нея.

Чу го да изрича името си — граф Николас д'Арси, — усети и как ръката на Джулиан се стяга около рамото ѝ.

— Греша — заяви самоуверено Джулиан. — Бъркаш годеницата ми с друга жена. Цяла седмица я бъркат с други хора. Нали така, любима? — Той стисна предупредително рамото ѝ.

Но шокът ѝ пречеше да реагира. Копчетата не са били никакви улики. Черната кутия със светлата, украсена с копчета рокля, не е била нито от Легендата, нито от сестра ѝ. Д. е било за Д'Арси.

Изглежда, също като Легендата, и годеникът ѝ обичаше игричките. Макар че колкото по-дълго Джулиан я прегръщаше през раменете, толкова по-раздразнен изглеждаше граф Николас д'Арси.

Трудно ѝ бе да повярва, че това е мъжът, написал ѝ онези прекрасни писъмца. Не изглеждаше зъл, далеч не беше грозен, но и не отговаряше ни най-малко на представата ѝ за човека, написал писмата. Графът, с когото си беше писала, изглеждаше нетърпелив да се срещнат и нуждата от тайнственост най-после да отпадне. Сега започваше да се пита дали просто не е писал онова, което е смятал, че тя иска да прочете, защото мъжът, който стоеше пред нея сега, съвсем не изглеждаше прозрачен, тъкмо напротив. Приличаше на човек, който обича да пази тайни.

— Дано не си разочарована. — Графът нагласи шалчето си. В същия миг задната врата се отвори и двама мъже влязоха в магазинчето. Лавандула. Анасон. Гнили сливи.

— Скъпа, мисля, че трябва да си тръгнем веднага. — Джулиан отвори рязко предната врата в мига, в който Скарлет видя баща си да влиза през задната.

Всички оттенъци на лилавото се разляха пред очите ѝ.

Но Джулиан не се поколеба и за миг. Веднага щом графът посегна към Скарлет, той бутна един пиедестал с купа стъклени очи и

я дръпна в суматохата към изхода и пелената от сребърен дъжд. Скарлет сграбчи ръката му, застигната от гневните думи на баща си:

— Спрете я на всяка цена! — извика той.

— Скарлет, няма нужда да бягаш! — Гласът на графа беше доста по-мек от бащиния ѝ, но това не му попречи да хукне след тях на мига, и то доста бързо, особено за един така елегантно облечен господин.

Скарлет повлече Джулиан към един покрит мост — надяваше се да е същият, като онзи отпреди две нощи, онзи, който се местеше. Но не се оказа той. Баща ѝ и графът продължаваха да тичат след тях по лъкатушните улици между ярко осветени магазини, покрай хора, които ръкопляскаха, сякаш това бе част от представлението.

— Насам... внимавай. — Джулиан я повлече встрани от хлъзгавата централна улица, към каналите, през навалица от хора, които се опитваха да стигнат до някакъв подслон. — Скачай.

— Има светкавици! — извика Скарлет. — Опасно е с лодка.

— Да имаш по-добра идея? — Джулиан скочи в лодката и грабна веслата.

— Скарлет! — крещеше баща ѝ през шума на дъжда. — Не го пра... — Гръмотевица заглуши думите му. Светкавица раздра небето и в светлината ѝ Скарлет видя нещо, което не беше виждала преди.

Баща ѝ изглеждаше уплашен. Дъждовни капки се стичаха по лицето му като сълзи. Сигурно беше трик на светлината, но за миг ѝ се стори, че баща ѝ наистина я обича, че дълбоко в себе си наистина ѝ желае доброто. Изражението на графа се криеше в мрака, но по-рано, докато тичаха, Скарлет можеше да се закълне, че е прочела силно вълнение по лицето му, физиономия на човек, който харесва предизвикателството на гонитбата.

Погледна настрани и обви с ръце коленете си. Греблата на Джулиан пореха водата. Дори ако баща ѝ все още бе способен на нежност и обич, дори ако графът отговаряше на романтичните ѝ представи, пак не би събрала кураж да се върне при някого от двама им.

Вече бе взела своето решение и това се бе случило, преди да избяга с Джулиан от шапкарницата. Не би могла да посочи точния момент на прелома, но вече знаеше, че уреден брак с мъж, когото почти не познава, не е решение на проблемите ѝ. Най-после разбираше

какво е имала предвид Тела, когато каза, че в живота има и по-важни неща от безопасността.

Гледаше как Джулиан напряга мишци за поредното загребване под насечената светлина на поредната светкавица. Преди да го срещне, вярваше, че ще е доволна просто да се омъжи за някого, който ще се грижи за нея, но Джулиан ѝ беше отворил очите и за други желаниа.

Преди си беше помислила, че да се влюби в него би било да се влюби в мрака, ала сега представата ѝ търпеше промени — би било да се влюби по-скоро в звездното небе. Съзвездията винаги са там, неизменни и великолепни пътеводни светлилки на черния фон.

— Карлита, чу ли какво казах?

Скарлет откъсна поглед от небето и го сведе към подгизналия млад мъж пред себе си.

— Какво?

— Трябва да слезем от лодката! — повиши глас Джулиан да надвика дъжда миг преди лодката им да се удари в някакъв тъмен кей.

— Къде сме?

— При Прокълнатия замък.

— Не... — Нишки на виолетова паника грейнаха пред зора ѝ. Найджъл ѝ беше казал, че Тела не е в замъка. — Трябва да намерим сестра ми. Сгреших за копчетата, но все трябва да има...

— Не можем да останем във водата — прекъсна я Джулиан.

— Светкавиците ще ни убият. — И сякаш в потвърждение на думите му нови сребристи паяжини разсякоха небето.

— Но ако баща ми я открие преди...

— Имаш ли изобщо представа къде да я търсим?

Когато Скарлет не отговори, Джулиан я грабна за ръката и я изтегли на мътно осветения паянтов кей. Единствената светлина идваше от гигантските пясъчни часовници на замъка и неспокойните червени мъниста в тях. Айко явно беше права, че дъждът отмива магията, защото замъкът вече не грееше. Не беше златен, а като от стар, позеленял бронз. Платницата на изоставени шатри плющяха в двора му и монотонният им ритъм заместваше живата песен на птиците от предните ноци.

— Трябва да се скрием от дъжда — каза Джулиан.

— Предпочитам да не губя лодката от поглед. — Скарлет притича под една арка наблизко, откъдето виждаше кейовете и канала.

— Спре ли дъждът, трябва да подновим търсенето.

Джулиан не отговори веднага.

— Мисля, че играта, или поне твоето участие в нея — каза накрая, — трябва да приключи. Изобщо не трябваше да те водя тук. Мога да те заведа на безопасно място, да те махна от остро...

— Не! — прекъсна го Скарлет. — Не тръгвам без сестра си. След случилото се преди малко баща ми буквално ще откачи и щом намери Тела, ще си го изкара на нея.

— Ами ти? Все така ли ще се жертваш? Ще се омъжиш ли за Николас д'Арси?

Искаше ѝ се да не беше задавал този въпрос. Ако останеше в играта и баща ѝ я намереше, нямаше да я убие, а щеше да я омъжи за графа, което по някакъв начин също вещаеше смърт. Но ако не се омъжеше за Д'Арси, как щеше да защити сестра си?

— Не знам какво да правя.

Джулиан изръмжа.

— Значи все още не си се отказала от годежа, така ли?

— Не знам! Но какъв друг избор имам? — попита тя.

Сребърният дъжд се усили.

Скарлет чакаше Джулиан да каже нещо. Да я ободри някак. Да ѝ каже, че той би могъл да е другият ѝ избор. Само че това беше нелепо, разбира се. Наистина ли си беше помислила, че той ѝ така ще ѝ предложи нов живот, ще се ожени за нея?

Нова светкавица раздра небето и Скарлет получи своя отговор. Джулиан стоеше близо до нея, но изражението му беше студено, затворено. Спомни си как беше бръснал боклуче от рамото си през първата нощ. Да, може би не искаше Скарлет да се омъжи за графа, но това още не значеше, че планира той да заеме мястото му.

— Толкова съм глупава. — Гласът ѝ танцуваше на границата между истерията и писъка. — Всичко това е без значение за теб. Видя годеника ми, изревнува, реагира необмислено и сега съжаляваш.

— Така ли мислиш? — Думите му прозвучаха дълбоко и грубо. — Мислиш, че бих рискувал да ядосам баща ти и да те поставя в опасност, защото *ревнувам*? — И се засмя, сякаш намираше идеята за абсурдна.

— Такъв лъжец си — тросна се Скарлет.

Джулиан сви устни.

— Това вече ти го казах.

— Не, себе си лъжеш. Решиш ли, че ме губиш, бързаш да ме вземеш в прегръдките си, но приближа ли се твърде много, ме отблъскваш.

— Отблъснах те само веднъж — отбеляза дрезгаво Джулиан и пристъпи към нея. — Определено ревнувах тогава, но това не е единствената причина да те отблъсна с надеждата да се махнеш оттук.

— Тогава какви са другите причини, кажи ми — настоя тя.

Джулиан направи още крачка напред, докато помежду им не остана празно място. Скарлет усещаше допира на влажните му дрехи по своите. Той обви бавно ръка около кръста ѝ, сякаш ѝ даваше възможност да се отдръпне. Но тя вече беше взела решение. Сърцето ѝ препусна още по-бързо, когато другата му ръка се озова на гърба ѝ. Той я придърпа нежно към себе си и устните им... После изведнъж спря.

— Това достатъчно близо ли е по твоите стандарти? — прошепна той, устните му бяха на сантиметри от нейните. На милиметри от целувка. — Сигурна ли си, че го искаш?

Скарлет кимна. От Джулиан не искаше защита, просто желаше да бъде с него. С мъжа, който я беше спасил от удавяне, и то не само в буквалния смисъл.

Ръката му се плъзна надолу, нежно и решително, и отново я притисна към тялото му, а другата обхвана врата ѝ под косата, погали я и тръгна в нова посока.

— Не искам да съжаляваш за избора, който си направила. — Думите му прозвучаха сериозно, почти сякаш искаше от нея да се отдръпне, но начинът, по който я докосваше, говореше за друго. Ръката му се беше преместила и пръстите му се плъзгаха нежно по очертанията на долната ѝ устна. Имаха вкус на дърво и дъжд, мокри от допира с косата ѝ. — Има неща, които не знаеш за мен, Карлита.

— Тогава ми кажи какви са — подкани го тя. Вече ѝ беше разказал за сестра си и Легендата, но явно в живота му имаше и други сенки.

Пръстите му още бяха върху устата ѝ. Тя ги целуна бавно, един по един. Съвсем леки целувки, по-скоро допир, но с несъразмерен ефект, ако се съдеше по това как се впиха пръстите на другата му ръка

в кръста ѝ. Полагайки усилия да овладее гласа си, Скарлет вдигна очи към лицето му, потънало наполовина в мрак, и каза:

— Не се страхувам от тайните ти.

— Ще ми се да кажа, че така и трябва. — Джулиан погали за последно устните ѝ, после ги покри със своите. Бяха посолени от пръстите му и по-напрегнати от ръката, която се плъзгаше надолу по гръбнака ѝ, и другата, която се стягаше около кръста. Държеше я, сякаш се боеше да не я изпусне, а тя се притисна в него и плъзна ръце по силния му гръб.

Той промълви нещо недоловимо за слуха, но устните ѝ усетиха съвсем ясно посланието на нечути думи. Скарлет разтвори послушно устни, усети хладния вкус на езика му и върховете на зъбите, които се впиха леко в долната ѝ устна. Всяко докосване пораждаше цветове, каквито не беше виждала преди. Цветове меки като кадифе и остри като искрици, които се превръщат в звезди.

Тази нощ луната се помая на небето, отправила сребристия си взор към тях. Видя как Джулиан взема ръката на Скарлет и я стисва крепко. Как я целува още веднъж, нежно и дълго, уверение без думи, че остава с нея.

Ако тази история беше от друг вид, двамата щяха да останат така, прегърнати, докато слънцето се събуди и метне дъги по изтерзаното от буря небе.

Ала магията на Каравала се захранваше най-вече с време, поглъщаше часовете на деня и ги превръщаше в нощни чудеса. А тази нощ беше към края си. Почти всички червени мъниста в двата пясъчни часовника на Прокълнатия замък се бяха изсипали през стеснението. Като падащи венчелистчета на роза.

Скарлет вдигна поглед към Джулиан.

— Какво има? — попита той.

— Мисля, че знам коя е последната улика. Розите.

Мислеше за вазата с цветя, която беше намерила до кутията с роклята. Приела бе, че двете неща вървят в комплект. Не знаеше какво означават розите, знаеше само, че се появяват постоянно в играта. Изглеждаше логично да са част от петата улика. Все трябваше да символизират и нещо друго, освен препратка към Роза.

— Трябва да се върнем в „Змията“ и да огледаме розите — каза тя. — Може да има нещо по листенцата им или бележка, прикрепена към вазата.

— Ами ако баща ти ни види, като се върнем?

— Ще минем по тунелите. — Скарлет повлече Джулиан през двора. Нощта беше студена, но стана още по-студена, когато стигнаха до изоставената градина. Заобикаляха ги скелети на изсъхнали растения, а зловещият фонтан в средата капеше меланхолично като песен на сирена.

— Не знам дали идеята е добра — подхвърли Джулиан.

— Откога ти стана плашливият? — пошегува се Скарлет, макар че самата тя долавяше неспокойни отсенки на охра, които не бяха

свързани със заклинанието на омагьосаната градина.

Вече беше направила една гигантска грешка с шапкарницата и не искаше да допусне нова. Но Айко беше права, че някои неща си заслужават риска, независимо от цената. А и вече имаше чувството, че се опитва да спаси не само Тела, а и себе си.

Досега не се беше замисляла сериозно за тазгодишната награда — желанието, — но сега определено мислеше за него.

Ако спечели играта, току-виж наистина успяла да спаси и двете им.

Издърпа ръката си от ръката на Джулиан и натисна релефния символ на Каравала във фонтана. Точно като преди, водата се оттече и басейнът се преподреди във вита стълба.

— Хайде — подкани и махна на Джулиан да мине напред. — Слънцето всеки момент ще изгрее. — Представи си как светилото раздира мрака и води зората на деня, в който по план Скарлет трябваше да си тръгне. И за пръв път, въпреки всички прекеждия, се зарадва, че е останала, защото сега бе твърдо решена да спечели играта и да си тръгне не само с Тела, а и с нещо повече.

Стъпи на първото стъпало и протегна отново ръка към Джулиан.

— Защо ми се струва, че хукваш да бягаш всеки път, когато аз се появя? — Губернатор Драгна цъфна в другия край на изоставената градина, следван от графа, чиято черна коса висеше мокра пред очите, а предишното вълнение от гонитбата се беше изпарило от лицето му.

Скарлет дръпна Джулиан надолу по влажните стъпала към входа на тунела. Стискаше ръката му и се заслушваше за стъпките на преследвачите. Не смееше да погледне назад, но ясно чуваше тропота на ботушите им, долавяше вибрациите по пода, собственото й сърце пулсираше лудешки в ушите й, докато двамата с Джулиан се спускаха на бегом по витото стълбище.

— Джулиан, мини напред. Намери ръчката, която затваря тунела, преди... — Млъкна, разбрала, че баща й и графът са стигнали до стълбите. Сенките им се издължиха в златистата светлина, сякаш протегнали хищни нокти да я сграбчат. Вече бе твърде късно да им отрежат пътя до тунелите.

Но двамата с Джулиан почти бяха стигнали до края на стълбището. Пътят се разклоняваше в три тунела — единият светеше в

златно, другият тънеше в почти непрогледен мрак, а третият се къпеше в сребристосиньо сияние.

Скарлет издърпа рязко ръката си и бутна Джулиан към най-тъмния тунел.

— Трябва да се разделим, а ти трябва да се скриеш.

— Не... — Той посегна да я хване.

Скарлет отскочи назад.

— Не разбираш... след случилото се тази нощ баща ми ще те убие.

— Значи не трябва да ни настига. — Джулиан я хвана за ръката и двамата хлътнаха наляво, във входа на златистия тунел.

Скарлет открай време харесваше златния цвят. За нея той бе цветът на надеждата и вълшебството. И за един светъл миг дръзна да повярва, че и този път ще се окаже така. Че ще надбяга баща си, ще стане господарка на съдбата си. И почти успя.

Но не успя да надбяга годеника си.

Усети ръката му да се стяга над лакътя ѝ. Миг по-късно главата ѝ отхвъркна назад, кожата на скалпа ѝ пламна — баща ѝ я беше сграбчил безмилостно за косата.

Двамата я изтръгнаха от Джулиан и тя запищя.

— Пуснете я! — извика Джулиан.

— Да не си мръднал, иначе ще стане още по-лошо. — Губернатор Драгна уви едната си ръка около шията на Скарлет, като продължаваше да я дърпа за косата.

Скарлет преглътна поредния писък, сълзи от болка се стичаха по страните ѝ. Не можеше да види лицето на баща си, но лесно можеше да си представи изражението му. Наистина щеше да става само по-лошо.

— Джулиан — примоли се тя, — върви си, моля те.

— Няма да те оставя със...

— Да не си помръднал, казах — повтори губернатор Драгна. — Помниш ли какво стана, когато играхме за последно тази игра? Направи нещо, което не ми харесва, и скъпата ми дъщеря ще плати.

Джулиан застина.

— Така е по-добре. Но колкото да не забравиш отново... — Губернатор Драгна пусна Скарлет и я удари с юмрук в корема.

Останала без въздух, тя се срина на колене. Причерня ѝ. Усецаше единствено болката, ехото от бащините юмруци и пода под ръцете си, докато се опитваше да стане.

Гласове отскачаха от стените около нея. Гневни гласове и уплашени гласове, а когато най-сетне се изправи, установи, че светът се е променил.

— Това наистина ли е необходимо?

— Докосни я отново и аз ще...

— Струва ми се, че пропусках целта на показното.

Скарлет бавно нагоди репликите към мъжете, ориентирайки се в новата ситуация. Графът ѝ помагаше да се изправи, любезното му иначе изражение се беше променило в нещо мрачно и неуверено. Срещу тях, твърде далеч, за да направи тя каквото и да било по въпроса, стоеше баща ѝ, опрял нож в гърлото на Джулиан.

— Не ще да мирува — каза губернатор Драгна.

— Татко, престани — изграчи Скарлет. — Съжалявам, че избягах. Хвана ме вече. Просто го пусни.

— Но ако го пусна, как да съм сигурен, че ще слушаш?

— Съгласен съм с дъщеря ви — обади се графът и я прегърна, сякаш да я защити. — Мисля, че това стигна твърде далече.

— Няма да го убия. — Губернатор Драгна присви очи, сякаш си имаше работа с неразумни деца. — Просто давам на дъщеря си допълнителен стимул да не побегне отново.

Лъскаво чувство с цвят на кал полепна по вътрешностите на Скарлет, когато баща ѝ нагласи по-удобно ножа. Смятала бе, че най-болезненото нещо е да гледа как баща ѝ бие Тела, но това острие, толкова близо до лицето на Джулиан, създаваше нов свят от ужас.

— Моля те, татко. — Трепереше и се тресеше при всяка дума. — Обещавам никога повече да не ти противореча.

— Вече съм чувал това празно обещание, но мисля, че този път най-после ще го спазиш. — Губернатор Драгна облиза устни и завъртя рязко китката си.

— Не...

Графът затисна с ръка устата на Скарлет да заглуши писъците ѝ. Ножът на баща ѝ срязва красивото лице на Джулиан — от челюстта, през бузата, чак до ъгъла на окото.

Джулиан преглътна вика на болка, докато Скарлет се дърпаше неистово към него. Но беше безсилна, а и се боеше, че баща ѝ ще направи нещо още по-лошо. Беше го ядосала достатъчно.

Очакваше Джулиан да реагира. Да сграбчи ножа. Да избяга. Беше толкова атлетичен. Дори ранен и кървящ лесно би могъл да надвие баща ѝ. Но за човек, който се беше показал толкова самовлюбен в началото, сега Джулиан изглеждаше твърдо решен да спази нелепото си обещание и да остане с нея на всяка цена. Стоеше стоически на мястото си, а Скарлет се сшиваше вътрешно.

— Е, сега вече приключихме, струва ми се — отбеляза баща ѝ.

— Да ти кажа — обърна се Джулиан към графа и разтегли устни в окървавена усмивка, — жалка работа е това. Да изтезаваш мъж, за да си хванеш жена.

— Може пък да съм сгрешил и още да не сме приключили. — Губернатор Драгна вдигна отново ножа.

Скарлет направи опит да се измъкне от хватката на графа, но ръцете му се впиха около кръста ѝ като въжета.

— Не влошавай нещата — изсъска ѝ той. После, с по-силен глас и отегчен тон, се обърна към баща ѝ: — Не мисля, че е необходимо. Той само ни дразни. — И подсмръкна презрително, сякаш казаното от Джулиан изобщо не го интересуваше, макар че Скарлет усещаше ускорения му пулс и забързаното дишане, които не се промениха дори когато графът добави небрежно: — И му дай носна кърпичка, за бога, че оклепа всичко с кръв.

Губернаторът метна на Джулиан кърпичка, но тя беше твърде малка да попие кръвта. Капчици продължаваха да падат по пода, когато странната им група пое напред.

Докато вървяха към „Змията“, Скарлет трескаво търсеше начин да избягат. Макар и ранен, Джулиан беше силен. Лесно би могъл да избяга или поне да окаже съпротива. Но ето че вървеше мълчаливо до баща ѝ, докато графът водеше нея за ръка.

— Всичко ще бъде наред — прошепна Д'Арси.

Скарлет се запита в какъв ли свят на илюзии живее графът, щом може да вярва в нещо такова. Почти ѝ се прииска да намерят още един труп, който да отвлече вниманието на похитителите ѝ. Може би тогава ще успее да им избяга. Знаеше, че тази мисъл е ужасна, но се беше загнездила в главата ѝ.

Когато излязоха от тунела в стаята на Тела, графът се опита да изчисти прахта от фрака си, а Скарлет проведе поредния вътрешен диалог относно ползите и вредите от бягството. Баща ѝ очевидно не смяташе да пусне Джулиан. Гледаше го както дете гледа куклата на помалката си сестра точно преди да ѝ отреже косата. Или главата.

— Ще го пусна утре, в края на нощта, ако си била послушна. — Губернатор Драгна праметна ръка през раменете на Джулиан, който напразно се опитваше да спре кръвта от раната си с малката кърпа.

— Но, татко, той има нужда от лекар!

— Карлита, не се тревожи за мен — каза Джулиан.

Явно не си даваше сметка колко по-лошо може да стане. Скарлет направи последен опит. Не виждаше изход за себе си, но може би още не беше късно за Джулиан. Ако той се измъкне, би могъл да спаси Тела.

— Моля те, татко, ще правя каквото кажеш, само го пусни.

Губернатор Драгна се ухили. Точно това бе искал да чуе.

— Вече казах, че ще го пусна, но като гледам, той май не иска да си ходи. — Стисна Джулиан за рамото. — Е, момко, искаш ли да си тръгнеш и да ни оставиш сами?

Скарлет се опита да срещне погледа му, но той я избягваше упорито. Прииска ѝ се отново да стане егоистичния младеж, с когото се бе запознала на Трисда. Жертвоготовността му нямаше да постигне нищо в тази ситуация.

Явно от нея зависеше да сложи край на това.

— Нямам спешна работа другаде — отговори Джулиан. — Е, ще се качим ли горе, или по план трябва да спим тук?

— О, няма да спим заедно, или поне не всичките. — Губернатор Драгна намигна и ледени тръпки полазиха по гърба на Скарлет. Гледаше я така, както друг човек би гледал точно преди да направи подарък. Само че подаръците на губернатор Драгна никога не бяха приятни.

— С граф Д'Арси делихме една стая, но тя е прекалено малка за четирима. Затова морячето ще остане тук с мен, а Скарлет... — Губернатор Драгна проточи думите си в бавни и ясни срички, — а ти, Скарлет, ще спиш в своята стая с граф Д'Арси. Скоро така или иначе ще се ожените — продължи той. — А и годеникът ти плати доста

щедро за теб. Не виждам защо да чака още, преди да се наслади на покупката си.

Устата му се изви в нова усмивка, а ужасът на Скарлет придоби нови измерения. Не така си беше представяла нещата. Сякаш не стигаше, че са я купили като овца, че ѝ е била сложена цена, пък била тя и висока.

— Татко, моля те, още не сме женени, това е нередно...

— Така е, не е редно — прекъсна я губернатор Драгна. — Но нашето семейство никога не е държало на реда, а и по-добре не се оплаквай, освен ако не искаш приятелчето ти да изкърви до смърт. — И потупа с ръка здравата половина от лицето на Джулиан.

Той не трепна, но нещо в изражението му се беше променило — вече не беше кротко като в тунелите. Сякаш целият се беше напрегнал. Улови погледа на Скарлет. Неговите очи горяха мълчаливо. Опитваше се да ѝ каже нещо, но какво — Скарлет нямаше представа. Сигурно защото ѝ беше трудно да мисли за друго, освен за близостта на графа. Представяше си как няма търпение да сложи ръце на тялото ѝ, така както баща ѝ нямаше търпение да причини още болка на Джулиан.

— Бих могъл да резна хубавото му лице още сега, но няма да го направя. Приеми това като подранил сватбен подарък — добави губернатор Драгна. — Но ако чуя още едно възражение от теб, щедростта ми ще пресъхне.

— Не — каза Скарлет. — Няма да го докоснеш, защото ако не го пуснеш моментално, няма да ти се подчинявам повече.

Обърна се към графа. Не личеше ситуацията да му е по вкуса. Бръчки загрозяваха съвършеното му чело. Но не бе направил нищо да спре губернатора, а и нещо в него — или всичко в него, от червеното шалче до сребърните ботуши — я изпълваше с отвращение.

Тела се оказа права. „Вярваш, че женитбата ще те спаси, но какво ще стане, ако графът е по-лош и от татко?“

Скарлет не знаеше дали граф Д'Арси е по-лош от баща ѝ, но в момента ѝ се струваше точно толкова противен. Вече не държеше нежно ръката ѝ като в шапкарницата. Не, стискаше я здраво, самоуверено. Беше по-силен, отколкото изглеждаше. Поискаше ли, можеше да спре баща ѝ.

— Ако позволиш това да се случи... — Скарлет замълча, колкото да срещне погледа на графа с надежда да намери там следа от младия

мъж, с когото си беше разменила толкова писма, — ако се възползваш от заплахите му, никога няма да ти се подчинявам, нито ще те уважавам. Но ако го накараш да пусне Джулиан, ако покажеш поне малко от човечността, която прочетох в писмата ти, ще бъда съвършената съпруга, за която си платил. — Спомни си думите на Джулиан в тунела и добави: — Наистина ли искаш невеста, която ще спи с теб само защото друг човек ще бъде измъчван, ако не го направи?

Лицето на графа почервения. Ставаше все по-червено, а сърцето на Скарлет препускаше все по-бързо. Объркване. Срам. Наранена гордост.

— Пусни го — изсъска графът. — Или сделката ни отпада.

— Но...

— Няма да споря по този въпрос. — Мелодичният глас на графа загубя. — Просто искам това най-после да свърши.

Губернатор Драгна очевидно не искаше да се разделя с новата си играчка. Ала за изненада на Скарлет пусна Джулиан без повече приказки и го бутна към вратата.

— Чу го. Изчезвай.

— Карлита, не прави това заради мен — каза Джулиан и я стрелна с умолителен поглед. — Не му се отдавай. Не ми пука какво ще стане с мен.

— Но на мен ми пука — подчерта Скарлет и макар че ѝ се искаше да погледне за последно красивото му лице, да му внуши с поглед, че вече не го смята за негодник и лъжец, истината бе, че не смееше да срещне очите му. — А сега си върви, моля те, преди да е станало още по-трудно за мен.

Лъкатушните коридори на „Змията“ ѝ се сториха по-къси, отколкото ги помнеше. За нула време двамата с граф Д'Арси се озоваха на четвъртия етаж пред вратата на нейната стая.

Планът ѝ можеше да се обърка по толкова много начини. Графът държеше стъкления ключ от стаята, но преди да го пъкне в ключалката, сведе поглед към Скарлет.

— Скарлет, държа да знаеш, че не исках да става така. Онова в тунелите не бях аз. — Погледите им се срещнаха. Очите му бяха нежни и топли, много по-нежни, отколкото в шапкарницата. И за миг ѝ се стори, че съзира нещо под излъсканата му външност, сякаш тя беше просто още една дреха, под която се криеше човек наранен и в безизходица, също като нея. — Този брак е много важен за мен. Мисълта, че ще те изгубя, ме влуди. Когато се спуснахме в тунелите, вече не мислех ясно. Но след като се оженим, нещата ще се променят. Ще те направя щастлива, обещавам.

Отмахна посребрения кичур коса от лицето ѝ със свободната си ръка и за един ужасен миг Скарлет се уплаши, че ще я целуне. Наложил се да мобилизира докрай новопридобитата си сила, за да не се свие, да не избяга.

— Вярвам ти — каза тя. В думите ѝ нямаше нищо вярно, разбира се. Знаеше, че онези тунели могат да подлудят човек, да изкривят страховете му така, че да направи — или допусне — неща, които не биха му хрумнали при други обстоятелства. Но дори графът да се грижеше за нея оттук насетне, дори с пръст да не я докоснеше, не съществуваше вселена, в която граф Николас д'Арси да направи Скарлет щастлива. Защото тя искаше друг, искаше Джулиан.

Графът отвори вратата и стомахът ѝ се сви от страх.

Скарлет отново си помисли за слабите страни на плана си.

Възможно бе грешно да е разчела посланието на Джулиан.

Възможно бе Джулиан грешно да е разчел нейното послание.

Възможно бе баща ѝ да се върне и да подслушва от другата страна на вратата — чувала бе, че се случват подобни противни неща.

Последва графа в затоплената стая. Дланите ѝ се изпотиха. Голямото легло я изпълни с ужас. Четирите му дървени стълба ѝ навяваха мисли за клетка. Представи си как графът дръпва завесите и я затваря вътре. Погледна към гардероба с надеждата Джулиан да се появи от другата му страна или да изскочи от вътрешността му. Беше достатъчно голям да се скриеш в него. Но вратите бяха затворени и така си останаха.

В стаята бяха само Скарлет, графът и леглото.

Сега, когато бяха останали насаме, графът се движеше различно. От показната му изисканост не беше останала и следа, бе заместена от студена прецизност, сякаш се отнасяше за делови въпрос, който трябва да се приключи своевременно.

Най-напред свали ръкавиците и ги пусна на пода. После започна да разкопчава жилетката си. От тихите звуци при всяко копче на Скарлет ѝ се догади. Не можеше да го направи.

Докато гледаше как баща ѝ наранява Джулиан, Скарлет най-после бе проумяла какво се е опитвал да ѝ каже Джулиан в тунелите по-рано. Отраснала бе с мисълта, че заслужава бащините си наказания, че те са резултат от собствените ѝ грешки. Но сега очите ѝ се бяха отворили — отговорността не беше нейна, а на баща ѝ. Никой не заслужаваше такива наказания.

Случващото се в момента също не беше редно. Когато целуна Джулиан, това ѝ се беше сторило в реда на нещата. Просто двама души, които доброволно отдават един на друг малки и раними части от себе си. Това искаше Скарлет. Това заслужаваше. Никой нямаше право да решава вместо нея. Баща ѝ винаги я беше третираше като своя собственост, но тя не беше стока за продан.

Доскоро Скарлет живееше с мисълта, че няма право на избор, но вече започваше да си дава сметка, че не е така. Просто ѝ бе нужна смелост да вземе трудните решения.

Още един звук от разкопчано копче. Графът беше преминал към копчетата на ризата и гледаше втренчено Скарлет, сякаш събираше кураж да премине към нейната влажна рокля и така да приключи сделката.

— Тук е доста хладно, не мислиш ли? — Скарлет грабна машата и поразбута цепениците в камината. Пламъците облизваха метала и бързо го нагорещиха до ярко оранжево-червено. Цветът на смелостта.

— Мисля, че вече се разгоря достатъчно — каза графът и сложи решително ръка на рамото ѝ.

Скарлет се завъртя рязко и насочи нагорещената маша към лицето му.

— Да не си ме докоснал.

— Скъпа. — Не изглеждаше особено изненадан и далеч не толкова уплашен, колкото ѝ се искаше на нея. — Може да караме бавно, ако така предпочиташ, но по-добре остави това нещо, преди да си се наранила.

— Няма да се нараня. — Нажежената маша беше на сантиметри от яркозеленото му око. — Но ти може и да не извадиш този късмет. Да не си мръднал, чу ли? И ще мълчиш, освен ако не искаш белег на бузата си като този на Джулиан.

Графът затаи дъх, но извън това гласът му остана влудяващо спокоен.

— Мисля, че не си даваш сметка какво правиш, скъпа — каза той.

— Престани да ми викаш така! Не съм ти „скъпа“ и напълно си давам сметка какво правя. Седни на леглото. — Скарлет посочи с машата, но червеният ѝ връх вече потъмняваше. Смятала бе да го върже за леглото, но сега осъзнаваше, че няма да стане. Оставеше ли оръжието си, графът щеше да ѝ се нахвърли моментално. А и въпреки заплахите си едва ли би събрала смелост да го дамгоса с машата.

— Знам, че си уплашена — спокойно каза той. — Но ако спреш сега, ще забравя какво се е случило и никой няма да пострада.

„Никой няма да пострада.“

Еликсирът за защита.

Съвсем беше забравила за шишенцето, което купи от онзи павилион в замъка. То още беше в джоба на вълшебната ѝ рокля. Просто трябваше да стигне до гардероба.

— Застани до стълбовете на леглото, плътно. — Графът отстъпи назад, същото направи и тя. После хукна към гардероба. Графът скочи в мига, щом Скарлет му обърна гръб, но тя вече отваряше дървените врати.

Джулиан се изсипа с трясък от гардероба. Още кървеше, кожата му беше посивяла. Сърцето на Скарлет се сви от болка.

— Той какво прави тук? — Графът се забави точно колкото Скарлет да бръкне в джоба на роклята и да грабне еликсира. За да помогне на Джулиан, първо трябваше да се справи с Д'Арси.

Махна тапата на шишенцето и плисна съдържанието му върху графа. Течността миришеше на маргаритки и урина.

Графът се задави, после започна да плюе.

— Какво е това? — Опита се да хване Скарлет, но се срина на колене. Приличаше на дете, което се мъчи да хване птичка. Еликсирът действаше бързо, забавяше рефлексите му до безобидно и тромаво пълзене.

— Правиш грешка — изломоти той, шарейки с ръце по пода. Скарлет хукна към Джулиан. — Точно това иска Легендата — продължи завалено графът, явно езикът и устните му изтръпваха като останалата част от тялото. — Баща ти ми разказа историята... за баба ти и Легендата. Не знам кой е той. — Графът погледна изпод натежали клепачи към Джулиан. — Но знам, че играеш по свирката на Легендата. Той те е довел на този остров да провали женитбата ни, да ти съсипе живота.

— Е, значи се е провалил — каза Скарлет. — От моя гледна точка изглежда, че Легендата ми е направил услуга.

Джулиан отвори с мъка очи, докато Скарлет му помагаше да стане от пода. Бившият ѝ годеник се срина окончателно на дъските.

— Не бъди толкова сигурна — измърмори графът. — Легендата не прави услуги никому.

— Можеш ли да ходиш? — попита Скарлет.

— Не правя ли точно това? — Гласът на Джулиан прозвуча закачливо, но нямаше нищо забавно в раната на лицето му — от челюстта до окото. Скарлет го придържаше с ръце около кръста. — Карлита, не се тревожи за мен, трябва да те заведем при сестра ти.

— Първо имаш нужда от няколко шева. — Погледът ѝ се спря отново на раната. Щеше да остане белег и макар че нямаше да го загрози, мисълта за него прати ледени тръпки по гърба ѝ при спомена как Джулиан се беше изсипал безпомощен и уязвим от гардероба.

— Излишно се притесняваш — каза Джулиан. — Не е толкова зле. Баща ти само ме одраска. Подозирам, че държи жертвите му да останат в съзнание, иначе не му е забавно.

— Но в гардероба почти беше припаднал.

— Вече съм добре. Бързо се оправям. — Стигнаха до първия етаж и Джулиан се отдръпна от нея, сякаш да докаже думите си. Светлина се процеждаше през процепите на вратите от растящите в лампиони запалени свещи, готвеци се за поредната нощ на опасни приключения. Малка група нетърпеливи участници в играта спяха скупчени на пода. Чакаха нощта да падне и вратите да се отключат.

— Не, не, трябва да те превържем с нещо — прошепна Скарлет.

— Трябва ми само малко алкохол за промивка, това е. — Джулиан заобиколи с несигурна крачка спящите и тръгна към таверната. Въпреки демонстративната си напереност, не изглеждаше добре. Ботушите му стържеха неритмично по стъкления под. Отиде на бара и изля върху бузата си половин шише с прозрачна течност.

— Виждаш ли — примижа той, тръсна глава и капки полетяха към пода, — не е толкова зле, колкото изглежда.

Разрезът още личеше — от външния ъгъл на окото до линията на челюстта. Наистина не беше дълбок, ала Скарлет въпреки това не можа да се отърси от лошото си предчувствие.

Покрай последните събития съвсем беше загубила представа за времето. Предполагаше, че слънцето ще залезе след около два часа,

приветствайки последната нощ на Каравала.

За да спечели играта, Скарлет трябваше да намери сестра си преди всички останали. А след онова, което бе сторила на графа преди малко, баща ѝ щеше да побеснее и да си го изкара на Тела, ако я откриеше пръв.

Нямаше просто да я убие; преди това щеше да я изтезава.

— Забравих да огледам розите. В стаята — каза Скарлет.

Джулиан надигна шишето и отпи голяма глътка от алкохола, преди да го остави настрана.

— Нали твърдеше, че били навсякъде.

С което искаше да каже, че ще е невъзможно да познаят кои точно рози са улики. А дори не бяха видели всички. „За петата ще трябва да скочиш в тъмното“, така пишеше в първата улика, която беше получила. Само че Скарлет нямаше представа как това се връзва с цветята.

Твърде много рози и недостатъчно време.

— Карлита, не се разпадай точно сега.

Скарлет вдигна поглед и видя Джулиан пред себе си. Той я притегли в прегръдките си, преди да е отрекла думите му. Макар че ако я пуснеше, като нищо щеше да направи точно това — да се разпадне. Да се срине на пода. Да пропадне през него. Да пада и да пада...

Той я целуна дълбоко, докато в главата ѝ не остана място за нищо друго, освен за него. Имаше вкус на полунощ и на вятър, беше в оттенъци на богато кафяво и светлосиньо. Цветове, които ѝ внушаваха чувство за безопасност и защита.

— Всичко ще бъде наред — промълви Джулиан и я целуна по челото.

Коленете ѝ отново се подгънаха, но този път по друга причина. Потъваше в усещане за безопасност, каквото не беше изпитвала преди. Джулиан все така притискаше устни към челото ѝ, а ръцете му я прегръщаха да я защитят, а не да я притежават или контролират. Докато беше с него, нямаше да се разпадне. Той нямаше да я хвърли от балкон, както беше направил Легендата в съня ѝ.

— Джулиан. — Скарлет вдигна рязко глава да го погледне. Думите от уликата — „да скочиш в тъмното“ — внезапно се бяха озовали във фокуса на хаотичните ѝ мисли.

— Какво има? — попита той.

— Трябва да те питам нещо за сестра ти.

Той застина.

— Не бих те попитала, ако не беше важно. Мисля, че това ще ни помогне да намерим Тела.

— Добре — каза той и въпреки изопнатото лице гласът му прозвуча меко. — Питай каквото искаш.

— Знам, че сестра ти е загинала, но детайлите, които научих оттук и оттам, си противоречат. Ще ми кажеш ли как точно е станало?

Джулиан си пое дълбоко дъх. Видно бе, че му е неприятно да говори за това, но все пак каза:

— След като Легендата я отблъснал, тя скочила от един балкон.

Балкон. Не от прозорец, както Скарлет беше дочула в съня си. Нищо чудно, че Джулиан не беше ахнал при вида на всички онези балкони в началото на играта. Били са жестоко напомняне за загубата му. Легендата наистина беше чудовище и ако Скарлет беше права, тазгодишната игра беше замислена като извратено повторение на онази история, със Скарлет или Тела в ролята на Роза. Скок в тъмното, наистина.

Скарлет потръпна при мисълта, че ще трябва да следва указанията буквално — че ще трябва да скочи от балкон, ако иска да спаси сестра си.

Не спомена за това на Джулиан, докато му разказваше за съня си.

— Мисля, че трябва да потърсим последната улика на балконите.

Джулиан прокара ръка през косата си.

— Балконите са десетки, всеки е с различен вход. Не виждам как ще стане.

— Ами, да не губим време тогава. — Очакваше възражение, затова продължи: — Знам, че е забранено да излизаме навън през деня, но Легендата също не спазва правилата. Ханджийката каза, че ако не се приберем преди зазоряване след първата нощ, губим право на участие в играта, но не спомена нищо за *следващите* нощи. — Скарлет сниши глас, в случай че имаше будни сред налягалите в коридора. — Всички врати са заключени, да, но можем да излезем през тунелите. Ако тръгнем веднага, ще си осигурим преднина пред баща ми и графа и може би наистина ще успеем да спечелим играта.

— Най-последно започваш да мислиш като играч. — Джулиан се усмихна, но усмивката му изглеждаше двуизмерна като черта върху

картина. Скарлет се запитва дали нейният безстрашен Джулиан не е започнал да се бои на свой ред от баща ѝ, или и той като нея се ужасява от същата мисъл — че за да спасят Тела, един от тях ще трябва да скочи в мрака, буквално.

Ръката на Джулиан беше единственото стабилно и солидно нещо, когато излязоха от тунелите и се озоваха в царство, което нямаше нищо общо с нощния си вариант сега, когато се къпеше в слънцето на късния следобед.

Небето над Каравала беше сметанова мешавица от маслени и ванилови завъртулки. Въздухът би трябвало да има вкус на подсладено мляко и захаросани сънища, но Скарлет усещаше единствено прах и влага.

— Откъде да започнем? — попита Джулиан.

Балконите обточваха целия периметър на играта. Скарлет проточи врат към най-близките с надежда да зърне движение или някаква странност, но одеялото на мъглата криеше детайлите. Магазинчетата, които изглеждаха така цветни и ярки нощем, сега сякаш се размиваха скучни пред погледа ѝ. Фонтаните, които красяха всяко кръстовище, бяха замлъкнали. Светът тънеше в мълчание и млечна мъгла. Нямаше шарени лодки по каналите, нямаше хора по калдъръмените улици.

Скарлет имаше чувството, че се е озовала в нечий избледнял спомен. Сякаш вълшебният град е бил изоставен отдавна и сега тя се връщаше за среща с разочарованието.

— Изглежда толкова различно, като че е съвсем друго място — отбеляза тя и пристъпи по-близо до Джулиан. Бояла се бе, че излязат ли навън, някой ще побърза да ги извади от играта, но тази необичайна и скучна реалност я изплаши не по-малко. — Балконите не се виждат от мъглата.

— Да забравим за тях, тогава. Може би скокът в тъмното означава нещо съвсем друго — посочи Джулиан. — Преди твърдеше, че петата улика е свързана с рози. Има ли нещо друго тук, което да ти напомня за съня ти с Легендата?

Първата ѝ мисъл бе, че Легендата е напуснал това място. Не виждаше цилиндри, нито венчелистчета от рози, всички цветове бяха

приглушени и бледи. Но макар зрението да я разочароваше, слухът ѝ улови нежна мелодия.

Едва доловима. Толкова тиха, че звучеше почти като спомен. Двамата с Джулиан тръгнаха бавно напред и скоро музиката стана по-силна и затрогваща. Идваше от улицата с въртележката, единственото място, незасегнато от мъглата. Същото място, спомни си Скарлет, което беше запазило цветовете си, когато всичко останало бе потънало в черно-бяла окраска.

По-ярка от прясно проляна кръв, въртележката изглеждаше дори по-жива отпреди. Излъчваше толкова силна енергия, че в първия миг Скарлет не забеляза мъжа, който седеше зад малкия орган до нея. Той беше значително по-стар от останалите служители на Каравала, които бе срещала по улиците, лицето му беше сбръчкано и обветрено, и някак тъжно в унисон с музиката. Старецът спря да свири, когато Скарлет и Джулиан се приближиха, но ехото на песента му увисна упорито във въздуха като изветряващ парфюм.

— Още една песен срещу дарение. — Мъжът протегна ръка и вдигна изпълнен с очакване поглед към Скарлет.

Още при първата им среща би трябвало да ѝ направи впечатление, че старецът проси монети на място, където хората рядко ги използват.

Скарлет се обърна за съвет към Джулиан, защото не искаше да повтори грешката си от шапкарницата.

— Това в стила на Легендата ли е, как ти се струва?

— Ако стилът на Легендата включва ледени тръпки по гръбнака, значи — да. — Джулиан изгледа изпод вежди обсипаната с рози въртележка и червендалестия органист. — Мислиш ли, че това ще ни заведе до балкона, където държат сестра ти?

— Не съм сигурна, но определено смятам, че ще ни заведе някъде.

Айко е била права, когато ги предупреди да не отиват в шапкарницата. Значи вероятно е искала да помогне, когато доведе Скарлет при въртележката. Може да е било съвпадение, но едва ли беше съвпадение, че сега, когато двамата с Джулиан бяха единствените хора по улиците, се бяха озовали именно тук и бяха заварили органиста да ги чака.

— Така да бъде. Ето. — Джулиан бръкна в джоба си и извади няколко монети.

Спомнила си думите на Айко, Скарлет добави:

— Можеш ли да ни изсвириш нещо хубаво?

Песента, която последва, не беше хубава, изтръгна се от органа като предсмъртните слова на умиращ човек. Но накара въртележката да се завърти. Бавно отначало, но и хипнотично в изяществото си. Скарлет си помисли, че би могла да стои тук вечно и да зяпа въртележката, но в съня ѝ, точно преди да я хвърли от балкона, Легендата я бе предупредил да не се заглежда.

— Хайде. — Пусна ръката на Джулиан и се качи на въртележката.

Джулиан понечи да я спре, но след кратко колебание я последва.

Въртележката се завъртя по-бързо и скоро двамата се озоваха в противоположните ѝ краища, ровеха с изподрани пръсти сред трънливите розови храсти в търсене на символ, който да им отвори вход към стълбище.

— Карлита, нищо не виждам! — извика Джулиан през музиката. Мелодията ставаше по-силна и дисхармонична, въртележката се въртеше все по-бързо и ронеше стотици розови листенца, които се завихряха към небето като рубинен циклон.

— Намерих го! — извика в отговор тя. Усещаше го с всяко трънче, което се забиваше в пръстите. Не би имало толкова много бодли, ако под тях не се криеше нещо. Бодлите бяха защитният механизъм на розите. За пореден път ѝ хрумна, че има някаква поука, която да извлече от въртележката, но преди да я е формулирала ясно, Скарлет видя слънцето с вписаната звезда и сълзата, вписана в звездата. Символът беше скрит под розов храст с големината на пони, оформен като жребец с цилиндър на главата.

Скарлет клекна предпазливо, хвана се за основата на храста да не падне и притисна пръст към символа на Каравала. Още при първото докосване символът се напълни с кръв.

Въртележката се завъртя още по-бързо. Оборот след оборот, всеки по-бърз от предишния. Скоро центърът ѝ изчезна, превръщайки се в кръг от тъмнина. Дупка черно небе, лишено от звезди. За разлика от другите проходи, този път стълбище нямаше. Не се виждаше и дъно.

— Мисля, че трябва да скочим. — Може би е грешила за балкона и това тук беше скокът в тъмното от първата улика.

— Чакай... — Джулиан се придвижваше предпазливо около черната яма. Сграбчи една от окървавените ръце на Скарлет, преди тя да се е метнала слепешката напред.

— Какво правиш? — извика тя.

— Искам да вземеш това. — Джулиан извади джобен часовник на дълга верижка и го притисна в шепата ѝ. — От вътрешната страна на капачето съм написал координатите на един кораб, който чака в морето близо до острова.

Нов пристъп на паника заля Скарлет при вида на сериозното му лице. Имаше чувството, че Джулиан се сбогува с нея.

— Защо ми го даваш сега?

— В случай че се разделим или нещо друго неочаквано се случи. Корабът си има екипаж и ще те откара, където пожелаеш, и... — Джулиан млъкна, сякаш думите бяха заседнали в гърлото му. Болка изопна лицето му, когато въртележката забави рязко скоростта си, а дупката в центъра ѝ започна да се смалва. — Карлита, трябва да скочиш, веднага! — викна той и пусна ръката ѝ.

— Джулиан, какво не ми казваш?

Устните му изтъняха в черта, лицето му стана едновременно тъжно и виновно.

— Няма време за всички неща, които бих искал да ти кажа.

А Скарлет би искала да му зададе още много въпроси. Най-вече защо изглежда така, сякаш се бои, че повече никога не ще я види, когато само допреди броени секунди стискаше ръката ѝ като човек, който няма намерение да я пусне до края на дните си. Само че черната дупка вече се затваряше.

— Моля те, не искам да използвам това без теб! — Тя взе часовника с верижката и го окачи на врата си.

След това скочи.

Стори ѝ се, че чува как Джулиан крещи след нея, нещо в смисъл да не се доверява на Легендата. Но думите му потънаха в рева на бърза вода, която я приветства с река от студ.

Скарлет си поемаше жадно въздух и размахваше трескаво ръце от страх да не потъне. Е, водата беше за предпочитане пред

приземяване върху скална плоча или легло от ножове, но течението беше силно и я повлече. Понесе я по русло, което сякаш нямаше край.

Ледената вода я блъскаше безмилостно, но Скарлет отказа да се предаде на паниката. Можеше да се справи. Водата не се опитваше да я убие. Отпусна се и течението много скоро изгуби от силата си. Скарлет заплува със спокойни и равномерни движения, докато не стигна до основата на широки стъпала.

Зрението ѝ бавно се нагоди към миниатюрните зелени искрици, малки като пращинки, които се събуждаха за живот. Носеха се из въздуха като рояци от светулки и заливаха с нефритеното си сияние две сиво-сини статуи от талк, които охраняваха входа към стълбището.

Два пъти по-високи от Скарлет и наметнати с плащове, които се губеха под водата, статуите бяха събрали ръце в мълчалива молитва. Но макар очите им да бяха затворени, лицата им далеч не изглеждаха в покой. Устите им зееха в безмълвна агония. Скарлет се издърпа на първото стъпало от черното каменно стълбище.

— Започнал бях да губя вяра в теб. — Чу се потракване на бастун и едно по едно излъсканите стъпала грейнаха. Ала нито стълбището, нито мрачните места, към които водеше, приковаха вниманието на Скарлет, а младият мъж с кадифения цилиндър.

Тя примигна и в следващия миг младият мъж се озова току пред нея, протегна ръка да ѝ помогне.

— Толкова се радвам, че най-после успя, Скарлет.

Скарлет си повтаряше да не губи ума и дума.

Знаеше, че Легендата е змия. Влечуго с цилиндър и фрак си остава влечуго. Нямаше значение, че тази змия съвпада почти напълно с образа, който Скарлет си бе изградила през годините. Е, може и да не беше чак толкова красив, колкото си го беше представяла, но несъмнено възплащаваше в себе си дръзка елегантност, подправена с тайнственост и илюзии, всичко това подчертано от шеговития блясък в тъмните му очи, които ѝ внушаваха, че тя е омагьосаната, че е пропита с вълшебство, което единствен той може да види.

Изглеждаше неочаквано млад, само няколко години по-голям от нея, без бръчка или белег по лицето си. Слуховете, че не остарявал, явно бяха верни. Носеше късо наметало в кралско синьо — свали го с едно движение и го наметна около раменете на треперещата Скарлет.

— Бих предложил да съблечеш мокрите си дрехи, но чух, че си стеснителна.

— Аз пък няма да казвам какво чух за вас — изсъска през зъби Скарлет.

— Стига бе! — Легендата се плесна с ръце по гърдите, уж дълбоко засегнат. — Нима хората говорят лоши неща за мен?

Засмя се. Звукът беше богат на нюанси. Отекна многократно в стените на пещерата, сякаш зад камъните се криеха десетина Легенди, и продължи да звучи дори след като Легендата спря да се смее. Ужасното ехо спря чак когато той щракна с пръсти. Но маниакалната усмивка остана на лицето му, потрепваща и неспокойна, сякаш Легендата мислеше за шега, която още не е разказал.

„Той е луд“, каза си Скарлет.

Тя заотстъпва предпазливо назад и хвърли поглед през рамо към водата, където Джулиан би трябвало да се появи всеки момент. Но повърхността ѝ дори не трепваше.

— Ако се оглеждаш за приятеля си, според мен той няма да дойде. Поне не веднага. — Устните му се извиха в жестока гримаса,

която я заля със студено синьо-виолетово чувство, по-пронизващо от ледената влага на подгизналите ѝ дрехи.

— Какво си направил с Джулиан и сестра ми?

— Много жалко — въздъхна Легендата. — Имаш тънко чувство за драматичното и от теб би излязла чудесна актриса.

— Това не отговаря на въпроса ми — каза Скарлет.

— Защото задаваш грешните въпроси! — кресна Легендата и изведнъж се озова на ръка разстояние от нея. Не си беше дала сметка колко е висок, а и определено изглеждаше по-луд отпреди. Очите му бяха изцяло черни, сякаш зениците бяха погълнали всичко останало.

Скарлет си напомни, че тунелите под Каравала правят странни неща с ума на хората. Вместо да отстъпи, тя повтори, без да ѝ трепне окото:

— Къде са сестра ми и Джулиан?

— Вече ти казах, че това не е правилният въпрос. — Легендата поклати глава, сякаш Скарлет го е разочаровала. — Но понеже за втори път повдигаш темата, изведнъж ми стана любопитно. Ако ти кажа, че ще видиш отново само един от тях, или Джулиан, или сестра си, кого ще избереш?

— Приключих с игричките — заяви Скарлет. — Вече скочих в тъмното, така че не е нужно да отговарям на повече въпроси.

— А. Да, но според правилата трябва да намериш момичето, за да спечелиш играта. — Зелени светлинни танцуваха около главата на Легендата и оцветяваха светлата му кожа в бледоизумрудено. Този тип определено беше пропит от магия, но в магията му имаше нещо дълбоко нередно. — Питала ли си се изобщо защо играта се провежда нощем?

— Ако ти отговоря, ще ми кажеш ли къде да намеря сестра си?

— Ако го направиш както трябва.

— А ако сгреша?

— Ще те убия, разбира се. — Легендата се разсмя отново, ала този път смехът му прозвуча кухо, като камбана без език. — Шегувам се. Не ме гледай, сякаш очакваш да се промъкна в дома ти посред нощ и да удуша котенцата ти. Ако отговорът ти е грешен, ще те събера със спътника ти и двамата ще продължите да търсите сестра ти.

Скарлет дълбоко се съмняваше, че Легендата ще удържи на думата си, но ѝ препречваше пътя към стълбището, а зад нея имаше

река, която едва ли водеше на по-добро място.

Какво ѝ беше казал Джулиан за Каравала през първата им нощ на острова? „Твърдят, че не искат да си загубим ума, но всъщност точно това е целта на играта.“

— Предполагам, че играта не би била същата денем — отговори Скарлет. — Хората вярват, че мракът пази в тайна простъпките им. Крие лъжите, които изричат, и подлите неща, които извършват като част от играта. Каравалът се случва нощем, защото на теб ти е интересно на какво са способни хората, когато вярват, че постъпките им ще останат без последствия.

— Не е зле — кимна Легендата. — Макар че досега би трябвало да си осъзнала, че случващото се тук не е просто игра. — Гласът му спадна до шепот. — Нещата, които играчите са сторили тук, на острова, не изчезват като с магическа пръчка, щом престоят им приключи, без значение колко им се иска да е така.

— Може би трябва да ги предупреждавате за това от самото начало — каза Скарлет.

Легендата се изкиска отново и този път смехът му прозвуча почти истински.

— Колко неприятно, че всичко това ще приключи зле. Струва ми се, че бих могъл да те харесам — отбеляза той и докосна с хладни кокалчета бузата ѝ.

Скарлет отскочи крачка назад и се подхлъзна. Успя да запази равновесие и хвърли отново поглед към неподвижната вода.

— Отговорих на въпроса ти. Къде е приятелят ми?

— Невероятно — каза Легендата. — Придържам се строго към истината, а ти не даваш да те докосна. В същото време уж си влюбена в човек, който постоянно те лъже. Твоят „приятел“ те предупреди да не ми вярваш, но не можеш да вярваш и на него, гарантирам ти.

— От твоите уста това не струва нищо.

Легендата въздъхна драматично и погледна към тавана.

— О, какво ли е да си толкова глупав и пълен с надежда? Да видим колко ще продължи.

В същия миг по каменните стъпала зад него отекнаха тежки стъпки и Джулиан се появи, съвсем сух и в отлична форма, ако не броим раната, която баща ѝ му беше нанесъл.

— Тъкмо си говорехме за теб — каза Легендата. — Ти ли ще ѝ кажеш, или да го направя аз? — Очите му блеснаха и този път в тях нямаше и следа от предишната лудост. Беше образ и подобие на съвършения джентълмен с цилиндър и фрак, напълно с ума си и предвкушаващ победата.

Вода се стичаше от косата ѝ по гърба и се сгорещяваше при допира си с кожата ѝ. Скарлет не можеше да повярва, че Легендата е удържал на думата си. Никак не ѝ харесваше тонът на думите му обаче, нито собственическият поглед, с който измери Джулиан.

— На мен ми се струва, че годеникът ти има само декоративни функции, но за едно нещо беше прав — продължи Легендата. — Аз не правя услуги никому. Няма никаква логика да сложа край на годежа ти с цената на толкова усилия, а след това да те пусна да си тръгнеш с някой друг. Точно затова Джулиан работеше за мен от самото начало.

Невъзможно. Скарлет чу отлично казаното от Легендата, но мозъкът ѝ отказваше да го приеме. Не искаше да му повярва. Гледаше втренчено Джулиан, чакаше да ѝ даде знак, че това е част от една по-голяма измама.

Междувременно, господарят на Каравала погледна към Джулиан както човек гледа своя ценна вещ, и за ужас на Скарлет, Джулиан се усмихна в отговор и върховете на зъбите му грейнаха в светлината на факлите. Беше същата неприятна усмивка, която Скарлет помнеше от Черния плаж — усмивка на негодник, който току-що е спретнал някому жесток номер.

— Според плана ми трябваше да се заплеснеш по Данте — обясни Легендата. — Смятах, че той ще ти допадне повече, но понякога и аз греша.

— Данте и сестра му също са били част от играта? — ахна Скарлет.

— Гениална измама, нали? — усмихна се Легендата. — И не разбирам защо си толкова разстроена. Пратих хора да те предупредят, при това неведнъж, а два пъти. Два пъти ти бе казано да не вярваш на нищо.

— Но... — Скарлет се обърна към Джулиан. — Значи... сестра ти Роза? И това ли е било лъжа?

За миг ѝ се стори, че Джулиан трепна при името, но после ѝ отговори с равен, лишен от емоции глас. Дори акцентът му беше

променен.

— Имаше жена на име Роза и тя умря точно както ти казах, но не ми беше сестра. Беше просто нещастно момиче, което си загуби ума в играта.

Ръцете ѝ трепереха, но въпреки това Скарлет отказваше да повярва. Не беше възможно да е било фалшиво от начало до край, да е било само игра за Джулиан. Имало бе истински, искрени моменти. Продължаваше да го гледа втренчено, надяваше се да зърне нещо по лицето му, някаква емоция, знак, който да ѝ покаже, че сегашната сценка е част от играта.

— Явно съм по-добър актьор, отколкото смятах. — Усмивката на Джулиан стана зловеща, от онзи вид, който сломява сърца.

Ала сърцето на Скарлет вече беше сломено. Баща ѝ се беше погрижил за това през годините. И тя му беше позволила да го прави. Да ѝ внуши, че е безполезна и безсилна. Но тя не беше такава. Отърсила се бе от страха, който я правеше слаба, който гризеше душата ѝ, превръщайки я в малодушен наблюдател.

— Все още смятам, че си ми направил услуга — обърна се тя към Легендата. — Сам го каза. Бившият ми годеник наистина има по-скоро декоративна функция и без него ще съм по-добре. А сега ме заведи при сестра ми и ни пусни да си идем у дома.

— У дома? И къде ще се прибереш, след като отхвърли цялото си бъдеще? Или... — Легендата погледна към Джулиан — все още живееш с илюзията, че той държи на теб?

Искаше ѝ се да отговори, че не е илюзия. Онзи Джулиан, когото тя познаваше, беше позволил да го изтезават заради нея. Как бе възможно това да е фалшиво? Нямахте да го повярва, нищо че Джулиан я гледаше сякаш е най-глупавото момиче на целия свят. И сигурно беше прав за това.

Чак сега си даде сметка за нещо, което го беше имало преди, а сега внезапно беше изчезнало. Откакто Джулиан я доведе на острова, в очите му винаги я имаше онази допълнителна искра, без значение дали той се смееше, гневеше се или беше объркан. Скарлет неизменно бе долавяла в погледа му потвърждение, че нещо в нея докосва нещо в него.

Досега. Сега в погледа му нямаше нищо. Дори жалостивост нямаше. За един опасен миг Скарлет се усъмни в здравия си разум.

И тогава си спомни. „В случай че възникне нещо неочаквано.“

Джобният часовник. Ръката ѝ се вдигна към хладното бижу, което висеше на верижка около врата ѝ. Стисна го в шепата, прехвърляйки наум казаното от Джулиан на въртележката. Пулсът ѝ се ускори.

— Какво имаш там? — попита Легендата.

— Нищо — отвърна Скарлет. Но думата излезе твърде бързо, ръцете на Легендата се спуснаха още по-бързо, разтвориха пелерината в кралско синьо, с която я беше наметнал, и ледените му пръсти издърпаха часовника от ръката ѝ.

— Не помня да си го носила преди — каза той и обърна глава към Джулиан. — Скорошен подарък?

Джулиан не отговори. Легендата отвори капачето на часовника. Тик. Тик. Тик. Секундната стрелка стигна до дванайсетия час и от часовника се разля глас. Много тих, не по-силен от шепот, но Скарлет позна гласа на Джулиан.

— Съжалявам, Карлита. Ще ми се да можеш да кажеш за какво съжалявам, но думите... — Замълча за няколко напрегнати секунди, през които стрелката продължи обиколката си. После, с пропит от болка глас, Джулиан продължи: — За мен не беше само игра. Дано можеш да ми простиш.

Едното око на Легендата потрепна като от тик. Той щракна капачето на часовника и се обърна към Джулиан.

— Не помня това да е влизало в плановете ни. Ще обясниш ли за какво става въпрос?

— Мисля, че е очевидно — отговори Джулиан, после се обърна отново към Скарлет и този път тя откри в очите му онова, което търсеше — множество неизречени обещания. Искал бе да ѝ каже истината, но явно не е бил в състояние. Някакво заклинание или магия му пречеше да изрече думите. Ала все още бе нейният Джулиан. Скарлет усети как парченцата на разбитото ѝ сърце събират смелост да се обединят отново. Би бил прекрасен момент, ако Легендата не го беше избрал да извади нож и да го забие в гърдите на Джулиан.

— Не! — нададе вой Скарлет.

Джулиан залитна и сякаш целият свят се люшна заедно с него. Нефритените светлинки на пещерата потъмняха до кафяво.

Скарлет изтича при него. Кървава пяна избиваше на красивата му уста.

— Джулиан! — Срина се на колене до него. Легендата не беше уцелил сърцето му, но явно беше пробил белия му дроб. Имаше кръв. Много, много кръв. Сигурно затова се беше държал толкова студено и дистанцирано. Знаел е, че Легендата ще го накаже за предателството, ако дори с поглед ѝ намекне за истината.

— Джулиан, моля те... — Скарлет притисна раната и ръцете и за втори път днес се обагриха с кръв.

— Няма нищо. — Джулиан се закашля и свежа кръв изби по устните му. — Сигурно съм го заслужил.

— Не говори така! — Скарлет смъкна пелерината от раменете си я притисна към раната в опит да спре кървенето. — Не е вярно. Не вярвам и че всичко трябва свърши по този начин.

— Тогава не позволявай да свърши тук. Вече ти казах — не заслужавам да плачеш за мен. — Джулиан посегна да избърше сълза от страната ѝ, но ръката му се отпусна безсилно.

— Не! Не се предавай — умоляваше го Скарлет. — Не ме оставяй, моля те. — Искаше да му каже много други неща, но се страхуваше, че ако се сбогува с него, ще го улесни по пътя му към отвъдното. — Не смей да ме зарязваш. Обеща, че ще ми помогнеш да спечеля играта!

— Излъгах те... — Клепачите му натежаваха. — Аз...

— Джулиан! — извика Скарлет и притисна по-силно пелерината към гърдите му. Материята вече се бе напоила с кръв.

— Не ме интересува дали си ме излъгал. Ще ти простя всичко, само не умирай.

Очите му се затвориха, изглежда не я чуваше.

— Джулиан, не се предавай, моля те. Бориш се с мен от самото начало на играта, не се отказвай сега.

Очите му се отвориха бавно. За миг ѝ се стори, че погледът му се прояснява.

— Излъгах те как са ме ударили по главата — прошепна той. — Искях да ти върна обиците. Но онзи тип беше по-корав, отколкото очаквах... Стана напечено. Но си струваше да видя лицето ти след това, когато ти ги дадох... — Едва доловима усмивка разтегли устните

му. — По-добре да бях стоял далече от тебе, но... наистина исках да успееш... исках да...

Главата му падна назад.

— Не! — Скарлет усети как гърдите му се надигнаха и спуснаха за последно под ръцете ѝ.

— Джулиан. Джулиан. Джулиан! — Притисна длани към сърцето му, но не долови никакво движение.

Нямаше представа колко пъти е повторила името му. Изричаше го като молитва. Като молба. Като шепот. Като сбогуване.

Никога преди Скарлет не си бе пожелавала времето да спре, да забави своя ход дотолкова, че един удар на сърцето да трае година, едно вдишване да трае цял живот и едно докосване да трае вечно. Обикновено ѝ се искаше обратното — времето да ускори крачка, да се втурне презглава напред, така че тя да избяга от болката на мига и да се придвижи към нов, неопетнен момент.

Ала този път новите мигове нямаше да са неопетнени и пълни с обещания за бъдещето. Щяха да са непълни, празни и пусти, защото Джулиан нямаше да е там.

Сълзите ѝ се ронеха една през друга, докато той умираше. Мускулите му се отпуснаха безжизнени. Тялото му изстиваше. Кожата му посивя с онзи мъртвешки цвят, от който нямаше връщане назад.

Скарлет знаеше, че Легендата ги гледа. Наслаждава се на болката ѝ. Ала част от нея не можеше да се откъсне от Джулиан, сякаш той би могъл по чудо да си поеме още един дъх, сякаш сърцето му би могло да се събуди за още един удар. Чувала бе, че силните чувства подхранвали магията, която сбъдвала желаня. Ала или нейните чувства не бяха достатъчно силни, или историите за сбъдващи се желаня бяха изтъкани от лъжи.

Или пък тя си мислеше за грешните истории.

Надеждата е могъщо нещо. Някои твърдят, че е вид магия. Ефимерна и изменчива. Но и малко надежда понякога стига.

Скарлет имаше съвсем мъничко надежда, нищо повече от наизустено и недотам добре написано стихотворение.

Това момиче е било видно за последно с Легендата.

Намериш ли него, ще ги намериш двама.

Естествено, пътят може да те преведе през ада, ала успееш ли, ще придобиеш състояние.

Тази година шампионът получава желане.

Скарлет съвсем беше забравила за желанието, но ако успееше първа да открие Тела и си пожелаеше Джулиан да е жив, може би още имаше шанс историята им да завърши щастливо. Мисълта, че може отново да е щастлива, изглеждаше почти толкова нереална като сбъдващо се желание, но само тази надежда ѝ беше останала.

Вдигна глава да попита къде е сестра ѝ и си даде сметка, че Легендата е изчезнал. Останали бяха само часовникът на Джулиан и цилиндърът на Легендата, положени върху тъмно писмо.

Черни листенца от роза полетяха към земята, когато Скарлет взе бележката. Обточена бе с лъскаво черно по краищата, зловещо подобие на първото писмо, изпратено ѝ от Легендата.

Скъпа госпожице Драгна,

Поканена сте да присъствате на погребението на Донатела Драгна утре, един час след зазоряване. Освен ако не съумеете да предотвратите смъртта ѝ.

Искрено Ваш, Легендата

П. П. Препоръчвам Ви да тръгнете по дясното стълбище.

Ръката ѝ се сви в юмрук около писмото. Това вече не беше обикновена лудост, а нещо повече. Нещо извратено, което Скарлет не можеше да разбере. Дори не беше сигурна дали иска да го разбере.

Отново я обзе чувството, че е обект на лично отношение, нещо насочено пряко към нея, което не можеше да се обясни само с трагичната любовна история между баба ѝ и Легендата.

Водата зад нея потече отново и бързо набра скорост. Скарлет не знаеше какво означава това — може би, че идват други участници? Не ѝ се искаше да изоставя мъртвото тяло на Джулиан, той не заслужаваше да остане сам тук, но ако искаше да го спаси, трябваше да сложи край на това, да намери Тела и да спечели желанието.

Вдигна глава и видя нов рояк изумрудени светулки да танцува във въздуха като пелена от светъл дим, която се носеше към разклонение в стълбището пред нея.

Легендата пишеше да поеме надясно. Сигурно е знаел, че Скарлет не би му се доверила, значи не беше изключено да е казал

истината в писмото си. От друга страна, беше достатъчно умен да се досети, че Скарлет ще стигне именно до този извод.

Пое към лявото стълбище, но в последния миг промени решението си и свърна надясно, спомнила си какво беше казал Легендата за истината. Баща ѝ рядко казваше цялата истина, но и рядко прибягваше до откровени лъжи. Пазеше лъжите си за най-важните неща. Легендата вероятно разсъждаваше по същия начин, реши Скарлет.

Затича нагоре по витото стълбище, спирала след спирала, като си припомняше всички стълби, по които се беше изкачвала и слизала заедно с Джулиан. Умората и сълзите ѝ пречеха на всяка крачка. Плачеше и за Джулиан, и за Тела, представяше си как я намира мъртва като него, безжизнена, със замряло сърце и невиждащи очи.

Когато най-сетне изкачи стълбището, сякаш целият свят бе изтънял. Роклята ѝ беше мокра от пот, краката ѝ трепереха от изтощение. Ако се окажеше, че е избрала грешното стълбище, не знаеше откъде би намерила сили да се върне обратно и да изкачи другото.

Пред нея имаше паянтова дървена стълба, водеща към малък квадратен капак в тавана. На няколко пъти едва не падна, докато се катереше по нея. Нямаше представа какво ще намери от другата страна на капака. Усещаше топлина. Чуваше се припукване. Напален огън, без съмнение.

Притиснала снага към паянтовата стълба, Скарлет отправи гореща молитва към небесата звуците и жегата да идват от огън в камина, а не от пожар. Пое си дълбоко въздух и надигна капака.

ПЕТА НОЩ — ПОСЛЕДНАТА НОЩ НА КАРАВАЛА

Звездна светлина навсякъде.

Непознати за Скарлет съзвездия обсипваха безкрайно черно небе. Светът се състоеше от балкон без парапет, безкраен балкон от лъскав оникс с дивани без облегалки, обсипани с възглавнички в различни нюанси на звезден прах, и малки, вкопани в пода огнища, пламтящи в синьо.

Толкова високо над останалия свят би трябвало да е студено, но въздухът всъщност бе неочаквано топъл, установи Скарлет, докато се измъкваше през отвора в пода и копчетата на роклята ѝ почукваха в излъскания камък. Всичко тук вонеше на Легендата, дори миризмата на огнищата напомняше за него, сякаш цепениците бяха направени от кадифе и нещо сладниково. Въздухът бе някак мек и отровен. Близо до задната стена като подигравка се издигаше масивно черно легло, отрупано с възглавници, тъмни като кошмар.

Скарлет нямаше представа за какво му на Легендата тази стая, но сестра ѝ определено я ня...

— Скар? — Дребна фигурка се надигна в леглото. Меденоруси къдрици се люшнаха около лице, което би било ангелско, ако не беше дяволитата му усмивка. — О, милинката ми! — изписка Тела, скочи от леглото, затича към Скарлет и я прегърна трескаво. Прегръдка, която вдъхна на Скарлет надеждата, че щастливият край все пак е възможен. Сестра ѝ беше жива. Обзе я усещане за мекота, слънчеви лъчи и семена, от които да пораснат мечти.

Оставаше само да върне Джулиан.

Скарлет се дръпна леко назад, колкото да се увери, че момичето наистина е Тела, която често я прегръщаше, ала рядко с такъв ентузиазъм.

— Добре ли си? — Огледа притеснено сестра си за синини и наранявания. Не биваше вълнението да замъглява ясната ѝ мисъл. — Добре ли се отнасяха с теб?

— О, Скар! Вечно се тревожиш. Толкова се радвам, че най-последно дойде. Тъкмо бях започнала да се изнервям. — Тела си пое дълбоко

дъх, а може би просто потръпна зиморничаво заради тънката бледосиня нощница, с която беше облечена. — Вече си мислех, че никога няма да се появиш... е, тук горе е прекрасно, но все пак...

Тела обхвана с жест звездите, които изглеждаха толкова близо, че да ги набереш като цветя и да ги прибереш в джоба си. Твърде близо, ако питаха Скарлет. Също като символичния парапет на балкона, толкова нисък, че все едно изобщо го нямаше. Затвор, маскиран като луксозен апартамент с царска гледка.

— Тела, толкова съжалявам.

— Няма нищо — каза Тела. — Просто ужасно ми доскуча.

— Доскучало ти е... — повтори Скарлет и едва не се задави с думата. Не беше допускала, че Каравалът ще промени сестра ѝ, колкото бе променил нея, но да ѝ *доскучае*?

— Не ме разбирай погрешно. Към мен се отнасяха добре, имаше и бонуси разни, но... Богу зъбите! — Големите очи на Тела се окръглиха още повече, втречени в окървавените ръце и рокля на Скарлет. — Какво е станало? Цялата си в кръв!

— Не е моя. — Скарлет сведе поглед към ръцете си и гърлото ѝ се стегна. Само една капка от тази кръв ѝ беше подарила ден от живота на Джулиан. Заболя я при мисълта колко дни са попили в дрехата ѝ... Дни, които той трябваше да изживее.

Тела изкриви лице.

— Чия е кръвта?

— Ще ти обясня по-късно — каза Скарлет и млъкна, защото не знаеше как да продължи. Трябваше да се махнат оттук, да се отдалечат от Легендата, но ако искаше да спаси Джулиан, трябваше да намери господаря на Каравала и да си поиска спечеленото желание.

— Тела, трябва да вървим. — Щеше да заведе сестра си на безопасно място, после да се върне за желанието. — Облечи се по най-бързия начин и не вземай нищо, което да ни забави. Тела, защо стоиш? Нямаме много време!

Но сестра ѝ не се трогна. Просто си стоеше в тънката синя нощница като някакъв поомачкан ангел и гледаше Скарлет с големи, тревожни очи.

— Предупредиха ме, че това може да се случи — каза накрая тя с мек глас и с онзи ужасен тон, запазен обикновено за непослушни деца и оглупели старци. — Не знам къде искаш да отидем, но не се

тревожи, всичко е наред. Играта свърши. Тази стая — тя е краят, Скарлет. Седни и си поеми лъх. — Опита се да я поведе към един от нелепите дивани с възглавничките.

— Не! — възкликна Скарлет и издърпа ръката си. — Излъгали са те. Това никога не е било просто игра. Не знам какво са ти казали, но те грози опасност... и двете ни грози опасност. Татко е тук.

Веждите на Тела литнаха нагоре, но после тя бързо овладя изражението си, сякаш новината ни най-малко не я разтревожи.

— Сигурна ли си, че не е било някаква илюзия?

— Напълно. Трябва да се махнем. Имам един приятел... — Не би могла да произнесе името на Джулиан, всъщност едва събра сили да произнесе думата „приятел“, но след кратко колебание продължи храбро напред, заради Тела. — Този мой приятел има кораб, който ще ни откара където пожелаем. Както ти винаги си искала.

Скарлет посегна да я хване за ръката, но сестра ѝ отстъпи крачка назад и сви устни.

— Скар, чуй се какво говориш, моля те. Виждаш несъществуващи неща. Не помниш ли какво предупреждават всеки новодошъл на острова — да не губи ума си?

— Ами ако ти кажа, че тазгодишната игра е различна? — попита Скарлет и се постара да разкаже набързо за връзката на Легендата с баба им. — Довел ни е тук, за да си отмъсти. Знаем, че са се отнасяли добре с теб, но каквото и да ти е казал, е било лъжа. Трябва да тръгваме.

Лицето на Тела се бе променило, докато Скарлет ѝ разказваше за Легендата. Сега Тела започна да гризе долната си устна, но дали от страх за живота им, или за здравия разум на сестра си, Скарлет можеше само да гадае.

— Наистина ли вярваш в това? — попита Тела.

Скарлет кимна с надеждата, че сестринската им връзка ще се окаже по-силна от колебанията на Тела.

— Знаем как звучи, но видях доказателствата с очите си.

— Добре тогава. Дай ми минутка. — Тела изчезна на бърз ход зад няколко паравана близо до леглото, а Скарлет се зае да избута един от диваните върху капака на пода, така че никой да не влезе по паянтовата дървена стълба. Тъкмо приключваше, когато Тела се появи

със син копринен халат. Държеше хавлиена кърпа в едната си ръка и малък леген с вода в другата.

— Какво правиш? — зяпна Скарлет. — Защо не облече никакви нормални дрехи?

— Седни. — Тела кимна към един от множеството дивани. — Нищо не ни заплашва, Скар. Не знам от какво се боиш, но очевидно го смяташ за истинско. Само че нали точно това е целта на Каравала? Всичко трябва да изглежда реално, без да е такова. А сега седни да отмием поне част от кръвта. Ще се почувстваш по-добре.

Скарлет не седна.

Тела отново използваше онзи глас за непослушни деца и оглупели старци. Не че би могла да я вини. Ако самата тя не се бе изправила лице в лице с баща си, ако не беше видяла как Джулиан умира, ако не беше усетила как спира сърцето му и как топлата му кръв се разлива по ръцете ѝ, сигурно и тя би се усъмнила в реалността на случващото се.

Де да можеше.

— Ами ако успея да ти го докажа? — Скарлет извади поканата за погребението. — Точно преди да се кача тук, Легендата ми остави това. — Пъхна бележката в ръката на Тела. — Виж сама. Планирал е да те убие!

— Заради баба Ана? — Тела се зачете и смръщи чело. После сякаш преглътна напушил я смях. — О, Скар, мисля, че си разбрала погрешно това писмо.

Подаде ѝ с усмивка бележката. Най-напред Скарлет забеляза ръбовете. Вече не бяха черни, а позлатени, шрифтът също се бе променил.

Скъпа госпожице Драгна,

Като моя специална гостенка, бих искал да Ви поканя на празненство, обичайно резервирано само за моите актьори. Започва един час след залез-слънце. Знам, че не съм единственият, който се надява да види там Вас и сестра Ви.

Искрено ваш, Легендата

— Нищо опасно не виждам в това — засмя се Тела. — Освен ако не се притесняваш, че Легендата те ухажва?

— Не! Пишеше друго преди. Беше покана за погребение — *твое* погребение. — Скарлет погледна умолително сестра си. — Не съм луда — настоя тя. — Бележката гласеше друго, когато я прочетох в тунелите.

— Онези под играта? — прекъсна я Тела. — Не полудяваха ли хората там?

— Бяха други тунели. Тела, кълна се, че съм добре, че съм с ума си. В бележката пишеше, че освен ако не успея да те спася, утре ще умреш. Моля те, дори да не ми вярваш, искам да се опиташ, важно е.

Този път отчаянието ѝ сякаш стигна до Тела.

— Дай да видя пак писмото.

Скарлет ѝ го подаде. Тела огледа подробно поканата, дори я вдигна над светлината на едно от огнищата. Но каквото и да правеше, текстът не се промени.

— Тела, кълна се, че беше покана за погребение, а не за празненство — повтори Скарлет.

— Вярвам ти — отвърна сестра ѝ.

— Така ли?

— Ами, сигурно е като билетите, които получи на Трисда, променя се в зависимост от светлината. Но, Скар... — И пак онзи болезнено внимателен тон. — Не допускаш ли, че може да е поредната част от играта, начин да те доведат най-после при мен, а сега, когато си тук — та-дам! Бележката се променя от заплаха в награда. Ти ми кажи кое звучи по-логично.

Казано по този начин, наистина звучеше логично. И колко много ѝ се искаше на Скарлет сестра ѝ да е права. Отлично знаеше колко измамни могат да бъдат тунелите... и Легендата. Само че Легендата не беше единствената заплаха.

— Тела, дори да не ми вярваш за това, поне повярвай, че баща ни е тук, кълна се. И в момента те търси, търси и двете ни. И

присъствието му не е част от магическите трикове на Каравала. Дошъл е заедно с граф Николас д'Арси, моя годеник. За да се измъкна, трябваше да упоя графа с еликсир за защита и после да го вържа за едно легло... сигурно можеш да си представиш колко ядосан е татко и какво ще направи, ако ни намери.

— Вързала си годеника си за легло? — засмя се Тела.

— Това не е шега! Не чу ли какво казах за баща ни?

— Скар, не подозирах, че си способна на такова нещо. Чудя се какво ли друго е променила играта в теб. — Тела се усмихна още по-широко. Изглеждаше искрено впечатлена, което вероятно би се харесало на Скарлет, ако всъщност не целеше друго — най-сетне да я изплаши.

— Пропускаш важното. Наложил се да го направя, защото татко искаше от мен да... — Срам сви гърлото ѝ, преди да е изрекла думите. Онова, което баща ѝ се бе опитал да ѝ наложи, я караше да се чувства като предмет. Като неодушевена вещ.

Изражението на Тела се смекчи. Тя протегна ръце към Скарлет и я прегърна както само сестра може да прегърне. Ожесточената прегръдка на коте, което току-що е открило, че има нокти, и е готово да издере целия свят, за да оправи нещата. И за миг Скарлет повярва, че ще стане точно така.

— Сега вярваш ли ми? — попита тя.

— Вярвам, че ти е било трудно тази седмица, но сега всичко свърши. И не е било истинско. — Тела приглади нежно косата ѝ. — Не се тревожи, сестричке. А някой ден — добави тя, — баща ни ще си плати за всичко. Всяка нощ се моля ангел да се появи и да му отреже ръцете, така че да не нарани никого повече.

— Ангелите не правят такива неща — измърмори Скарлет.

— Е, може би не онези на небето, но има и друг вид ангели. — Тела се отдръпна. Розовите ѝ усти се разтеглиха в усмивка, събрала в себе си надежди, мечти и други опасни неща.

— Не ми казвай, че смяташ лично да отрежеш ръцете на баща ни.

— Отсега нататък ръцете му няма да са проблем, за нас поне. — Очите на Тела грейнаха със същия опасен блясък, който се излъчваше и от усмивката ѝ. — Не бях сама тук през цялото това време. Срещнах някого. Той знае всичко за баща ни и обеща да се погрижи за нас. И за

двете ни. — Лицето ѝ грейна по-ярко от напален фенер, с онзи вид радост, която можеше да означава само едно нещо. Едно ужасно нещо.

Когато Тела бе споменала, че ѝ е доскучало, Скарлет се обнадежди, че Легендата не се е добрал до нея все пак. Но грейналото лице и развълнуваният глас говореха за друго. И капчица здрав разум не бе останал в очите на Тела, а замечтаното ѝ изражение означаваше или че е влюбена, или че е съвсем полудяла.

— Не бива да му имаш доверие — повиши глас Скарлет. — Не чу ли какво ти казах? Легендата ни мрази. Той е убиец!

— Кой е споменал нещо за Легендата?

— Мислех, че говориш за него.

Тела изкриви лице.

— Изобщо не съм го виждала дори.

— Но нали си била тук, в тази кула. Неговата кула.

— Да — потвърди Тела. — И представа си нямаш колко неприятно беше да гледам как хората долу се забавляват, докато аз вися тук и скучая. — Тя изпухтя и плъзна поглед по ниския парапет на балкона.

Бяха на четири-пет метра от ръба, но Скарлет въпреки това потръпна. Парапетът не предлагаше никаква защита, нито препятствие, ако някой реши да скочи. Тела може и да не е била съблазнена от Легендата, но появата на новия ухажор в живота ѝ вероятно бе негово дело — така, както бе поставил Данте и Джулиан на пътя на Скарлет. Открил е свършения мъж, който да влуди сестра ѝ.

— Как се казва? — попита Скарлет.

— Даниел де Енгъл — обяви Тела. — Той е незаконороден лорд от Далечната северна империя. Не е ли страхотно? Там много ще ти хареса, Скар, имат си замъци с ровове, кули и всякакви други фантастични неща.

— Но, щом си била тук през цялото време, как изобщо сте се срещнали?

— Е, не бях тук през *цялото* време. — Страните ѝ порозовяха и Скарлет си спомни мъжкия глас, който бе чула в стаята на Тела след края на първата нощ от играта. — Бях с него, когато ме отвлякоха. Той се опита да ме защити, но онези отвлякоха и него. — Тела се усмихна, сякаш това беше най-романтичното нещо, което ѝ се беше случвало.

— Тела, нещо не е наред — каза Скарлет. — Не може да си влюбена в него. Та ти не го познаваш.

Сестра ѝ трепна и розовината по страните ѝ потъмня до потъмна, гневна отсянка.

— Знам, че си преживяла много напоследък. Затова няма да изтъкна, че беше готова да се *омъжиш* за човек, когото изобщо не си виждала.

— Онова беше различно.

— Да, защото за разлика от теб, аз познавам годеника си.

— *Годеника* си ли каза?

Тела кимна гордо.

— Не говориш сериозно — заяви Скарлет. — Той кога ти предложи да се омъжиш за него?

— Защо не се радваш за мен? — попита с искрено разочарование сестра ѝ.

Скарлет набързо отхвърли първите пет отговора, които ѝ дойдоха наум.

— Скар, знам, че съм се молила за ужасни неща, от онези, които ангелите не правят, но освен за тях се молах и за нещо точно такова. Да, знаех как да заведа някое момче в избата, но преди Даниел никога никога не е държал на мен.

— Сигурна съм, че този Даниел ти се струва чудесен — внимателно поде Скарлет. — И ми се иска да се радвам за теб, честно. Но подобно съвпадение не ти ли се струва странно? Чудя се дали Легендата не си играе и с теб и дали този Даниел не е част от играта му.

— Не, не е — изтъкна Тела. — За разлика от теб, аз имам доста опит с мъжете и ти казвам, че връзката ми с Даниел е съвсем истинска. — Тя отстъпи рязко назад. Стъпалата ѝ изглеждаха съвсем бели на фона на черния под. Посегна към един от диваните и взе сребърна камбанка.

— Какво правиш? — попита Скарлет.

— Ще повикам Даниел, за да се запознаеш с него.

Вратата се отвори и на прага се появи Йован, велосипедистката. Приличаше на дъга в разноцветната си одежда, същата, която бе носила и първата нощ.

— О, здрасти. — Очите ѝ грейнаха, когато видя Скарлет. — Най-после си открила сестра си.

— Не бива да ѝ имаш доверие — прошепна Скарлет на Тела. — Тя работи за Легендата.

— Естествено, че работи за Легендата — каза Тела. — Прости на сестра ми, но, тя още не може да се отърси от играта. Твърди, че Легендата иска да убие и двете ни.

— А ти сигурна ли си, че греши? — Йован намигна, уж се е пошегувала, но когато премести погледа си върху Скарлет, от шеговитото ѝ изражение не остана и следа.

— Видя ли? — посочи Скарлет. — Тя знае!

Тела не ѝ обърна внимание.

— Би ли довела лорд Де Енгъл, моля те.

Преди Скарлет да е възразила, Йован кимна и изчезна там, откъдето беше влязла, през скрит вход в задната стена.

— Тела, моля те. Трябва да се махнем оттук. Представа нямаш колко е опасно всичко това. Дори да си права за Даниел, пак е опасно. Легендата няма да ви позволи да бъдете заедно.

Скарлет млъкна и протегна ръце към сестра си да ѝ покаже още веднъж кръвта по тях.

— Виждаш ли това? — Гласът ѝ пресекуна. — Това е истинско. Точно преди да се кача тук, видях как Легендата уби един човек...

— Така ти се е сторило — прекъсна я Тела. — Каквото и да си видяла, не е било истинско. Постоянно забравяш, че всичко, което се случва долу, е част от играта. И аз няма да избягам от Даниел само защото ти не можеш да различиш реалното от измисленото. — Сестра ѝ стисна устни. — Знаем, че никой не ме обича повече от теб, Скар, и искам да бъдем заедно. Моля те, не ме оставяй сега. И не искай от мен да зарежа Даниел. — Физиономията ѝ стана още по-сурова, преди да продължи: — Не ме карай да избирам между двамата, които обичам най-много.

„Двамата, които обичам най-много.“ Сърцето на Скарлет се сви от болка. Внезапно се озова отново в основата на стълбището, до умирация Джулиан. Трябваше да намери начин да го върне, но също и да измъкне сестра си от тази кула и да я отведе възможно най-далече от този балкон.

— Добре — каза с усмивка Тела, сякаш бяха постигнали съгласие, макар Скарлет да не беше обелила и дума. — Помогни ми да се разкрася за лорд Даниел! — Тя се втурна към параваните. — Не е лошо и ти да се пооправиш — извика през рамо. — Имам няколко рокли, които ще ти стоят чудесно.

Скарлет остана на мястото си, а нощта сякаш стана още по-тъмна.

Знаеше, че изглежда полумъртва и се изкушаваше да си остане така. Идеята да изплаши годеника на Тела ѝ допаднаше. Още повече ѝ допаднаше идеята да си плюе на петите... само че Тела нямаше да я последва, не беше от този тип. Ами ако сестра ѝ беше права? Наистина ли си въобразяваше, че цялата игра се върти около тях двете? Ако Тела беше права и Скарлет ѝ провалеше връзката, сестра ѝ никога нямаше да ѝ прости.

Но ако не беше луда и Джулиан наистина беше мъртъв, значи трябваше да си поиска желанието и да го спаси.

Тръгна след сестра си. Зад параваните имаше гардероб и множество ракли, всичките отворени и пълни с дрехи. Тела се колебаеше между няколко рокли.

Може би, след като се запознаеше с онзи Даниел, Скарлет щеше да измисли начин да убеди сестра си, че трябва да си тръгнат заедно. Междувременно, щеше да остане с нея и да измисли как да си вземе желанието от Легендата.

— Синьо-лилавата — посочи Скарлет. — Нюансите на синьото винаги са ти отивали.

— Знаех си, че ще останеш — каза Тела. — Ето, тази е за теб. Ще ти стои чудесно с тъмната ти коса и този нов посребрен кичур. Жалко, че нямам пантофки с твоя размер. Дано ботушите ти изсъхнат скоро.

Роклята беше с цвят на червени боровинки и бухнала фуста, по-дълга отзад, отколкото отпред, обшита с червени мъниста с форма на сълза. Цветът беше същият като кръвта по ръцете на Скарлет. Докато си миеше ръцете, тя за пореден път даде клетва пред себе си, че ще намери начин да върне Джулиан. Достатъчно кръв беше оцапала ръцете ѝ тази нощ.

— Обещай ми едно — помоли тя. — Каквото и да стане, закълни се, че няма да скачаш от балкони.

— Само ако ти ми обещаеш, че няма да говориш такива странни неща, когато Даниел дойде.

— Сериозно ти говоря, Тела.

— И аз. Моля те да не проваляш та...

На вратата се почука.

— Това трябва да е Даниел. — Тела обу чифт сребърни пантофки и се завъртя в синьо-лилавата си рокля. Цветът на сладките мечти и щастливия край.

— Прекрасна си — каза Скарлет. Но макар да хранеше надеждата, че не тя, а сестра ѝ е права за всичко, пак не успя да пренебрегне горчиво жълтата топка от ужас в стомаха си, докато гледаше как Тела припка към скритата в стената врата.

Отвори я и целият свят се люшна пред очите на Скарлет при вида на мъжа, който прегърна сестра ѝ през кръста и се наведе през прага да я целуне.

Тела отстъпи крачка назад с розови петна по бузите.

— Даниел, не сме сами — предупреди тя и поведе мъжа, когото наричаше Даниел, към диваните, където Скарлет стоеше като истукан.

— Нека те запозная със сестра си Скарлет. — И Тела се усмихна отново, толкова широко и щастливо, че не забеляза как сестра ѝ отстъпва неволно назад, нито как младият мъж прокара език по устните си, докато тя не го гледаше.

— Донатела, дръпни се от него — изсъска Скарлет. — Името му не е Даниел.

Не носеше цилиндър, а тъмния си фрак беше сменил със снежнобяло сако, но в очите му все така се четеше лудост, сякаш нещо зад тях се бе разкачило непоправимо и той не правеше усилие да го скрие.

— Скар — изсъска Тела. „Престани да се правиш на луда“ — оформи с устни тя.

— Аз го познавам — настоя Скарлет. — Това е Легендата.

— Скарлет, стига глупости — възрази Тела. — Даниел беше с мен през цялото време, *всяка нощ* от играта. Няма начин да е Легендата.

— Така е. — Легендата праметна ръка през раменете на Тела. Тя приличаше на дете под тежката му ръка, особено когато той я привлече собственически към себе си. Беше много по-дребна от него.

— Махни ръцете си от нея! — извика Скарлет и се хвърли към Легендата.

— Скар! Престани! — Тела я сграбчи за косата и я дръпна назад, преди да го е докопала за нещо повече от драскотина. — Даниел, толкова съжалявам — извини се тя. — Не знам какво ѝ става. Скарлет, съвсем си откачила, спри вече.

— Излъгал те е! — изкрещя Скарлет. Скалпът ѝ гореше от болка. — Той е убиец.

Макар че в момента Легендата определено не приличаше на убиец. Целият в бяло и без умопомрачената си усмивка, изглеждаше невинен като светец.

— Може би трябва да я вържем, преди да се е наранила.

— Не! — писна Скарлет.

Безпокойство прекоси лицето на Тела.

— Любима, сестра ти съвсем е полудяла и ще нарани някого от нас. — Веждите на Легендата се събраха в израз на искрена тревога. — Помниш ли как ни предупредиха, че някои хора си губят ума? Аз ще я държа, а ти донеси въже. В някоя от раклите би трябвало да има. За случай като този.

— Тела, моля те, не го слушай — примоли се Скарлет.

— Любима — повтори Легендата, уж силно загрижен. — Правим го за собствената ѝ безопасност.

Тела местеше поглед между Легендата в цялото му бяло и чисто великолепие и Скарлет, разрошена и с петносано от сълзи лице.

— Съжалявам — каза Тела. — Не искам да пострадаш.

— Не! — Скарлет се замята отново. Ръкавът на роклята ѝ се разпори и мъниста се пръснаха по пода, когато Легендата я издърпа грубо от хватката на Тела. Ръце, силни като железни окови, извиха ръцете ѝ зад гърба, докато сестра ѝ бързаше към параваните.

— Виждаш ли как охотно изпълнява всичко, което поискам от нея? — измърка Легендата в ухото на Скарлет.

— Моля те — проплака тя. — Остави я на мира. Ако я пуснеш, ще направя каквото поискаш. Ако поискаш да скоча от балкона, ще го направя. Само не я наранявай!

С едно рязко движение Легендата завъртя Скарлет. Кожата му беше бледа, скулите се очертаваха остро, очите му бяха пълни с откровена лудост.

— Готова си да скочиш заради нея, да умреш? — Пусна я и я побутна напред. — Направи го тогава. Сега.

— Искаш да скоча? Сега ли?

— Е, не веднага. — Устните му се извиха нагоре в умопомрачена имитация на усмивка. — Нямахте да те покания на погребението ѝ, ако планирах да умреш тази нощ. Просто застани на ръба, възможно най-близо, без да паднеш.

Скарлет не разсъждаваше ясно. Зачуди се дали и Тела се чувстваше така в присъствието на Легендата. Объркана и със замъглен разум.

— Ако го направя, обещавах ли да не нараниш сестра ми?

— Давам дума — заяви Легендата и направи кръст над сърцето си. — Ако застанеш на ръба на балкона, кълна се в удивителния си живот, че никога повече няма да докосна сестра ти.

— И няма да позволиш друг да я нарани?

Легендата я измери с поглед, от съдрания ръкав на роклята до босите крака.

— Не си в положение да се пазариш.

— Тогава защо сключваш сделка с мен?

— Защото искам да видя колко далеч си готова да стигнеш. — Гласът му лепнеше от любопитство като неразреден сироп, но в погледа му се четеше чисто предизвикателство. — Ако не си готова да направиш това, значи никога не ще успееш да я спасиш.

Което, в прочита на Скарлет, гласеше: „Ако не си способна на това, значи не я обичаш достатъчно“.

Скарлет тръгна целенасочено към ръба на балкона. Хладен нощен повей облиза глезените ѝ и макар да не се боеше от височини, главата ѝ се замая, когато погледна надолу към миниатюрните светлини и хора, към твърдата земя, която нямаше да прояви милост, ако...

— Спри! — изкрещя Легендата.

Скарлет застина, но той продължи да вика, уж ужасено, с драматични пресеквания на подходящите места.

— Донатела, побързай, сестра ти иска да скочи.

— Не! — извика на свой ред Скарлет. — Изобщо не ис...

Легендата я прекъсна с предупредителен поглед.

— Още една дума и ще оттегля всичките си гаранции.

Само че обещанията му не струваха и пукната пара. Единствено пълна глупачка би могла да повярва на думите му. Накарал я бе да застане на ръба, за да я отдалечи още повече от Тела, която я гледаше ококорена с въжетото в ръка.

— Скарлет, моля те, не скачай! — По лицето ѝ избиха червени петна.

— Нямаше да скоча — настоя Скарлет.

— Толкова съжалявам. Тя ме убеди да я пусна — поклати глава Легендата. — А после заяви, че ще скочи, за да се събуди и да излезе от играта.

— Даниел, вината не е твоя — каза Тела. — Скар, моля те, дръпни се от ръба.

— Лъже! — извика Скарлет. — Той ме накара да застана тук. Каза, че ако го направя, няма да те нарани. — И със закъснение си даде сметка, че така изглежда още по-луда в очите на сестра си. — Тела, моля те, ти ме познаваш. Знаеш, че не бих направила нещо такова.

Тела прехапа долната си устна. Изглежда, отново се колебаеше. Може би дълбоко в себе си не вярваше, че сестра ѝ е склонна към самоубийство.

— Обичам те, Скар, но знам, че тази игра прави странни неща с хората. — Тела подаде на Легендата навитото въже. Той сведе театрално глава, сякаш ситуацията му причиняваше болка.

— Не! — Искаше ѝ се да отстъпи, но нямаше накъде — зад нея бе само ниският парапет на балкона. И жестоката нощ, която нямаше търпение да я погълне.

Затова Скарлет се втурна напред в опит да надбяга Легендата, но той се стрелна като змия. Едната му ръка се уви около китките ѝ, с другата я бутна на един стол.

— Пусни ме! — Скарлет понечи да го изрита, но Тела беше притичала и се опитваше да върже глезените ѝ, докато Легендата притискаше към стола горната част на тялото ѝ. Скарлет усети горещия му дъх във врата си, когато той прошепна тихо, така че сестра ѝ да не го чуе:

— Чакай само да видиш какво ще направя после.

— Ще те убия! — изкрещя Скарлет.

— Дали да не ѝ дадем успокоително? — попита Тела.

— Не, мисля, че това ще я удържи — каза Легендата и подръпна за проба въжето, което я стягаше през гърдите.

Тайната врата в дъното се отвори и маниакалната усмивка на Легендата се завърна, когато на прага се появи баща им и граф Николас д'Арси. Губернаторът тръгна право напред с високо вдигната глава и изопнати рамене, сякаш беше почетният гост на някакво празненство. Интересът на графа беше насочен изцяло към един човек — Скарлет.

— Тела! — изпищя Скарлет в нов пристъп на паника.

За пръв път сянка на страх прекоси лицето на сестра ѝ.

— Те какво правят тук?

— Аз ги поканих. — Легендата махна театрално към Скарлет, която продължаваше да се дърпа отчаяно. Двамата мъже тръгнаха към нея.

— Пратката е готова за транспортиране, точно както обещах — каза Легендата.

— Даниел, какво правиш? — прошепна Тела.

— Трябваше да чуеш какво ти казваше сестра ти. — Легендата се дръпна настрани да стори път на губернатор Драгна и граф Николас д'Арси.

Графът се беше измил и преоблякъл след последната им среща. Черната му коса беше сресана, носеше чист фрак в гранатовочервено. Той измери с поглед Скарлет и поклати глава в смисъл „казах ти“.

— Може ли да задържа въжето? — попита губернаторът с нетърпение в очите.

— Даниел, кажи им да не се доближават! — извика Тела.

— О, Донатела — каза Легендата. — Глупава и инатлива до края. Даниел де Енгъл не съществува. Макар че ролята ми допадна. — Той се изсмя грозно. Същият отвратителен звук, който Скарлет бе чула в тунелите.

Тресчици се забиваха в ръцете ѝ, докато се мъчеше да охлаби въжетата.

Тела не продума нищо повече, но беше видно, че се срива. Ставаше някак по-малка, по-млада и много крехка, зяпнала невярващо Легендата. Сигурно и Скарлет бе гледала по същия начин Джулиан, когато бе разбрала за лъжите му. Разбираш, че са те измамили, но отказваш да го приемеш. Чакаш обяснение, което няма да дойде.

Дори губернатор Драгна изглеждаше изненадан от признанието на Легендата. Не и графът обаче. Той само килна глава.

— Не ти вярвам — каза Тела.

— Какво, да направя някоя магия, за да докажа, че наистина съм Легендата?

— На друго не вярвам. Ти каза, че ме обичаш. И много други неща...

— Излъгах — отвърна с равен глас Легендата. Глас равен до степен на равнодушие, сякаш Тела бе толкова незначителна в неговите очи, че дори не си струваше труда да я мрази.

— Но... но... — заекна Тела. Заклинанието, направено ѝ от Легендата, най-после се разсипваше на прах. Ако беше направена от порцелан — сравнение, което често бе спохождало мислите на Скарлет, — сега Тела щеше да се строши на малки парченца. Вместо това тя продължи да отстъпва назад. Все по-близо до опасно ниския парапет на балкона.

— Тела, спри! — извика Скарлет. — Много си близо до ръба.

— Няма да спра, докато не се махнете от нея — заяви Тела и погледна към баща си и графа. — Ако някой от вас направи и крачка повече към сестра ми, ще скоча, кълна се. А ти, татко, знаеш, че ако ме

няма мен, няма с какво да шантажираш сестра ми. Дори да я отведеш, тази женитба никога няма да се случи.

Губернаторът и графът спряха на място, но Тела продължи да отстъпва и скоро сребърните ѝ пантофки опряха в ниския парапет.

— Тела, спри! — Скарлет се замята отново да се освободи от въжето, мъниста се откъсваха от роклята ѝ и се ронеха по пода. Това не можеше да се случва. Вече бе видяла Джулиан да умира, а сега... Не можеше да загуби и Тела. — Много си близо до ръба!

— Малко е късно за това — засмя се сестра ѝ, крехък звук, чуплив като самата нея. Скарлет би дала всичко да изтича и да я хване, преди да е залитнала през ръба. Но въжето не беше достатъчно хлабаво. Успяла бе да освободи глезените си, но не и горната част на тялото. Единствено звездите я наблюдаваха със съчувствие как се клати трескаво напред-назад с надеждата да падне със стола, някоя от облегалките му да се счупи и въжето да се разхлаби достатъчно.

— Донатела, успокой се — каза баща ѝ, нежно почти. — Не е късно да се прибереш у дома с мен. Ще ти простя. Ще простя и на двете ви.

— И очакваш да ти повярвам?! — избухна Тела. — Ти си лъжец, по-лош от него дори! — И посочи с треперещ пръст Легендата. — Всички вие сте лъжци!

— Тела, аз не съм такава. — Столът най-после се катурна с трясък на пода и една от страничните му облегалки се строши. Скарлет изпълзя през разхлабеното въже и се хвърли към ръба на балкона.

— Не се приближавай, Скар! — Тела стъпи с единия си крак на парапета.

Скарлет застина.

— Тела, моля те... — Направи още една предпазлива стъпка, но в същия миг сестра ѝ залитна, затова застина на място, от страх, че и най-малкото движение ще тласне Тела през ръба, вместо да я спаси. — Моля те, довери ми се. — Скарлет протегна ръка, по която вече нямаше кръв. Надяваше, че ще успее да спаси поне Тела. — Ще намеря начин да се погрижа за теб. Толкова много те обичам.

— О, Скар — промълви Тела. Сълзи се стичаха по розовите ѝ страни. — И аз те обичам. Ще ми се да бях силна като теб. Достатъчно силна да вярвам, че нещата ще се оправят, но вече изгубих надежда. — Пъстрите ѝ очи срещнаха погледа на Скарлет, тъжни като прясно

отсечено дърво. После Тела ги затвори, сякаш гледката ѝ причиняваше болка. — Не се шегувах, когато казах, че по-скоро бих умряла на края на света, отколкото да живея на Трисда. Толкова съжалявам.

И ѝ прати въздушна целувка с треперещи пръсти.

— Недей...

Тела пристъпи в празния въздух.

— *Не!* — изпищя Скарлет, когато сестра ѝ политна в нощта.

Понеже нямаше криле, които да я понесат, Тела падна към смъртта си.

От случилото се след това Скарлет щеше да си спомня само фрагменти. Нямаше да си спомня прекършеното тяло на сестра си, като на кукла, паднала от много висок рафт. Само дето около куклите не се събираше локва кръв.

Дори след това Скарлет не можа да откъсне поглед от безжизненото тяло на сестра си. Можеше единствено да си пожелава разни неща. Пожелаваше си Тела да помръдне. Пожелаваше си Тела да стане и да тръгне. Пожелаваше си часовник, който да върне времето назад и да ѝ осигури още един шанс да я спаси.

Спомни си променящия времето джобен часовник, който беше видяла през първия си ден на Каравала. Само ако Джулиан беше откраднал него.

Но Джулиан също беше мъртъв.

Задави я ридание. Беше изгубила и двамата. Плака, докато не я заболяха очите, гърдата и други части от тялото, които не би трябвало да болят.

Графът се приближи, сякаш да ѝ предложи утеха.

— Спри. — Скарлет вдигна трепереща ръка пред себе си. — Моля те. — Думата я задави, но истината бе, че не можеше да понесе чуждо присъствие и утеха, неговите най-малко от всички.

— Скарлет — промълви баща ѝ и тръгна към нея, докато графът отстъпваше назад. Влачеше крака. Приведен, сякаш невидима раница тежеше на гърба му, и за пръв път Скарлет видя в негово лице не чудовище, а просто тъжен стар грубиян. Видя как русата му коса е посребряла на слепоочията, а очите му са кървясали. Дракон с угаснал огън и пречупени криле. — Съжалявам...

— Недей — прекъсна го Скарлет. Той заслужаваше да страда. — Не искам да те виждам повече. Дори гласа ти не желая да чувам. Да не си посмял да облекчиш съвестта си с извинения. Ти си виновен. Ти я тласна към това място.

— Само се опитвах да те защитя — каза губернатор Драгна и ноздрите му се разшириха. Крилете му може и да бяха пречупени, но в

него още имаше огън. — Ако ме беше послушала, вместо да се държиш като упорито и неблагодарно...

— Сър! — Йован, чиято поява беше убягнала от вниманието на Скарлет, пристъпи смело пред губернатор Драгна. — Ако не греша, казахте, че...

— Махни се от пътя ми — ревна той и я удари през лицето.

— Не я докосвай! — Скарлет и Легендата проговориха едновременно. Легендата направи и нещо повече — скочи стремглаво към баща ѝ. Бледо, остро лице и тъмни, тъмни очи, всичко това фокусирано върху губернатора. — Не смей да нараняваш още от моите актьори.

— Или какво? — озъби се губернатор Драгна. — Знам правилата. Не можеш да ми направиш нищо, докато играта тече.

— Значи знаеш също, че играта свършва на зазоряване, а слънцето ще изгрее много скоро. Стане ли това, правилата вече няма да важат. — Легендата оголи зъби. — Нямам нищо против да отърва света от теб, още повече че видя истинското ми лице.

Сетне махна с ръка и всички лампи и огнища на балкона се разгоряха, окъпвайки черния под в зловещо оранжево-червено сияние.

Губернатор Драгна пребледня.

— Дъщеря ти беше без значение за мен — продължи Легендата, — но държа на актьорите си и знам какво си направил.

— За какво говори той? — попита Скарлет.

— Не го слушай — каза губернаторът.

— Баща ти решил да убие *мен* — обясни Легендата. — Сметнал, че Данте е господарят на Каравала, и отнел живота му.

Скарлет зяпна невярващо баща си.

— Ти си убил Данте?

Дори графът, оттеглил се встрани от тях, изглеждаше смутен.

Губернатор Драгна дишаше тежко.

— Опитвах се да те защита!

— А може би е време да защитиш себе си — продължи Легендата. — На твое място, *губернаторе*, бих си тръгнал веднага и не бих се върнал тук или на друго място, където бихме могли да се срещнем. Защото срещнем ли се повторно, късметът ще ти изневери.

Пръв би отбой графът.

— Аз нямам нищо общо с никакви убийства. Дойдох тук заради нея. — Погледна към Скарлет и задържа погледа ѝ дълго след като тя се почувства неудобно. Не каза нищо повече. Но устните му се извиха леко, точно колкото да се видят за миг белите му зъби. По същия начин я беше погледнал първия път, когато Скарлет избяга от него — сякаш помежду им току-що е започнала игра, която той очаква с нетърпение.

Макар граф Николас д'Арси да си тръгваше, Скарлет остана с впечатлението, че с това историята им далеч не приключва.

Графът кимна с глава — нещо като поклон, но с подигравка. После се обърна и излезе през вратата. Сребърните му ботуши кънтяха при всяка крачка.

— Хайде. — Губернаторът даде знак на Скарлет с трепереща ръка. — Тръгваме си.

— Не. — Скарлет трепереше отново, но нямаше да отстъпи. — Никъде няма да ходя с теб.

— Ти, глупава... — Губернаторът изруга грозно. — Ако останеш, значи той е победил семейството ни. Точно това беше целта на цялото упражнение. Но ако решиш да дойдеш с мен, той губи. Сигурен съм, че графът ще...

— Няма да се омъжа за него и ти не можеш да ме принудиш. Ти унищожил семейството ни. Ламтиш за власт и контрол — обвини го Скарлет, — но повече нямаш власт над мен, нито контрол. Сега, когато Тела я няма, с нищо не ме държиш.

За миг се изкуши да стъпи на ниския парапет и да добави: „А сега се махай, преди да си загубил и двете си дъщери“. Само че не би му позволила да унищожил и нея като Тела. Щеше да направи онова, което е трябвало да направи отдавна.

— Знам тайните ти, татко. Преди се страхувах от теб, но сега не можеш да използваш Тела, за да ме държиш под контрол. Вече няма причина да си мълча. Мислиш си, че може да ти се размине убийство, но още колко ще ти останат верни стражите ти, ако разкажа на всички как си убил сина на един от тях? Ще кажа на целия остров как уби Фелипе, как го удавил със собствените си ръце само за да си осигуриш подчинението ми. Дали ще спиш добре нощем, след като бащата на Фелипе научи какво си сторил? Знам и други тайни, които ще сложат край на всичко, което си изградил.

Такава смелост Скарлет проявяваше за пръв път в живота си. Всичко я болеше, сърцето, душата, дори спомените. Всичко. Чувстваше се едновременно празна и тежка. Болеше я да диша, говоренето изискваше неимоверни усилия. Но още беше жива. Още дишаше, говореше и чувстваше. Чувстваше основно силна болка, но не усещаше страх от нищо и от никого.

И за пръв път ѝ се стори, че баща ѝ се страхува от нея.

Но сякаш повече се страхуваше от Легендата. Така или иначе щеше да се махне и едва ли щеше да я потърси отново. Един губернатор не оцелява дълго без лоялна стража. Завладените острови не бяха най-престижната властова позиция, но кандидат-узурпатори винаги се намират.

Би трябвало да триумфира, когато той тръгна към вратата. Най-сетне беше свободна. Свободна от баща си. Свободна да отиде където поиска — Джулиан ѝ беше осигурил тази възможност с координатите в джобния си часовник.

Джулиан. Скръбта, която изпитваше за него, беше различна от мъката по Тела — всяка загуба разкъсваше отделна половинка от сърцето ѝ, но по сила бяха еднакви. Нови хлипове се надигнаха в гърдите ѝ, издуха се като вълна по прилив. Но при мисълта за Джулиан се сети за нещо друго. Спомни си защо беше изоставила тялото му в тунелите.

Беше спечелила играта. Спечелила бе правото на едно желание и Легендата беше тук да ѝ го даде.

За миг изпита надежда, по-лека от теглото на скръбта ѝ. Неописуема и ефимерна... и *крайно недостатъчна*.

Защото трябваше да спаси не само Джулиан.

Нов пристъп на болка преряза гърдите ѝ. И Тела, и Джулиан бяха мъртви. Изборът не би трябвало да е труден, помисли си тя. Но *беше* труден и я изпълваше с чувство за вина. Що за сестра беше, щом я измъчваха колебания? Или пък Джулиан беше заел в живота ѝ централно място, отколкото си бе давала сметка досега, щом — макар да знаеше, че ще избере Тела — думите засядаха неизречени в гърлото ѝ, възпирани от безумната надежда, че може би все пак има начин да спаси и двамата им, стига само да се сети какъв е.

Сестра ѝ или мъжът, в когото Скарлет почти без съмнение се беше влюбила.

Джулиан беше загинал заради нея. Рискувал бе всичко, изправяйки се срещу баща ѝ, както и после, когато ѝ бе дал джобния часовник точно преди Скарлет да се сблъска с Легендата. Спомни си колко напрегнат беше гласът му, докато се бореше да ѝ каже истината. Не беше длъжен да я защитава, но беше направил всичко по силите си. Освен това беше събудил у нея чувства, за които не бе подозирала, че ще копнее, и затова Скарлет винаги щеше да го обича.

Но Тела не беше просто нейна сестра, беше най-добрата ѝ приятелка, човекът, когото Скарлет щеше да обича повече от всичко и всекиго на света, човекът, за когото носеше отговорност.

Скарлет се обърна към Легендата, взела своето решение.

— Спечелих. Дължиш ми едно желание.

Легендата изсумтя, сякаш нещо го е развеселило.

— Боя се, че ще трябва да ти отговоря с „не“.

— Как така — не?

Легендата отговори сухо:

— Ако съдя по тона ти, вече знаеш какво имам предвид.

— Но аз спечелих играта — възрази Скарлет. — Разгадах уликите. Намерих сестра си. Дължиш ми желание.

— Наистина ли очакваш да ти подаря желание след всичко това? — Свещите наоколо му потрепнаха, сякаш се смееха заедно с него.

Скарлет стисна ръце в юмруци и си каза, че няма да заплаче отново, макар сълзите да напиреха болезнено в очите ѝ. Да има само едно желание и да избира между двамата, които обича, беше повече от жестоко, но да ѝ отнемат и това едничко желание беше... беше неопишимо.

— Защо правиш това? Изобщо ли не те интересува, че двама невинни загубиха живота си? Толкова ли си безсърдечен?

— Ако съм толкова зъл, защо ти още си жива? — попита Легендата. Но когато срещна погледа ѝ, очите му не приличаха на лъскавите скъпоценни камъчета, които Скарлет помнеше от първата им среща. Ако принадлежаха другиму, Скарлет би се заклела, че съзира тъга в тях.

Сигурно беше от собствената ѝ скръб. Явно ѝ се привиждаха разни неща — ето, и Легендата ѝ се струваше различен. С поприглушени цветове, отколкото го помнеше в тунелите или когато се появи на балкона. Сякаш му е било направено заклинание за блясък,

което сега отслабваше постепенно. Легендата вече не приличаше толкова на Легендата. В тунелите бледата му кожа блестеше, а сега изглеждаше по-скоро прашина, сякаш пред Скарлет не стоеше жив човек, а негов портрет, избледнял от времето.

С години Скарлет бе вярвала, че не може да има по-лош човек от баща ѝ и по-магически от Легендата, но въпреки номерата си с пламъците в лампите и огницата, сега господарят на Каравала не ѝ приличаше на вълшебник. Може би отказваше да ѝ даде желанието, защото *не можеше* да ѝ го даде.

Но Скарлет вече бе видяла достатъчно чудеса и не вярваше, че онова с желанията е само измама. Опита се да си спомни всяка история за магия, която ѝ бяха разказвали някога. Йован бе споменала, че я захранвали различни неща, като времето например. Баба ѝ твърдеше, че магията е страст. Когато Джулиан ѝ бе подарил ден от живота си, беше използвал кръв.

Кръв. Това трябваше да е.

В света на Каравала кръвта притежаваше магически свойства. Ако една капка може да даде ден живот, защо Скарлет да не върне Тела и Джулиан, като им даде достатъчно от своята кръв?

Обърна се към Йо.

— Как да сляза на улицата?

Не знаеше дали момичето ще ѝ отговори, но Йован я упъти с готовност.

Навън лампите догаряха и гъстият мрак оповестяваше последния час на нощта.

Около Тела се беше събрала тълпа. Безценната Тела, която вече не беше *нейната* Тела. Без усмивката си, без смеха, тайните и шегите, без всички онези неща, които я правеха нейната обична сестричка.

Без да обръща внимание на зяпачите, Скарлет се отпусна на колене в локвата кръв около сестра си. Тела изглеждаше изпотрошена — ръцете и краката ѝ лежаха под неестествен тъгъл, а медените ѝ къдрици бяха напоени в червено.

Скарлет ухапа силно пръста си, докато по дланта ѝ не потече кръв. Притисна го към синкавите устни на сестра си.

— Тела, пий! — прошепна Скарлет. Пръстите ѝ трепереха, притиснати към устата ѝ, но Тела все така лежеше неподвижно и безжизнено. — Моля те. Нали ти повтаряше, че в живота имало и

друго — шепнеше трескаво. — Не можеш да се откажеш сега. Желанието ми е да се върнеш при мен.

Скарлет затвори очи и заповтаря желанието си като молитва. Спряла бе да вярва в желаниа в деня, когато баща ѝ уби Фелипе, но Каравалът ѝ бе върнал вярата в магията. Нямаше значение, че Легендата беше отказал да ѝ даде спечеленото желание. Както беше казала баба ѝ, всеки човек получава право на едно невъзможно желание, стига да го желае по-силно от всичко, а с малко късмет ще намери и магия, която да му помогне. Скарлет обичаше сестра си повече от всичко. Може би това, комбинирано с магията на Каравала, щеше да се окаже достатъчно.

Скарлет продължи да повтаря наум желанието си, а наоколо ѝ лампите догаряха бавно, докато пламъкът им не угасна, точно както бе угаснал пламъкът в безжизненото момиче, което Скарлет държеше в прегръдките си.

Не се беше получило.

Нови сълзи потекоха по бузите ѝ. Скарлет би могла да стои тук и да прегръща Тела, докато и двете не изсъхнат и не се превърнат в прах, предупреждение за онези, които дръзнат да изгубят ума си, увлечени от измамната магия на Каравала.

Историята би могла да свърши тук. В буря от сълзи и прошепнати думи. Но точно преди слънцето да изгрее, в най-тъмния миг преди зазоряване, в най-черния отрязък на нощта, една тъмнокафява ръка разтърси нежно рамото на Скарлет.

Скарлет вдигна глава и видя Йован. Мракът криеше лицето ѝ, но Скарлет я позна по напевния глас.

— Играта скоро ще свърши. Сутрешните камбани ще забият и хората ще започнат да си събират багажа. Реших, че сигурно ще искаш да вземеш нещата на сестра си.

Скарлет погледна към балкона на Тела... не, към балкона на Легендата.

— Каквото и да има там горе, не го искам.

— Но може би ще поискаш тези неща — каза Йо.

ДЕНЯТ СЛЕД КАРАВАЛА

Когато се качи в балконската стая на Тела, Скарлет реши, че това е поредният заговор, поредният начин да я измъчват. Всички вещи бяха нови. Рокли. Кожи. Ръкавици. Нищо от тях Скарлет не свързваше с Тела. Е, освен синьо-лилавата рокля, в която беше загинала сестра ѝ. Роклята, която не ѝ беше донесла щастлив край.

Каквото и да си е мислела Йо...

Скарлет застина, зърнала нещо. На тоалетката имаше дълга правоъгълна кутия от непрозрачно стъкло с посребрени ръбове и закопчалка, при вида на която сърцето на Скарлет прескочи. Закопчалката представляваше слънце с вписана звезда и вписана сълза в звездата.

Символът на Каравала.

Скарлет беше намразила този герб повече и от лилавия цвят, но беше убедена, че кутията се е появила тук след драматичните събития на балкона.

Вдигна бавно капака.

Лист хартия. Тя разгъна предпазливо бележката. Носеше дата отпреди почти година.

ПЪРВИ ДЕН НА ГОРЕЩИЯ СЕЗОН, 56 ГОДИНИ ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,

Вярвам, че сте лъжец, негодник и злодей и много бих искала да ми помогнете.

Моят баща също е злодей, макар и не симпатичен злодей като вас. Той е от онези злодеи, които обичат да пребиват дъщерите си. Знам, че това не е ваш проблем, а понеже сърцето ви вероятно е черно, не ви и интересува.

Но чух също, че в действителност сте почувствали нещо, когато онази жена се е хвърлила от балкона ви, след като сте разбили сърцето ѝ по време на Каравала преди

няколко години. Чух, че сте се разстроили дълбоко и именно това е причината да прекратите турнетата си.

Ако помогнете на мен и сестра ми, това едва ли ще изкупи напълно случилото се тогава, но може да облекчи малко товара ви. Мисля също, че би могло да се превърне в много интересна игра, а вие обичате да играете.

Искрено Ваша, Донатела Драгна

Скарлет препрочиташе писмото отново и отново. С всеки прочит му вярваше все повече, докато не му повярва извън всяко съмнение.

Играта още не беше приключила. И изглежда, Скарлет е била права — тазгодишният Каравал съдържа и други пластове, освен отмъщение за случилото се между баба ѝ и Легендата. Всъщност, по всичко личеше, че сестра ѝ е сключила някаква сделка с господаря на игрите.

— Йо! — извика тя. — Йован!

Момичето се появи с отскоклива крачка.

— Заведи ме при Легендата — каза Скарлет.

— Какво означава това? — настоя Скарлет.

Легендата седеше срещу нея на кресло с мека тапицерия в цвят шампанско и гледаше през овален прозорец. Тази стая нямаше балкон. Самата стая изглеждаше болна... ако беше възможно помещение да се разболе. Беше просторна и боядисана в отсенки на бежовото, без други мебели, освен две избелели кресла.

Скарлет размаха писмото пред лицето на Легендата, който все така гледаше през прозореца към хората долу, които влачеха сандъци и мъкнеха торби, поели обратно към „истинския“ свят.

— Чудех се кога ще дойдеш — каза спокойно той.

— Що за сделка си сключил със сестра ми? — попита Скарлет.

Въздишка, после:

— Не съм сключвал никаква сделка.

— Тогава защо си ми оставил това писмо?

— И това не съм направил. — Господарят на Каравала откъсна най-после очи от прозореца, ала нещо в кроткото му изражение не беше наред... или просто липсваше.

— Помисли. Кой би искал да получиш това писмо? — попита той.

Кой друг, ако не Легендата — беше първата й мисъл.

— Не съм бил аз — повтори той. — Има и подсказка, не би трябвало да те затрудни. Помисли си кой би могъл да ти го е оставил.

— Донатела? — ахна Скарлет. Могла е да остави кутията на тоалетката, когато бе отишла да вземе въжетото. — Но защо?

Глух за въпроса ѝ, Легендата ѝ подаде връзка писма.

— Трябва да ти дам и тези.

— Защо просто не ми кажеш какво става?

— Защото не влиза в ролята ми. — Легендата стана от креслото и се озова толкова близо до Скарлет, че телата им почти се докоснаха. Пак беше с фрак и цилиндър. Но не се хилеше, нито се смееше, нито правеше някое от другите налудничави неща, с които Скарлет се беше

научила да го свързва. Гледаше я не просто за да я види, а сякаш се опитваше да ѝ покаже нещо за себе си.

Отново я полазиха тръпки. Нещо определено липсваше в него, сякаш облаците са се разделили да открият слънцето, но на негово място има още облаци и нищо друго. Докато бяха в стаята на Тела, той сякаш нарочно бе демонстрирал лудостта си, накарал я бе да повярва, че всеки миг ще направи нещо откачено. Сега беше точно обратното.

Част от последната му реплика прозвуча отново в главата ѝ. „Ролята ми.“

— Ти всъщност не си Легендата, нали?

Бегла усмивка.

— Това „да“ ли означава, или „не“? — Скарлет не беше в настроение за гатанки.

— Казвам се Каспар.

— Това също не е отговор — каза Скарлет и го изгледа ядосано, но в същия миг парченца от пъзела започнаха да се нареждат в главата ѝ и оформиха картина, която ѝ беше убягвала досега. Джобният часовник, който висеше на верижката си около врата ѝ, изведнъж се сгорещи при спомена за прекъснатата изповед на Джулиан, сякаш нещо чисто физическо му беше попречило да изрече думите докрай. Същото нещо бе забелязала и при въртележката, точно преди тя да скочи в мрака.

— Магията пречи на актьорите да изричат определени неща? — предположи на глас тя.

И тогава си спомни още нещо, думи от един сън, който я бяха уверили, че няма да забрави.

„Казват, че всяка година Легендата носи различно лице.“

Не е било магия. А различни актьори. Това обясняваше и защо по-рано Каспар ѝ се беше сторил по-блед и приглушен, като копие на истинската Легенда — явно наистина му е било направено заклинание за блясък и с края на играта заклинанието е започнало да отслабва. Сега въглчетата на очите му бяха зачервени, имаше и торбички. В тунелите светлата му кожа изглеждаше зловещо свършена, но сега по брадичката му личаха малки белези от бръснач. Имаше дори лунички по носа си.

— Ти не си Легендата. — Този път беше твърдение, а не въпрос. — Затова каза, че няма да ми дадеш желанието. Ти си просто актьор и

не можеш да сбъдваш желания.

Явно играта наистина не беше свършила.

Къде ѝ е бил умът да си мисли, че пред нея ще се яви истинският господар на Каравала? Беше му писала години наред, преди да благоволи да ѝ отговори.

— Легендата съществува ли изобщо?

— О, да — засмя се Каспар. Смехът му беше бегъл като усмивката и подправен с нещо горчиво. — Легендата е съвсем истински, но повечето хора — включително немало от актьорите в играта — така и не разбират дали са го срещнали. Господарят на Каравала не се представя с истинското си име наляво и надясно. Почти винаги се преструва на някой друг.

Скарлет се замисли за всички хора, които бе срещнала по време на Каравала. Дали някой от тях е бил Легендата?

— Ти срещал ли си се с него? — попита тя.

— Не ми е позволено да отговоря на този въпрос.

С други думи — не беше.

— Така или иначе — добави Каспар, — по всичко личи, че сестра ти е успяла да привлече вниманието му. — И кимна към ръката на Скарлет.

Шест писма, написани от двама души. Първото датираше няколко месеца след първото писмо на Тела.

ПЪРВИ ДЕН ОТ СЕЗОНА НА РЕКОЛТАТА, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпа госпожице Драгна,

Повдигате интересен въпрос, макар да не разбирам каква заблуда Ви кара да вярвате, че аз мога да Ви помогна. Ако познавате историята на живота ми, значи знаете какво се случи между мен и Вашата баба Аналиса.

Л.

ДЕН 16 ОТ СЕЗОНА НА РЕКОЛТАТА, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,

Отлично познавам историята на живота Ви. Знам също за предупреждението, че ролите, които играете по време на Каравала, ще оставят своя отпечатък върху истинската ви природа. Наскоро чух, че след самоубийството на някаква си жена сте решили повече да не бъдете злодей и да се превъплъщавате в героични образи. Това е Вашият шанс за изкупление.

Донатела Драгна

ДЕН 44 ОТ СЕЗОНА НА РЕКОЛТАТА, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпа госпожице Драгна,

За мен не съществува изкупление. Въпреки това и в зависимост колко далече сте готова да стигнете, помислих по Вашия въпрос и съм склонен да работя за Вас.

Л.

ДЕН 61 ОТ СЕЗОНА НА РЕКОЛТАТА, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,

Готова съм на всичко. Готово съм да умра.

Донатела Драгна

Скарлет прокле сестра си за тези думи. Глупави думи. Безразсъдни. Неразумни. Безотговорни...

Гневът ѝ стихна, когато прочете следващото писмо.

ДЕН 76 ОТ СЕЗОНА НА РЕКОЛТАТА, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпа госпожице Драгна,

Да разбирам ли, че според Вас някой ви обича достатъчно, за да ви върне към живота с цената на всичко?
Л.

ДЕН ПЪРВИ ОТ СТУДЕНИЯ СЕЗОН, ГОДИНА 56 ОТ ЕЛАНТИНСКАТА ДИНАСТИЯ

Скъпи господин Легенда,
Убедена съм.

Донатела Драгна

Други писма нямаше. Скарлет ги препрочете още няколко пъти и всеки път нови сълзи пълнеха очите ѝ. Къде ѝ е бил умът?

— Изглежда е вярвала, че ще можеш да я върнеш с желанието си — каза Каспар.

Скарлет си даде сметка, че е задала въпроса си на глас. А отговорът на Каспар би трябвало да ѝ вдъхне кураж.

Това не се случи.

Скарлет сведе отново очи към писмата.

— Сестра ми откъде е знаела всичко това?

— Не мога да говоря от нейно име — каза Каспар. — Но мога да кажа, че Каравалът не е единственото място, където хората търгуват с тайни. Подозирам, че сестра ти е спазарила нещо ценно, за да научи толкова много.

Ръцете на Скарлет трепереха. През цялото време Тела се е опитвала да ги спаси. А Скарлет не е успяла да свърши своята част от задачата. Опитала се бе да върне Тела, но явно любовта ѝ не е била достатъчно силна.

Светът от другата страна на овалния прозорец продължаваше да губи цветовете си. Каквато и магия да поддържаше Каравала, тя се разпадаше бързо и отнасяше със себе си сградите и улиците. Всичко навън изчезваше бързо, а по бузите на Скарлет отново потекоха сълзи.

— Глупава Тела.

— Според мен „умна“ би било по-точното определение.

Скарлет се завъртя.

Момиче с дяволита усмивка и ангелски къдрици.

— Тела? Наистина ли си ти?

— О, моля те, каква изтъркана реплика. — Тела влезе в стаята, къдриците ѝ подскачаха при всяка стъпка. — И недей да плачеш, умолявам те.

— Но ти умря пред очите ми — заекна Скарлет.

— Знам и едно мога да кажа — да паднеш от високо не е най-приятната смърт. — Тела се ухили отново, но смъртта ѝ, без значение колко краткотрайна и фалшива е била, все още изглеждаше твърде реална и твърде *скорошна*, за да се шегува с нея.

— Как си могла... да ми причиниш това? — упрекна я Скарлет. — Как можа да скочиш от балкона пред очите ми?

— Май е по-добре да ви оставя сами. — Каспар тръгна към вратата и погледна пътьом към Скарлет. — Надявам се, че не се сърдиш. Ще се видим ли на празненството?

— Празненство? — повтори Скарлет.

— Не му обръщай внимание — каза Тела.

— Стига си ми казвала какво да правя! — Скарлет изгуби контрол над чувствата си. Разплака се отново, с онзи истеричен плач, от който хълцаше и кихаше.

— Толкова съжалявам, Скар. — Тела се приближи и я прегърна. — Не исках да минеш през всичко това.

— Тогава защо го направи? — Скарлет се отдръпна с хълцане и застана така, че едното от креслата да е между двете им. Колкото и облекчена да се чувстваше от последното развитие на нещата, не можеше да се отърси от спомена за смъртта на Тела. Как държи в ръцете си мъртвото ѝ тяло. Мисълта, че никога повече няма да чуе гласа ѝ.

— Знаех, че любовта ти може да ме върне към живота — каза Тела.

— Но аз не те върнах. Легендата така и не ми даде желанието.

— Желанието не е нещо, което ти дават — обясни Тела. — Легендата би могъл да ти даде малко магия, която да помогне, но желанието се сбъдва само ако го искаш повече от всичко.

— Значи твърдиш, че аз съм те върнала към живота? С желанието си? — Скарлет още не можеше да го проумее. Когато сестра ѝ се появи жива и здрава преди минути, първата ѝ мисъл бе, че смъртта ѝ е била някакъв сложен номер. Ала сега лицето на Тела беше съвсем

сериозно, без следа от глупавите шеги, с които беше започнала. — Тела, ами ако не се беше получило?

— Сигурна бях, че ще се получи — твърдо каза Тела. — Никой не ме обича колкото теб. Ти би скочила от балкона, ако Каспар те бе убедил, че така ще ме защитиш.

— Не знам — измърмори Скарлет.

— Аз обаче знам — настоя Тела. — Ти не ме видя по време на играта, но истината е, че на няколко пъти се измъквах, за да видя как се справяш. Дори когато не премина изпитанията, пак бях сигурна, че ще успееш да ме спасиш.

— Изпитания? — повтори Скарлет.

— Легендата настоя да те подложим на няколко изпитания. Обеща ми, че ще осигури необходимата магия, но държеше да е сигурен, че искаш желанието достатъчно, иначе планът нямаше да сработи. Точно затова жената в магазина за рокли те попита какво искаш най-много.

— Но аз се провалих тогава.

— Не на всичките изпитания. Премина успешно най-важното и това беше достатъчно. Ако се беше провалила и на него, аз нямаше да скоча.

Скарлет си спомни какво беше казал Каспар, когато я накара да отстъпи към ръба на балкона. „Ако не си готова да го направиш, никога няма да я спасиш.“

— Моля те, не се ядосвай. — Сърцевидната уста на Тела се изопна в черта. — Направих го и за двете ни. Самата ти каза, че ако избягам, баща ни ще ме преследва до края на света.

— Но не и ако си мъртва — довърши вместо нея Скарлет.

Тела кимна мрачно.

— Когато двете с теб се измъкнахме от Трисда, оставих на баща ни два билета за Каравала с бележка от Легендата, че ще ни намери там.

Скарлет си пое треперливо дъх, представила си как Тела се промъква в кабинета на баща им. Все още се изкушаваше да я смърти за този ужасно опасен план, но за пръв път си даваше сметка колко е подценявала сестра си. Малката ѝ сестричка беше по-умна, по-съобразителна и по-смела, отколкото си беше мислила Скарлет.

— Можеше да ми кажеш.

— Исках да ти кажа. — Тела заобиколи предпазливо креслото, докато двете не застанаха лице в лице. Беше се преоблякла — вместо съсипаната рокля, в която беше умряла, сега носеше бяла. Призрачен оттенък на бялото и Скарлет се запита дали сестра ѝ нарочно не е избрала роклята заради цвета. Сякаш драмата и така не беше достатъчна. — Идея си нямаш колко ми беше трудно да си мълча, докато още бяхме на Трисда, а на балкона бях уплашена до смъ... беше ми много нервно. Но мълчанието ми беше част от сделката. Според Легендата истината би те подложила на твърде голям натиск и не било изключено да се издадеш. Освен това негодникът обича игричките си. — Тела свъси вежди.

Скарлет остана с впечатлението, че играта е надхвърлила сделката, сключена от сестра ѝ. Което не биваше да я изненадва, предвид всичко, което беше научила за Легендата.

— Значи не е имало нищо общо с баба ни?

Тела кимна.

— Вярно е, че са имали романтична връзка и тя не свършила добре, защото баба избрала друг мъж, но Легендата никога не е давал клетва да унищожи всичките ѝ потомки. След като баба отишла на Завладените острови да се омъжи за дядо, тръгнал слух, че е избягала там да се скрие от Легендата, защото той искал отмъщение, но това също не отговаря на истината. Убедена съм, че много жени са топлили леглото му след нея.

Скарлет се замисли за Роза и за всичко, което Тела бе написала в писмата си. Легендата явно не се беше клел да съсипе баба ѝ, но по всичко личеше, че разбитото му сърце е унищожило поне една друга жена. Освен това ѝ се струваше, че представлението, което им беше устроил, не би било чак толкова жестоко, ако двете не бяха внучки на неговата Аналиса.

Имаше и други въпроси за Легендата, но повече не можеше да си затваря очите за острата болка от една друга смърт, която разяждаше мислите ѝ.

— Трябва да знам за Джулиан.

Тела прехапа устни.

— Чудех се кога ще попиташ за него.

— Какво искаш да кажеш? — грубо се сопна Скарлет. Имаше десетки въпроси, но нямаше сили да зададе основния — дали е жив,

или е мъртъв. Откакто Тела се бе появила, тя се надяваше, че и Джулиан не е наистина мъртъв. Ала лицето на сестра ѝ стана непроницаемо и Скарлет се уплаши, че днес не ѝ се полага втори щастлив край. — Знаела си, че той ще умре?

Тела кимна бавно.

— Боя се, че това може да се окаже по моя вина.

Скарлет пребледня и се срина в креслото.

— Заради теб са го убили.

— Моля те, не се разстройвай. Опитвах се да те защитя.

— Но да го убият?

— Той всъщност не е мъртъв — увери я Тела.

— Тогава къде е? — Огледа се, сякаш очакваше Джулиан всеки миг да влезе в стаята. Но вратата не се отвори, Тела се намръщи и паниката отново сграбчи в хватка сърцето на Скарлет. — Ако е жив, защо не дойде с теб?

— Успокой се и ще ти обясня всичко. — В гласа на Тела се долавяше леко треперене. — Преди играта да започне, казах на Легендата, че не искам някой да ти завърти главата. Знаех, че държиш да се омъжиш за графа. Тази идея никога не ми е харесвала, но исках сама да се откажеш от нея, по свои причини, а не заради някой актьор от Каравала. Така че... — Тела замълча, после избълва на един дъх: — Казах на Легендата, че ако това все пак се случи, искам актьорът да бъде изваден от играта преди края ѝ и ти да вземеш самостоятелно решението си за своя годеник. Сега разбирам, че съм допуснала грешка. Но се кълна, че исках да защитя сърцето ти.

— Не е трябвало да...

— Не е нужно да го казваш. — Тела се залюля на пети и смръщи отново вежди. — Знам, че допуснах много грешки. Представях си, че нещата ще се развият другояче. Не си давах сметка колко непредсказуем е Легендата. По план трябваше да извади Джулиан от играта на по-ранен етап, а и никога не ми е хрумвало, че ще нареди да го убият пред очите ти.

Видно бе, че Тела съжалява искрено, но това с нищо не облекчи ужаса, който вилнееше в гърдите на Скарлет. Никой не бива да вижда как двамата най-скъпи на сърцето му хора умират в една и съща нощ.

— Значи Джулиан е жив, така ли?

— Да, съвсем жив. Мислех, че ще се зарадваш. — Тела вдигна високо вежди. — От онова, което чух за двама ви, сметнах, че...

— Предпочитам да не обсъждам чувствата си в момента. — Нито тях, нито нещата, които е чула сестра ѝ. Всичко това започваше да ѝ идва в повече. Твърде много истински нишки, преплетени с фалшиви нишки, неразличими една от друга. Би трябвало да се радва, че Джулиан е жив, но все още чувстваше болката от смъртта му, а мисълта, че всичко е било преструвка, означаваше, че онзи Джулиан, в когото се бе влюбила, всъщност никога не е съществувал. Било е просто роля, изиграна от актьор на Каравала.

— Трябва да разбере как работи това нещо. Кое е истинско и кое не е. — Очите ѝ отново се пълнеха със сълзи. Знаеше, че би трябвало да се чувства щастлива и наистина изпитваше известно облекчение, но извън това беше страшно объркана.

— Всичко ли е било по сценарий?

— Не, ни най-малко. — Тела седна в креслото до нея. — Отвлечането ни, моето и твоето, ги измислих аз. Знаех също, че ще те подложат на изпитания, преди да се срещнем на балкона и аз да скоча. Но случилото се помежду не беше по сценарий, поне в голямата си част. Всяка година, преди играта да започне, на актьорите им се прави заклинание, което им пречи да признават определени неща — като това, че са актьори, например — продължи Тела. — Дават им се насоки, които да следват, но извън това имат голяма свобода на действие. Мисля, че вече и сама си стигнала до този извод — че по време на Каравала винаги има и реални неща, смесени с магичното. Едва ли е нужно да ти казвам, че ролята на Джулиан трябваше да приключи малко след като те доведе на острова. — Тя замълча многозначително.

И Джулиан беше казал нещо в този смисъл, но в светлината на всичко останало Скарлет вече не знаеше дали да вярва и на една негова дума. Нищо чудно Джулиан да се окаже Легендата.

Въпреки това трябваше да попита:

— Какво имаш предвид?

— Според другите актьори Джулиан е трябвало да ни доведе на острова и после да се оттегли. Доколкото разбрах, трябвало е да те остави в магазина за часовници. Но това не си го чула от мен — каза Тела. — И в случай че се чудиш, с Джулиан никога не сме били близки. Дори не сме се целували.

Скарлет се изчерви. Опитвала се бе да не мисли за това.

— Тела, мога да обясня. Никога не бих...

— Не е нужно да обясняваш — прекъсна я сестра ѝ. — Никога не съм те обвинявала за каквото и да било. Макар да признавам, че оставах изненадана при всеки доклад за отношенията ви. — Гласът ѝ стана по-висок, сякаш всеки миг щеше да се разсмее.

Скарлет скри лице в шепи. „Засрамена“ не беше достатъчно силна дума да опише чувствата ѝ. Въпреки думите на Тела, се чувстваше измамена и унижена.

— Скар, не се крий. — Тела издърпа ръцете ѝ от пламналото ѝ лице. — Няма нищо нередно в отношенията ти с Джулиан. И в случай че се притесняваш, не от него разбрах за вас. Черпех информация основно от Данте, който се дразнеше, че не си харесала него.

Тела направи физиономия, което остави у Скарлет впечатлението, че въпросното стечение на обстоятелствата ѝ е допаднало.

— Значи и Данте не е умрял наистина, така ли?

— Не, умря, но после се върна, също като Джулиан — отвърна Тела. А после се постара да обясни истината за смъртта и Каравала.

Е, не знаела подробности. Било от онези неща, за които хората не говорят. Знаела само, че ако някой от актьорите на Легендата загине по време на играта, умира наистина, но не за дълго. Усещал цялата болка и ужас на смъртта и оставал мъртъв до официалния край на играта.

— Означава ли това, че ти си щяла да се върнеш и без мен? — попита Скарлет.

Тела пребледня, стана по-бяла и от роклята си, и за пръв път Скарлет се запита какво ли е почувствала сестра ѝ в момента на смъртта си. Тела умееше да скрива чувствата си, но не и този път. Когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Аз не съм актьор. Обикновените хора, които умират по време на играта, не се връщат. Хайде сега. — Тела скочи от креслото, отърси се и каза бодро: — Време е да се приготвим.

— Да се приготвим за какво? — попита Скарлет.

— За празненството — отвърна Тела, сякаш беше нещо очевидно. — Нали помниш поканата?

— Онази от Легендата? Значи е била истинска? — Не можеше да реши дали е извратено или дяволски умно.

Тела я хвана над лакътя и я затегли към вратата.

— Непременно трябва да дойдеш на празненството, хич не си и помисляй да се дърпаш!

Скарлет искаше да остане с Тела, но на празненство определено не ѝ се ходеше. Обичаше да е сред хора, но точно сега не ѝ беше до флиртове, храна и танци.

— Хайде де! — задърпа я по-силно Тела. — Нямаме много време. Не искам да се явя там като призрак.

— Тогава е трябвало да избереш друга рокля — сопна ѝ се Скарлет.

— Умрях — изтъкна преспокойно Тела. — Каква по-подходяща дреха от тази? Ще видиш, че в следващата игра драмата ще те завладее по-силно и от мен.

— А, не — поклати глава Скарлет. — Никакви игри повече.

— След тази нощ може и да си промениш мнението. — Тела я стрелна със загадъчна усмивка и отвори вратата, преди Скарлет да е възразила. Също като при подземните тунели, и тази врата водеше към нов коридор, който Скарлет виждаше за пръв път. Плочи със скъпоценни камъни покриваха пода и излъчваха мека светлина. Тела я повлече покрай зали, пълни с картини, които ѝ напомниха за тетрадката на Айко.

Скарлет спря пред картина, която не беше виждала преди, образ на самата нея в магазина за рокли, ококорена и с отворена уста при вида на прекрасните одежди, а Тела я наблюдава тайно от третия етаж.

— Стаята ми е насам. Друга е, не онази, където ме намери снощи. — Тела повлече Скарлет покрай още няколко ъгъла и групички актьори от Каравала, с които си размени кратки поздравя, преди да спре пред кръгла врата в небесносино. — Не е много подредено, да знаеш.

В стаята цареше истински хаос, всяка повърхност беше отрупана с корсети, рокли, красиви шапки и дори няколко пелерини. Не се виждаха прошарени кичури в косата на Тела, но все трябва да се криеха някъде, реши Скарлет, защото сестра ѝ със сигурност беше загубила поне година от живота си, за да се сдобие с толкова много нови и прекрасни неща.

— Няма достатъчно гардероби да ги прибера — оправда се Тела и вдигна няколко рокли да направи пътечка за Скарлет. — Не се тревожи, роклята, която съм ти избрала, не е на пода.

— Май няма да дойда на празненството, не мога — каза Скарлет.

— Трябва да дойдеш. Вече съм ти купила рокля и платих пет тайни за нея. — Тела отиде при една ракла и когато се обърна, държеше в ръце ефирна розова одежда. — Напомня ми за залез в Горещия сезон.

— Тогава ти я облечи — предложи Скарлет.

— Много е дълга, а и я купих за теб — отвърна Тела и ѝ метна роклята. На пипане беше точно толкова луксозна и ефирна, колкото изглеждаше отдалече, с малки смъкнати ръкави и бюстие в цвят слонова кост, покрито с панделки, които преливаха в тюлена пола. Към панделките бяха прикрепени копринени цветя, които променяха цвета си според светлината, комбинация от сияйни кремави оттенъци и парещи розови отсенки.

— Просто я облечи за тази вечер — каза Тела. — Ако в края на празненството още искаш да си тръгнеш и да оставиш зад гърба си Каравала и всички, които са част от неговия свят, ще тръгна с теб. Но на празненството трябва да дойдеш. Чувала съм, че Легендата никога не кани външни хора, а и едва ли ще си спокойна, ако си тръгнеш, без да си говорила с Джулиан.

Сърцето ѝ се сви. Радваше се, че Джулиан е жив. Но каквото и да имаше между тях сега, със сигурност не би могло да се сравнява с онова, което имаха преди. Да, Джулиан се беше опитал да ѝ каже истината, но сигурно го беше направил от съжаление. Или и това е било част от представлението. Не е като да ѝ се беше обяснил в любов.

— Имам чувството, че изобщо не го познавам. — Освен това ѝ се струваше, че самата тя е пълна глупачка.

— Значи тази вечер е шансът ти да го опознаеш. — Тела я сграбчи за ръката и я стисна. — Ще ми се да ти кажа, че онова, което сте споделили, е било истинско.

— Тела, така не ми помагаш.

— Защото не ми позволи да продължа. Дори да не е било каквото си го мислела, пак сте преживели нещо важно и за двама ви през изминалата седмица. Мисля, че и той не по-малко от теб иска да се уточните. Да се разберете веднъж и завинаги.

„Веднъж и завинаги.“ Тоест да сложат край.

Сега вече разбираше защо Джулиан я беше предупредил, че повечето хора, които среща тук, не са каквито изглеждат.

Но не можеше да отрече, че иска пак да го види.

— Ще бъдеш най-хубавото момиче на празненството, ще видиш. Е, след мен, разбира се. — Тела се изкиска тихичко и макар сърцето на Скарлет да се късаше заради Джулиан, тя си напомни, че най-после е със сестра си и двете са напълно, благословено свободни. Точно това беше искала винаги, бъдеще, което още не е написано, пълно с надежда и възможности.

— Обичам те, Тела.

— Знам. — Тела вдигна нежен поглед към нея. — Нямахте да съм тук, ако не ме обичаше.

Беше като да пристъпиш в свят от оживели приказки и мечти. Въздухът миришеше на борова гора, поръсен със светлината на златни фенери.

Скарлет нямаше представа къде се е дянал снегът, но от него не беше останал и помен. Вместо това земята беше покрита с листенца от цветя. Гората се къпеше в оттенъци на зелено и маслиново, изумрудено и слонова кост. Дори стволите на дърветата бяха покрити с мъх в богат нефритен цвят, освен там, където по тях се виеха златни гирлянди. Хората отпиваха златни питиета, богати и гъсти като мед, други хапваха кексчета, които приличаха на малки облаци.

Ето го и Джулиан. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Оглеждала се бе за него, а сега изведнъж се вкамени.

От другата страна на улицата, под балдахин от зелени листа и златни панделки, той стоеше и отпиваше от висока чаша с мед, изглеждаше съвсем жив и си говореше с някаква брюнетка с лъскава коса, която бе твърде хубава, ако питаха Скарлет. Джулиан се засмя на нещо, казано от момичето, и сърцето на Скарлет се смъкна от гърлото в стомаха.

— Не трябваше да идвам.

— Май пак имаш нужда от помощта ми. — Айко се появи между Тела и Скарлет.

За разлика от блестящите и ярки одежди, които бе носила по време на играта, сега беше с тъмна сепла рокля. Черна или тъмносиня, Скарлет не можа да прецени. С дълга до земята права пола, дълги ръкави и висока яка.

— Зиморничава съм — каза простичко тя. — Ти също изглеждаш измръзнала, макар че едва ли е от времето.

Айко погледна към брюнетката, която тъкмо хващаше Джулиан под ръка.

— Казва се Анжелик. Може би си я спомняш от магазина за дрехи. Обича да флиртува с мъже, които харесват друга — добави Айко и погледна многозначително към Скарлет.

— Намекваш, че трябва да отида при него и да говорим?

— Не сме казвали такова нещо. За разлика от теб — намеси се Тела.

Айко кимна в знак на съгласие.

— А! — възкликна Тела.

Скарлет проследи погледа на сестра си и видя Данте, който тъкмо се бе появил на празненството. Пак беше облечен в черно, но едната му ръка не липсваше, всъщност прегръщаше по едно хубаво момиче с всяка.

— Данте, толкова се радвам да те видя! Търсех те, а мисля, че същото важи и за Айко. — Тела затича към Данте. Айко я последва мълчаливо и Скарлет остана сама.

Вдиша дълбоко да успокои нервите си, но сърцето ѝ ускоряваше ритъма си с всяка крачка. Роса от тревата намокри тънките ѝ златни пантофки. Джулиан още не беше погледнал към нея и тя се боеше какво ще прочете в очите му, когато това стане. Дали щеше да се усмихне? Усмивката му любезна ли ще е, или истинска? Или ще се обърне отново към Анжелик, давайки ясно да се разбере, че онова, което бяха споделили, е без значение за него?

Скарлет спря на няколко крачки разстояние, неспособна да продължи. Чу басовия му глас и думите, които тъкмо казваше на брюнетката с лъскавата коса:

— Мисля, че точно натам ще се отправим сега.

— И смяташ пак да откраднеш цялото шоу за себе си? — попита Анжелик.

Хищническа усмивка.

Анжелик облиза устни.

Скарлет би дала мило и драго да се стопи в мрака, да изчезне като умираща звезда.

И точно тогава той я видя.

Без да каже нищо, Джулиан тръгна към нея. Листата над Скарлет трепнаха и зарониха зелени и златни парченца. Неговата походка се промени — от самоуверена в своята противоположност.

Нейният Джулиан. Макар че как би могъл да е неин, щом не знаеше нищо истинско за него?

— Здравей — каза тя, но толкова тихо, че думата прозвуча като шепот. Двамата стояха неподвижно под неподвижни дървета,

застинали като сърцето ѝ. — И твоето име ли е друго? — попита накрая тя. — Като на Каспар?

— Не, за щастие не се казвам Каспар.

Когато Скарлет не се усмихна, той добави:

— Ако всички използваме различни имена, ще настане истински хаос. Затова го прави само актьорът, който играе Легендата.

— И ти наистина се казваш Джулиан?

— Джулиан Бернардо Мареро Сантос. — Устните му се извиха леко, само в краищата. Не беше хищническата усмивка, която Скарлет познаваше. Още едно напомняне, че това не е мъжът, с когото бе прекарала седмица от живота си. Оттеньци на наситенорубинената любов, която бе чувствала по време на Каравала, се смесиха с нюанси на индигова болка и потопиха света във виолетово.

— Имам чувството, че изобщо не те познавам — избълва тя.

— Ох... от това заболя, Скарлет. — Уж трябваше да е шега, но прозвуча сериозно. Ала друго прикова вниманието ѝ — беше я нарекъл „Скарлет“, а не „Карлита“. Онова с прякора сигурно също е било част от играта и не би трябвало да означава нищо, ала отново ѝ напомни кой е той в действителност и кой не е.

— Не мога да го направя — каза тя и му обърна гръб.

— Скарлет, почакай. — Джулиан я хвана за ръката и я завъртя към себе си. Отдалече сигурно приличаха на една от многото танцуващи двойки, стига да не виждаш объркването по неговото лице и болката по нейното.

— Защо ме наричаш Скарлет? — попита тя.

— Нали така се казваш?

— Да, но преди никога не си ми казал така.

— И друго не съм правил. — Мускулче трепна на челюстта му. — Когато играта свърши, ние си тръгваме и зарязваме всичко. Не съм свикнал да говоря с участници, след като играта е приключила.

— Защо не си тръгнеш тогава? — попита Скарлет.

— Не, благодаря. Ако исках да си тръгна, изобщо нямаше да идвам — процеди през зъби той. — Но ми се ще да не ме гледаш, все едно съм някой непознат.

— Но ти си точно такъв — каза Скарлет.

Джулиан примижа.

— Нима можеш да го отречеш? — продължи тя. — Ти знаеш толкова много за мен, а аз не знам нищо за теб.

Лицето му се изопна от болка и обида.

— Знам, че така ти изглежда, но не всичко, което съм ти казвал, е лъжа.

— Лъгал си ме за повечето неща. Ти...

Джулиан сложи пръст на устните ѝ.

— Остави ме да довърша. Не всичко беше измама. Образът ни по време на Каравала винаги се влияе от истинската ни личност. Данте и сега е убеден, че е най-хубавият на света. Айко е непредсказуема, но обича да помага. Сигурно си мислиш, че не ме познаваш, но не е така. Онова, което ти казах — че семейството ми има стабилни връзки и обича игрите, — е вярно. — Джулиан махна с ръка да обхване хората наоколо си.

— Това е моето семейство, откакто се помня.

Смесица от гордост и някаква друга емоция, която Скарлет не успя да определи, изопна чертите му. И тя внезапно си даде сметка, че е чувала едно от имената му в разказите на баба си — Сантос.

— Ти си роднина на Легендата?

Вместо да ѝ отговори, Джулиан плъзна поглед по празнуващите хора и отново погледна към нея.

— Искаш ли да се поразходим? — предложи той и ѝ протегна ръка.

Скарлет си спомни как бе целувала пръстите му един по един и тръпки полазиха по голите ѝ рамене. Беше я предупредил, че трябва да се страхува от тайните му, и сега тя разбираше защо.

Отказа да го хване за ръка, но все пак тръгна след него. Пантофките ѝ газеха по цветните листенца към една върба. Джулиан разтвори клоните, за да се мушне Скарлет под балдахина на дървото. Листата светеха в тъмното, хвърляха мека зеленикава светлина и ги скриваха от погледите на останалите гости.

— Почти откакто се помня Легендата е моят кумир — започна Джулиан. — Бях като теб, когато си започнала да му пишеш писма. Идеализирах го. Исках, като порасна, да *бъда* Легендата. А когато станах актьор, изобщо не се притеснявах дали лъжите, които изричам, могат да наранят някого. Исках единствено да го впечатля. А после се появи Роза. — Начинът, по който произнесе името ѝ, сви сърцето на

Скарлет. Знаеше, че Роза е била истинско момиче, но мислеше, че я е прельстил Легендата.

— Ти ли си бил актьорът, който се е забъркал с нея?

— Не — отговори веднага Джулиан. — Дори не бях говорил с нея, но не те излъгах, когато казах, че след смъртта ѝ изгубих вярата си. Осъзнах, че Каравалът вече не е играта отпреди, чиято цел е да забавлява хората с безобидни приключения и да им даде някой и друг урок за живота. С годините Легендата се беше променил и не за добро. Той се влияе от ролите си, а играе злодей от толкова дълго, че сам се е превърнал в такъв. Накрая, преди няколко месеца реших да си тръгна, но Легендата ме убеди да му дам още един шанс.

— Значи наистина го познаваш? — попита Скарлет.

Джулиан отвори уста, сякаш да ѝ каже нещо, но думите така и не излязоха на бял свят. Погледна многозначително Скарлет.

— Помниш ли какво ме попита за Легендата?

— Дали сте роднини?

Джулиан кимна, но не обясни нищо повече по въпроса. Листата на върбовото дърво се разшумяха над тях.

— Легендата ми изпрати писмо с молба да участвам в играта — продължи Джулиан. — Твърдеше, че се опитва да изкупи вината си. А аз исках да му повярвам.

Джулиан си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— От мен се искаше само да ви доведе на острова. Много пъти правих опит да се оттегля, но не успяхах. Ти се оказва по-различна от очакваното. По време на Каравала повечето хора се интересуват само от собственото си забавление. Но ти мислеше основно за сестра си и това ми напомни за чувствата ми към моя брат.

При последните думи карамелените му очи се впиха в нейните. И Скарлет внезапно бе споходена от една мисъл.

— Легендата ти е брат? — попита тя.

Крива усмивка раздвижи лицето му.

— Надявах се сама да се сетиш.

— Но... — Скарлет не знаеше какво да каже, нужно ѝ бе време да осмисли новината.

Това би обяснило защо на Джулиан му е било толкова трудно да се оттегли от играта. Самата тя знаеше отлично колко е трудно да

обърнеш гръб на брат или сестра, дори когато изглежда, че го заслужават.

А и другите актьори наистина се бяха отнасяли към Джулиан различно.

Откакто бе научила, че Каспар само се е преструвал на Легендата и че Джулиан е жив, Скарлет отново се бе заиграла с мисълта, че Джулиан е господарят на Каравала. Може би на подсъзнателно ниво се е досещала, че двамата са близки роднини.

— Да, но как е възможно това? Ти си толкова млад.

— Докато съм в трупата на Каравала, не остарявам — обясни Джулиан. — Но когато реших да си тръгна, бях готов да се простя с вечната младост.

— Тогава защо остана за тази игра?

Джулиан я погледна притеснено, сякаш сега тя беше онази, която можеше да му разбие сърцето.

— Останах, защото започнах да държа на теб. Легендата невинаги играе честно и аз исках да ти помогна. В същото време знаех, че ако се сблизим и ти научиш истината, това ще те нарани. Затова в началото ти давах поводи да ме намразиш. Но ми ставаше все по-трудно да те отблъсквам. Всяка лъжа, която изричах, ми причиняваше болка. Тази игра вади на бял свят най-егоистичното у хората, но при теб се получи обратното. Ти върна вярата ми, че Каравалът може да бъде като преди... и че брат ми може да се поправи. — Гласът му натежа от силните чувства. — Знам, че те нараних, но те моля за още един шанс. — Погледна я така, сякаш искаше да протегне ръка към нея и да я докосне. Част от Скарлет искаше същото, но всички тези разкрития ѝ идваха в повече. Ако Джулиан се беше оказал Легендата, щеше да ѝ е по-лесно да го намрази заради причинената болка. Но Джулиан беше негов брат, факт, който я остави дълбоко объркана.

Отдръпна се, преди да е посегнал към нея.

Джулиан сви устни. Болеше го, но той прикри болката си — вдигна ръка и се почеса по брадичката. Като никога беше гладко избръснат и изглеждаше по-млад, освен...

Скарлет застина.

Досега не беше обърнала внимание, че оставеният от баща ѝ белег още е на мястото си — тънка назъбена линия от челюстта до ъгъла на окото. Явно бе приела, че щом Джулиан може да се върне от

смъртта, и от раната не би останал белег, сякаш онази ужасна нощ изобщо не се е случвала.

Джулиан улови погледа ѝ и отговори на незададения въпрос:

— Не мога да умра по време на играта, но всички наранявания, които получа, са съвсем истински.

— Не знаех — промълви Скарлет.

Притеснявала се бе от срещата им, защото се страхуваше, че за него играта не е била и наполовина толкова истинска, колкото за нея. Но Тела сигурно е била права, когато каза, че винаги има и по нещо истинско в измамите на Каравала.

— Много съжалявам, че баща ми ти стори това.

— Знаех какви рискове поемам — отговори Джулиан. — Недей да съжаляваш, освен ако това не е причината да страниш от мен.

Скарлет спря отново поглед на белега му. Винаги бе смятала Джулиан за красив мъж, но този съвсем истински белег го правеше неустоим. Той ѝ напомняше за смелостта и себеотрицанието му, и за непознатите чувства, които ѝ беше вдъхнал. Може и да не беше същият мъж, за когото го бе смятала по време на играта, но вече не го чувстваше като непознат. И беше направил всичко това, за да помогне на брат си. Как би могла точно тя да му се сърди?

— За друго не знам, но този белег е най-красивото нещо, което съм виждала.

Очите на Джулиан се разшириха.

— Значи ли това, че ще ми простиш?

Скарлет се колебаеше. Това беше шансът ѝ да си тръгне. Тела беше казала, че ако го иска и след празненството, двете ще си тръгнат и ще забравят за Каравала. Можеха да започнат нов живот на друг остров, а защо не и на някой от континентите. Преди Скарлет се страхуваше, че не би могла да се грижи сама за себе си, но сега това предизвикателство я изпълваше с вълнение. Двете с Тела бяха свободни да правят каквото поискат.

Но не можеше да отрече, че все още иска и Джулиан. Спомни си всички причини да се влюби в него. Не беше само заради хубавото му лице или защото от усмивката му стомахът ѝ се свиваше. Беше заради саможертвите му и заради това, че не ѝ бе позволил да се откаже от мечтите си. Може би не го познаваше толкова добре, колкото ѝ се искаше, но беше сигурна, че още е влюбена в него. Би могла да си

тръгне, да, но достатъчно дълго бе живяла в страх от рисковете, които придружаваха най-съкровения й желания.

Вместо да отговори с думи на въпроса му, тя вдигна ръка и бавно доближи пръстите си до бузата му. Допирът прати тръпки по ръката й, които бързо обхванаха цялото й тяло. Скарлет проследи нежно белега от челюстта до ъгъла на окото му и прошепна:

— Прощавам ти.

Джулиан стисна очи за миг и бръсна кранчетата на пръстите й с дългите си мигли.

— Този път наистина обещавам повече никога да не те лъжа.

— Но нямате ли правила да не се забърквате с външни хора? — попита Скарлет.

— Пет пари не давам за правилата. — Джулиан се приведе към нея, плъзна пръст по ключицата й, а с другата си ръка обхвана тила й.

Сърцето й препусна при това обещание за близост, от допира на ръцете му и от спомена за една целувка, така свършена и толкова безразсъдна.

Така и не разбра кой пръв целуна другия. Устните им уж едва се докосваха, а в следващия миг меката му уста затисна нейната. На вкус беше като мига преди нощта да роди утрото. Беше краят на едно нещо и началото на друго, всичко в едно.

Джулиан я целуна сякаш никога преди не е докосвал устните й. Подпечата току-що даденото обещание, като я притисна към гърдите си и зарови пръсти в панделките на роклята й.

Скарлет вдигна ръце и ги плъзна по копринената му коса. В някои отношения той все още й се струваше точно толкова тайнствен и непознаваем като при първата им среща, ала в този момент въпросите й нямаха значение. Имаше чувството, че историята й би могла да свърши тук, сред целувки, трескави ръце и разноцветни панделки.

ЕПИЛОГ

Докато звездите се накланяха по-близо до земята с надежда да видят целувка, вълшебна като Каравала, Донатела затанцува под балдахина от любопитни дървета. Искаше ѝ се и тя да си има някого, когото да целува.

Въртеше се от партньор към партньор, пантофките ѝ почти не докосваха земята, сякаш шампанското, което беше изпила по-рано вечерта, съдържаше парченца от звезди, които я носеха на педя от тревата. На сутринта сигурно щеше да съжалява, че е изпила толкова много, ала в момента чувството, че лети, ѝ носеше искрена наслада. А и след всичко преживяно имаше нужда от една нощ на щастлива забрава.

Продължи да яде пияни кексчета и да пресушава големи кристални чаши с алкохолен нектар, докато главата ѝ не се завъртя заедно с тялото. Буквално падна в прегръдките на поредния си партньор. Той я притисна до себе си по-плътно от останалите. Големите му ръце се плъзнаха решително около кръста ѝ и донесоха нови вълни на удоволствие. На Тела ѝ харесваше самоувереният му стил. Когато я поведе към края на празненството и далече от тълпата, на нея ѝ се стори, че усеща ръцете му и на други места по тялото си. Може би той щеше да отвлече мислите ѝ от всички неща, които от страх не беше споделила със сестра си.

Тела наведе глава назад и се усмихна. Ала нощта беше потъмняла, а нейното зрение се беше прибулило. Партньорът ѝ не приличаше на нито един от актьорите, с които се беше запознала. Когато се наведе по-близо до нея, Тела различи само самодоволна усмивка. Ръцете му се плъзнаха надолу. Тя си пое рязко дъх, когато мъжът впи пръсти в дуплите на роклята ѝ, после той... изчезна.

Случи се толкова неочаквано, че Тела залитна назад.

Допреди миг младият мъж я притискаше към себе си и категорично се канеше да я целуне. А сега се отдалечаваше. Вървеше толкова бързо, че на Тела ѝ се прииска да не беше пила толкова много.

Преди да е направила и две крачки, той изчезна в тълпата, оставяйки я сама, премръзнала и... с нещо доста тежко в джоба.

Ледени тръпки полазиха по голите ѝ рамене. Главата ѝ се въртеше, да, но беше достатъчно трезва да знае, че тежкия предмет не е бил у нея допреди миг-два. Изкуши се да повярва, че е ключ... може би нейният непознат се надяваше тя да го последва в стаята му за целувката, която така и не бяха споделили. Но ако е искал това, реши Тела, едва ли би избягал толкова бързо.

— Май имам нужда от още една чаша шампанско — промърмори Тела на себе си и отстъпи по-далече от шумното множество. Нямаше представа какъв е предметът в джоба ѝ, освен че беше увит в хартия, но имаше острото чувство, че е предназначен единствено за нейните очи.

Извади предмета. Събираше се в шепата ѝ. Голяма монета, увита в бележка. Такава монета Тела виждаше за пръв път. Разви бележката и прибра монетата в джоба си.

Почеркът беше смел и прецизен.

Моя най-скъпа Донатела,

Поздравления, задето избяга от баща си и оцеля по време на Каравала. Радвам се, че планът ни проработи, макар да не се съмнявах нито за миг, че ще издържиш играта докрай.

Сигурен съм, че майка ти ще се гордее с теб. Знам, че нямаш търпение да се срещнете. Ще спазя обещанието си да те заведа при нея.

Но първо трябва да изпълниш своята част от сделката. Надявам се, не си забравила какво ми дължиш в замяна на всичко, което споделих с теб.

Смятам скоро да си събера дължимото.

Искрено твой, Приятел

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.